16
TANDRETE
HEATHER SHAW
Floarea sudului

Pentru frumoasa și atât de mândra Laurie Giles necazurile au început din ziua în care l-a cunoscut pe irezistibilul Conrad Steyn. Laurie va fi până la urmă nevoită să admită că s-a îndrăgostit până peste cap de bogatul editor sud-african. Dar ea nu a ținut cont de ambițioasa și seducătoarea Vanessa, care, în dorința de a nu-l pierde pe Conrad ar fi în stare de orice mârșăvie, chiar să încerce să-și suprime rivala ...

"- Era momentul ca cineva să-ți dea lecția pe care o meriți; pentru că nu faci decât să fii tot timpul contra, Laurie.

În clipa următoare buzele lui îi striviră gura într-un sărut plin de patimă. Laurie făcu o ultimă încercare să-și întoarcă fața, să scape de această situație umilitoare. Însă Conrad nu îi dădu drumul. Îi ținu capul strâns și o sărută din nou.

Laurie închise ochii cu rușinea arzătoare a acestei umilințe de-a dreptul insuportabile. Îl ura cu patimă și totuși era irezistibil și copleșitor atrasă de el ..."

EDITURA

TANDREȚE

ISBN 973-9127-27-4

Lei 2450
T.L. 40
Lei 2490

HEATHER SHAW
FLOAREA SUDULUI

Traducere de Dan Diaconescu

KIM PUBLISHING CORP.
1983/1992 by BASTEI-VERLAG, Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Editura ZZ, 1995

Coperta:
George Cristea

1

SOARELE BĂTEA STRĂLUCITOR prin ferestrele de la etajul patru al modernei clădiri de birouri din Johannesburg. Lumina era atât de orbitoare, încât Laurie se văzu nevoită să clipească des în timp ce stătea aşezată în faţa editorului revistei-magazin TOPIC.

Conrad Steyn observă acest lucru şi se ridică din fotoliul aflat în spatele mesei de scris, ca să tragă storurile.

E un bărbat foarte prezentabil, constată Laurie. *O persoană impunătoare*, *înalt*, *puternic şi plin de eleganţă*. Însă simpatic nu îi era Conrad Steyn. Îi făcea impresia unui om mult prea arogant şi plin de sine.

Bărbatul se aşează la loc, în spatele biroului său, şi continuă să o fixeze din priviri.

Şi mai este şi vanitos, constată ea, devenindu-i din ce în ce mai greu să-şi păstreze atitudinea calma şi degajată.

— Ceea ce caut eu, domnişoară Giles, începu Conrad Steyn pe un ton care o făcu să înţeleagă limpede că nu o considera adecvată pentru această funcţie, este un fotograf capabil să acţioneze independent şi care să fie dotat şi cu o anumită sensibilitate artistică. Va trebui să fie însă şi în măsură să rezolve singur problemele de laborator – firește, doar în cazuri deosebite. Aş prefera totodată să fie cineva care, pe deasupra, să dispună şi de o anumită experienţă jurnalistică

şi care, la nevoie, să fie în stare să realizeze şi câte un interviu.

Se întrerupse pentru o clipă pentru a o privi cercetător.

— Postul impune pe deasupra o colaborare strânsă fie cu mine, fie cu unul din subordonaţii mei. Nu am nimic personal împotriva dumneavoastră, domnişoară Giles, dar, ca să o spun pe şleau, prefer să angajez în acest post un bărbat.

— Eram aproape sigură că gândiţi astfel, domnule Steyn, răspunse Laurie, reuşind chiar să-i zâmbească editorului de la TOPIC.

Degetele lungi şi fine ale lui Conrad Steyn se jucau cu prespapierul. Fruntea îi era încruntată, de parcă ar fi considerat discuţia doar o simplă pierdere de timp.

— Ei bine, întrebă el în cele din urmă cu un zâmbet batjocoritor, să înţeleg că sunteţi în continuare de părere că dispuneţi de suficiente cunoştinţe pentru a prelua această răspundere?

— Da, răspunse Laurie, susţinându-i privirea fără să clipească măcar.

Îndoiala pe care o citea în ochii lui întunecaţi şi lipsa oricărei înclinări de a accepta vreun compromis, care se oglindea în trăsăturile frumoase ale chipului său puternic bronzat, nu o afectau câtuşi de puţin. Nu îl putuse suferi pe acest bărbat încă din prima clipă când dăduse cu ochii de el. Iar superioritatea sa masculină de care făcea paradă fără nicio jenă aproape că îi dădea

un sentiment de greaţă.

— Dispun de o experienţă profesională de patru ani, îi explică ea. Am lucrat în calitate de fotograf la o importantă revistă de modă din Miami, după care alţi doi ani la un ziar londonez, care se ocupa în principal cu viaţa din regiunea tropicelor. La început am fost numai fotograf, dar mai târziu am lucrat şi ca reporter.

Fără nici o grabă, Laurie îi detalie în amănunt editorului de la TOPIC calităţile ei profesionale, nu ca să-l impresioneze şi ca să fie totuşi angajată ci mai degrabă ca să-l facă să priceapă că avea, fără nicio discuţie, cunoştinţele pe care le fixase el drept condiţii pentru atribuirea postului respectiv.

Acum, după câte aflase despre sarcinile profesionale care ar fi aşteptat-o, nici nu mai era chiar atât de sigură că-şi mai dorea această slujbă. Doar când se gândea că va fi obligată să conlucreze cu acest Conrad Steyn se înfioară toată.

Laurie mai prezentă în cele din urmă şi câteva din referinţele excelente pe care le primise de la foştii ei şefi.

Şi, în timp ce Conrad Steyn arunca o privire distrată asupra lor, se întrebă în sinea ei de ce venise, de fapt, în Africa de Sud. *Doar în niciun caz din cauza lui Steven*!

Steven îi povestise în nenumărate rânduri despre relaţiile pe care le avea tatăl său în Johannesburg. Fusese de părere că nu avea să prezinte niciun fel de dificultate să-i găsească o

slujbă bună în cadrul redacţiei unui ziar.

A acţiona independent e o treabă minunată, nimic de spus, îşi zise Laurie, dar cu ajutorul lui Steven totul ar fi fost cu siguranţă mult mai simplu.

Bunul de Steven. În comparaţie cu bărbatul intolerant din faţa ei se putea spune chiar că făcea o impresie foarte bună. O trata de altfel întotdeauna politicos şi cu multă deferenţă. Chiar şi acum, o aştepta în anticameră şi se bucura, desigur, că îi permisese să o invite, pentru a treia oară deja în decursul acestei săptămâni, să ia masa cu el în oraş.

Conrad Steyn îi înapoie referinţele.

— Şi ce vârstă aveţi, domnişoară Giles? întrebă el rar, aparent total dezinteresat. După cât se părea, aprecierile pe care le citise în fugă nu făcuseră absolut niciun fel de impresie asupra lui.

— Douăzeci şi trei răspunse Laurie. Lui, ea îi dădea cam treizeci şi cinci. Însă ar fi putut fi poate chiar puţin mai bătrân.

— Şi de când sunteţi în Africa de Sud?

— De două luni, răspunse ea, având deja o vagă bănuială cu privire la următoarea lui întrebare, anume de ce venise în această ţară. Deşi, de fapt, era un lucru care nu-l privea absolut deloc.

— Am venit din Anglia, împreună cu trei prieteni sud-africani, spuse ea liniştită. De fapt, sunt originară din Miami, însă am trăit câţiva ani la Londra.

Sprâncenele întunecate ale lui Conrad Steyn se încruntară.

— Fără îndoială că, într-un viitor nu prea îndepărtat, aveţi de gând să vă întoarceţi acasă.

— Nu există nimic care să mă tragă înapoi, îi răspunse Laurie în doi peri, sesizând că interlocutorul ei era pe cale să-i dezvăluie motivele care stăteau la baza atitudinii sale de respingere. Părinţii mei au murit, iar toate rudele care mi-au mai rămas trăiesc în Anglia.

— Înţeleg, mormăi el în barbă şi începu să mâzgălească absent plicul cu adresa ei.

După o vreme ridică privirea spre ea, schiţând o vagă urmă de zâmbet.

— S-ar putea zice că aţi avea calităţile necesare pentru ocuparea acestui post, în ceea ce priveşte cunoştinţele şi experienţa. Însă rămân la părerea mea că este mai indicată o persoană care să cunoască bine Africa de Sud, care să poată să înţeleagă oamenii de aici, datinile şi obiceiurile lor. Dacă veţi studia cu mai multă atenţie una din ediţiile revistei noastre îmi veţi da dreptate în această privinţă. În afară de asta, nu doresc să angajez pe cineva doar pe termen scurt. Şi nu doresc să-mi asum riscul ca, peste noapte, să lăsaţi totul baltă pentru a vă reîntoarce în Anglia sau America.

Laurie ar fi putut să-i explice în continuare că – chiar dacă TOPIC era o revistă autohtonă – nu toţi fotografii care au sarcina să scrie din când în când şi câte un articol – trebuie neapărat să fie

strânşi legaţi de ţară şi obiceiurile ei. Ar fi putut să-i dea asigurări că intenţiona să rămână pentru totdeauna în Africa de Sud.

Însă ştia că astea nu erau decât pretexte. Adevărul era că nu i se dădea această slujbă pentru că era femeie.

Şi acest lucru o scotea din sărite din cale afară.

Laurie se îndreptă în scaun, gata să se ridice în picioare în orice clipă. Îi zâmbi ironic lui Conrad Steyn.

— După câte s-ar zice, amândoi nu am făcut decât să ne pierdem timpul de pomană, spuse ea, înăbuşindu-şi cu dificultate adevăratele sentimente.

El îi răspunse cu un zâmbet politicos. Apoi se ridică cu o fracţiune de secundă înaintea ei, grăbit să pună capăt acestei discuţii şi să evite să piardă şi mai mult timp – cu o femeie!

O conduse până la uşa pe care i-o deschise prevenitor.

Cufundat comod într-un fotoliu îmbrăcat în piele verde, Steven aştepta în anticameră răsfoind una din ultimele ediţii ale revistei TOPIC. De îndată ce o văzu pe Laurie, lăsă revista deoparte şi se ridică în picioare. O privi întâi pe ea, cercetător, după care îl măsură din ochi pe însoţitorul ei.

Conrad Steyn se mulţumi să-l salute printr-o scurtă înclinare a capului. Fără doar şi poate că observase că venise împreună cu Laurie. Apoi se întoarse spre ea.

— Vă mulţumesc că v-aţi manifestat interesul pentru acest post, domnişoară Giles. Sper că veţi găsi cât de curând ceva convenabil.

Laurie dădu cu răceală scurt din cap, sperând din suflet să observe cât de puţin îl putea înghiţi.

— De asta puteţi fi cât se poate de sigur, îi răspunse ea în doi peri.

Conrad Steyn o privi câteva clipe cu ochii uşor mijiţi. Apoi îi întoarse spatele şi intră în biroul lui.

Steven o cuprinse ocrotitor pe după umerii ei firavi.

— Ghinion, nu? întrebă el compătimitor.

— Cea mai renumită fotografă din ţară să fi fost şi tot nu mi-ar fi fost de niciun folos, îi explică ea. Voia cu orice chip un bărbat.

În timp ce se îndreptau spre ascensor, Laurie oftă. Steven apăsă butonul liftului.

— A fost prima mea încercare de a găsi o slujbă aici, în Johannesburg. Sper din tot sufletul ca nu toţi bărbaţii sud-africani să fie la fel de misogini.

— Pe unul care nu este îl cunoşti doar deja, rânji Steven.

Laurie privi spre chipul lui tineresc şi zâmbi. Îi era recunoscătoare că încerca să-i readucă buna dispoziţie.

Steven o sărută pe frunte în clipa în care uşile ascensorului se deschiseră din nou şi o conduse în jos, pe scări.

În timp ce un al doilea ascensor îi cobora la

parter, Steven se sprijini cu spatele de peretele cabinei, cu mâinile adânc înfipte în buzunare, examinând-o.

Arăta nespus de atrăgătoare. Părul ei lung şi blond lucea ca aurul în lumina artificială. Ochii ei mari, cenuşii, dominau chipul ei delicat. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, iar buzele le ţinea strânse cu obidă. Un semn cert că fusese obligată să înghită o mulţime de neplăceri, lucru care cu siguranţă că nu putea fi străin de discuţia pe care o purtase cu puţin timp în urmă.

— Ce n-aş da să fi fost o simplă stenodactilografă, secretară sau ceva asemănător, spuse Steven. În acest caz nu ai fi fost obligată să alergi după astfel de slujbe. Şi ar fi şi mai bine dacă te-ai mărita cu mine şi ţi-ai atârna cariera în cui.

Laurie îi zâmbi înţelegătoare; însă nu făcu greşeala de a intra acest subiect, pe care ţinea cu tot dinadinsul să-l evite.

Îl cunoscuse pe Steven în urmă cu trei luni, la Londra, prin intermediul prietenei ei, Sandra.

La Oxford, Steven luase parte împreună cu Lewis, prietenul Sandrei, la nişte studii de cercetare. După ce îşi dăduseră de două ori întâlnire, el îşi făcuse un obicei din a-şi petrece majoritatea timpului liber scoţând-o pe ea în lume.

Laurie îl plăcuse chiar din prima clipă, însă avea o anumită reţinere să considere sentimentul pe care îl încerca iubire.

Şi totuşi renunţase la o slujbă interesantă şi-l

însoţise pe Steven în Africa de Sud. Hotărârea ei se datora însă şi faptului că şi Sandra şi Lewis plecaseră de asemenea acasă. Plecase aşadar împreună cu prietenii ei. Iar apoi, mai era şi fascinaţia pe care o exercita ţara asta necunoscută asupra ei…

Ieşiră din lift şi păşiră, mână în mână, în soarele fierbinte de afară. Deasupra lor se boltea un cer strălucitor de senin, una dintre caracteristicile principale ale Johannesburgului.

Peste tot plutea un iz de primăvară, iar Laurie se bucura încă de acum de vară sud-africană. Îşi aminti înfiorată de terna şi apăsătoarea iarnă londoneză.

În curând, Conrad Steyn şi slujba lui fură date uitării, într-o asemenea zi minunată nu aveai cum să nu fii încrezător şi vesel.

Laurie păşea agale, alături de Steven, pe străzile aglomerate. Intrară într-un mic restaurant de pe Bree Street, urcară câteva trepte şi ieşiră pe o terasă cu mese şi scaune din fier forjat.

Soarele amiezii era oprit cu ajutorul unor umbrele galbene. Chelnerii purtau livrele de aceeaşi culoare.

Laurie şi Steven fură conduşi la o masă pentru două persoane, de unde puteau privi în jos, la vânzoleala din stradă. În timp ce chelnerul aştepta să ia comanda, Laurie băgă de seamă că Steven alese un vin roşu, sec, autohton. Se vedea de la o poştă că fusese obişnuit de mic – să frecventeze doar localurile cele mai bune.

Costumul lui de in de culoarea nisipului, doar cu o nuanţă mai deschis decât părul lui blond, tuns scurt, punea şi mai bine în valoare chipul lui puternic bronzat şi ochii de un albastru nordic.

Cam aşa trebuie să arate un tânăr atrăgător, pe cale să devină un avocat de succes, gândi Laurie.

Se ruşină însă imediat din cauza cinismului ei. În fond, nu avea niciun motiv să-l critice astfel pe Steven, cu atât mai puţin că urma să-i devină soţie.

— De ce te încrunţi aşa? Tot la Conrad Steyn ăla ţi-e gândul? vru el să ştie.

Laurie se întoarse cu faţa spre el.

— Nu, răspunse ea, zâmbind. L-am uitat de mult. Şters din memoria mea pentru totdeauna.

— Asta mă bucură. Însă te-a scos din sărite, nu-i aşa?

Ea înălţă uşor din umeri.

— Intoleranţa şi aroganţa nu sunt tocmai calităţile pe care le apreciez la un bărbat.

— Cred însă că şi-o poate permite. Conrad Steyn este un tip foarte bine situat.

— Posibil. Nici nu ştiam că îl cunoşti.

— Am auzit de el, îi explică Steven. Mi-am adus aminte de-abia în momentul în care răsfoiam revista TOPIC, în timp ce te aşteptam. Este proprietar sau asociat, nu ştiu exact, la cam o duzină de ziare şi alte publicaţii din întreaga ţară. Îmi aduc aminte că l-am auzit pe tata spunând că Steyn ar fi reeditat revista TOPIC de-abia cu un an

în urmă şi că aceasta ar avea deja un tiraj mult superior altor publicaţii de acest gen. Tatăl meu i-a fost în mai multe rânduri consilier financiar. Steyn este unul dintre cei mai importanţi clienţi ai săi.

Laurie îl privi iritată.

— Presupun că trebuie să fiu fericită că nu ţi-ai adus aminte de toate astea înainte să stau de vorbă cu el.

— Aş fi putut să mă prezint şi după aceea, răspunse el pe un ton glumeţ.

— Nu ai fi fost tu omul să faci asta!

Steven simţi ameninţarea din vocea ei şi începu să râdă.

— Nu, cred că o să fiu obligat, până la urmă, să-ţi iau în serios pretenţiile de a fi independentă.

— Foarte bine. Mulţumesc, răspunse ea pe un ton amabil. Ar trebui să-ţi aminteşti mereu că fiecare om are dreptul la un anumit sentiment al valorii de sine. Tu te-ai hotărât să urmezi dreptul, cu toate că tatăl tău dorea să intri în biroul lui de consultanţă în probleme fiscale…

— Ei bine, cu asta m-ai convins! recunoscu el, cercetându-i gânditor chipul delicat. Tata ţine foarte mult la tine, Laurie. Sunt sigur că ştii lucrul ăsta – cu toate că niciodată nu a apreciat prea mult femeile independente.

— Şi eu ţin mult la tatăl tău, îi răspunse ea serioasă. Când are loc dineul acela? Vineri?

Steven încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Ştii, mă gândeam că, din moment ce tot vii

la noi la sfârşitul săptămânii, ai putea rămâne întregul weekend.

Laurie tocmai se pregătea să-l refuze şi să-i explice că nu voia să-i deranjeze părinţii un timp atât de îndelungat, când chelnerul servi vinul şi conversaţia se întrerupse un timp.

Strânse din buze şi ele formară acum doar o linie subţire. În ultima vreme, Steven începuse să emită pretenţii la adresa ei, cu care nu putea fi de acord. În ultimele două săptămâni abia dacă fusese zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu fi fost împreună cu el. Chiar şi invitaţiile duminicale în casa părinţilor lui începuseră să devină un obicei. Steven voia s-o ia de nevastă. Ştia asta.

Până acum reuşise de fiecare dată să se eschiveze când deschidea discuţia asupra acestui subiect. Ţinea la el, însă se temea să nu îl rănească dacă încerca să-i impună o oarecare distantă. Îşi dorea din tot sufletul ca el să nu încerce să o convingă să accepte o căsătorie pripită. Încă nu era foarte sigură de sentimentele ei.

Avea nevoie de timp şi, din acest motiv, era mai bine dacă reuşea să obţină din nou o slujbă.

Voia să lucreze iarăşi la o revistă şi să se distanţeze astfel, într-o oarecare măsură, de Steven.

Pur şi simplu simţea că are nevoie să analizeze relaţia ei cu Steven şi asta fără să fie tot timpul împreună cu el.

Era un ghinion că, încă de la prima încercare

de a găsi de lucru în Johannesburg, dăduse peste un om ca acest Corn ad Steyn. Avea absolută nevoie de o slujbă care să o ţină cât mai mult plecată.

În aceeaşi după-amiază Laurie îşi lăsă adresa şi la o altă firmă de intermediere pentru locuri de muncă şi, puţin după ora şaptesprezece, luă un taxi spre blocul din Hillbrow în care închiriase un apartament împreună cu Sandra.

Intră în camera de zi, de unde se deschidea o minunată perspectivă asupra întregului oraş. Se lăsă să cadă într-un fotoliu tapisat cu un material albastru-verzui şi începu să-şi citească corespondenţa primită.

Dădu peste un extras de cont de bancă, diverse prospecte turistice pentru Capul Bunei Speranţe, pe care le solicitase cu mai mult timp în urmă, şi o scrisoare din partea avocatului ei din Miami, care administra modesta avere pe care o moştenise de la părinţii ei.

Laurie despături scrisoarea scrisă pe o coală de hârtie velină, şi gândurile îi zburară înapoi la acea zi de primăvară din urmă cu doi ani, când părinţii ei îşi pierduseră viaţa. Din cauză că îi fusese imposibil să mai îndure singurătatea, plecase apoi la rudele ei din Anglia, cu toate că până atunci nu întreţinuse practic niciun fel de relaţii cu acestea.

Mama ei, fiica unui bancher bogat din Londra, se măritase la douăzeci şi unu de ani cu un american de origine modestă, fiind repudiată

din acest motiv de către familia ei. În ciuda tuturor profeţiilor, părinţii ei avuseseră o căsnicie nespus de fericită.

Până la moartea lor Laurie nu cunoscuse decât o viaţă plină de fericire şi ocrotire. Tatăl ei ajunsese un prosper om de afaceri, fapt pe care însă familia soţiei sale nu l-a acceptat niciodată.

Laurie fusese nevoită, să constate că trei decenii reprezentau un timp mult prea scurt pentru a le şterge vanitatea şi prejudecăţile. Rezerva cu care o primiseră rudele fusese imposibil de ignorat.

Tresări înfiorată de aceste aduceri aminte. Se repezi la prospectele turistice multicolore, le luă cu ea la bucătărie şi începu să pregătească cina.

Băgă în priză rotisorul şi înfipse în proţap puiul pe care-l cumpărase în grabă înainte de a porni spre casă.

Apoi îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză cu prospectele la masa din bucătărie.

Abia se lăsase furată de farmecul minunatelor fotografii, reprezentând plaje albe şi apa azurie a oceanului, când uşa de la intrare se închise cu un trosnet sec.

Zi-i Sandra şi pace, îşi spuse ea. Să nu fie ea niciodată în stare să închidă uşa după ea ca lumea.

Prietena ei lucra ca secretară la o bancă. După câteva clipe îşi făcu apariţia în bucătărie adulmecând.

— Mmm, ce bine miroase! constată ea. Mi-e o

foame de lup. O sărută pe Laurie pe obraz şi se servi cu un măr din fructieră.

Îmbrăcată cu o rochie plisată albastră, croită simplu şi cu o bluză albă, Sandra făcea o impresie plină de graţie şi tinereţe.

— Cum ţi-a mers? întrebă ea. A ieşit ceva cu slujba aia?

Îşi trase un taburet şi se lăsă să cadă pe el în timp ce muşca cu poftă din măr.

— Ai fost băftoasă? Ei, hai, dă-i drumul, spune ceva!

Laurie clătină din cap. Apoi îi povesti cu de-amănuntul convorbirea pe care o avusese cu Conrad Steyn. Vorbind, o cuprinse furia din nou.

— Un adevărat misogin, conchise ea.

— Ce ordinar! exclamă Sandra plină de compasiune, trăgând cu ochiul cu interes spre prospectele turistice. Dar nu pune la suflet. Spre norocul nostru, patronii de teapa lui Conrad Steyn sunt în minoritate. Dar ce-ai aici? Ai de gând să pleci în vacanţă?

Laurie făcu o strâmbătură.

— N-ar fi tocmai cea mai proastă idee, spuse ea în cele din urmă. O vacanţă lipsită de griji.

— Şi în fond, de ce nu? încă ai tot timpul la dispoziţie şi poţi face ce pofteşti. Sandra. Îi aruncă o privire cercetătoare. Ei, poate că totuşi nu întru totul, se corectă însă tot ea. Steven ar putea să aibă ceva împotrivă, nu-i aşa, Laurie? De ce nu te măriţi odată cu sărmanul băiat, izbăvindu-l astfel de supliciul incertitudinii? Aţi putea să vă

petreceţi luna de miere în Capetown.

Laurie reuşi să surâdă slab. Dădu prospectele la o parte şi începu să pună masa.

— Nu spuneai tu parcă de dimineaţă că Lewis o să treacă pe aici în seara asta?

— Ba da. Te deranjează dacă o să mă duc acum să mă schimb şi să mă spăl pe cap, Laurie? Mă ocup de bucătărie după ce mâncăm. Lewis precis că vine abia după opt…

— Bineînţeles că nu. Vezi-ţi liniştită de treabă.

Laurie se apucase de pregătitul salatei de roşii când prietena ei mai vârî o dată capul prin uşa bucătăriei.

— Am putea face o nuntă dublă, propuse Sandra.

Laurie îi aruncă o privire mai degrabă perplexă decât mirată şi, după ce rămase din nou singură, oftă din rărunchi. Ea şi Sandra deveniseră prietene la cataramă din ziua în care se întâlniseră prima oară, călătorind împreună în acelaşi compartiment de tren de la Londra la Southampton.

Steven şi Lewis se cunoşteau de mici copii. Iar dacă Sandra se mărita cu Lewis părea firesc ca şi ea şi Steven să devină un cuplu. Însă, cu toată bunăvoinţa ei, nu se putea hotărî să facă acest pas.

Cinară la ora şapte; Sandra, îmbrăcată într-un halat de casă, cu bigudiurile în păr, era puţin în întârziere.

Din acest motiv se şi oferi Laurie să spele

vasele în locul ei. Însă prietena ei insistă să se achite de contribuţia pe care o avea la treburile gospodăreşti.

Între timp sună şi Steven şi o informă că avea să fie ocupat la tribunal în ziua următoare şi că regreta faptul că nu va putea să o scoată decât seara în oraş ca să cinele împreună.

Până la urmă, Laurie reuşi să-l convingă să amâne cina în oraş pentru o altă dată. Tocmai terminase de vorbit la telefon când sună la uşă.

Se părea că Lewis venise totuşi mai degrabă decât estimase Sandra. Cu siguranţă că nu dorea să dea ochii cu prietenul ei, în ţinuta în care era în clipa aceea.

Laurie traversă camera de zi şi se duse să-l primească pe Lewis. Ieşi în vestibulul îngust şi aprinse lumina. Apoi scoase lanţul de siguranţă şi deschise. Zâmbetul de pe chip îi dispăru brusc de îndată ce-l recunoscu pe vizitator. Era Conrad Steyn!

— Dumneavoastră? îi scăpă de pe buze. Mă aşteptam să fie altcineva. Dură câtva timp până când Laurie reuşi să-şi revină din uimire.

— În acest caz vă rog să-mi scuzaţi deranjul, răspunse bărbatul cu o politeţe de care niciodată nu l-ar fi crezut în stare. Îmi pare rău că nu v-am sunat înainte la telefon.

Însă am omis să-mi notez numărul dumneavoastră.

Laurie îşi aminti că-şi notase numele şi adresa ei.

— Poftiţi, intraţi, domnule Steyn! îl invită ea încă buimacă.

Un zâmbet uşor îi juca pe buze când o întrebă:

— Îmi este permis?

— Bineînţeles. Laurie se dădu un pas înapoi ca să-l lase să intre. Nu avea nici cea mai vagă bănuială ce vânt îl aducea.

Acum i se păru şi mai înalt şi mai chipeş decât şi-l amintea. Azi-dimineaţă nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului ce forţă nemaipomenită de atracţie exercita acest bărbat asupra ei.

Cu siguranţă că nu puţine sunt femeile cărora li se accelerează pulsul când îl văd, îşi zise ea cu cinism.

Închise uşa după el şi îl urmă în camera de zi. I se adresă cu o politeţe face, care dovedea că-şi recăpătase stăpânirea de sine.

— Credeam că este logodnicul prietenei mele. Dacă aveţi amabilitatea să mă scuzaţi câteva clipe. Aş vrea să-i spun că nu are de ce să se grăbească. Dar vă rog să luaţi loc!

Însă, când se întoarse după câteva momente în încăpere, îl găsi pe Conrad Steyn stând tot în picioare lângă fereastră, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, adâncit în contemplarea panoramei oraşului.

Purta un costum elegant făcut pe comandă dintr-un material puţin mătăsos, acelaşi pe care-l purtase şi dimineaţa, atunci însă fără haină.

— Nu vreau să vă reţin prea mult, domnişoară Giles, pentru că s-ar putea să aveţi deja un program stabilit pentru această seară, spuse el, pregătindu-se să intre direct în subiect, adoptând un ton de afaceri.

— Nu am niciun program, îi răspunse ea la fel de concis. Pot să vă ofer o ceaşcă de cafea?

Refuză, mulţumind politicos. Laurie îl invită din nou să ia loc.

Conrad Steyn se aşează într-un fotoliu şi Laurie îl urmări cum îşi încrucişă degajat picioarele sale lungi. Câteva clipe bărbatul o măsură îndelung ci privirea, cântărind-o din ochii lui de culoarea chihlimbarului.

Fără să vrea, Laurie se încruntă, chibzuind ce-o mai fi vrând de la ea.

— Cu siguranţă că vă întrebaţi de ce am venit, începu el fără alte ocolişuri. Nu intenţionez să vă pun şi mai mult răbdarea la încercare. După conversaţia noastră am avut sentimentul că aţi putea rămâne cu impresia că nu aţi fi potrivită pentru postul respectiv. După ce am mai cumpănit cele întâmplate, am ajuns la concluzia că m-am înşelat. Puteţi primi postul respectiv, domnişoară Giles – asta, fireşte, dacă îl mai doriţi.

Laurie avu impresia că nu auzise bine. Nu reuşea să priceapă ce îl determinase să mai cumpănească o dată la posibilitatea de a-i acorda ei postul acela. Să fi avut mustrări de conştiinţă pentru că o tratase atât de imposibil?

Însă atitudinea lui încrezută şi privirile sale

reci o făcură să îndepărteze pe dată acest gând. Conrad Steyn nu făcea parte din categoria bărbaţilor care să cedeze unor slăbiciuni omeneşti, cum erau de exemplu mustrările de conştiinţă.

— Luni iau avionul spre Capetown, continuă el, văzând că ea nu spune nimic, şi aş dori să mă însoţiţi. Sunt de realizat câteva interviuri, nu sunt prea dificile însă. Mai sunt prevăzute şi două şedinţe foto. Principala dumneavoastră sarcină constă în a realiza fotografii cât mai reuşite cu florile de primăvară, care vor înflori săptămâna viitoare, în toată splendoarea lor, la Capul Bunei Speranţe.

Obişnuiesc, atunci când mă aflu în Capetown, să locuiesc la mama mea şi, din motive de comoditate, v-aş recomanda acelaşi lucru. Sunteţi oricând binevenită. Nu vă faceţi probleme în legătură, cu acest lucru.

Laurie rămase nemişcată, holbându-se la el fără să scoată un sunet. Se tot întreba de ce nu-i spunea o dată că refuză slujba pe care i-o oferea. Fusese tratată cu îngâmfare şi trimisă la plimbare! Iar ea nu-l putuse suferi pe Conrad Steyn încă din prima clipă!

Acum, acelaşi bărbat şedea în camera ei de zi, plin de sine şi arogant, şi nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-i servească un refuz politicos, însă ferm.

Însă avea în acelaşi timp nevoie urgentă să se distanţeze întrucâtva de Steven, şi tocmai acest

lucru avea să i-l permită călătoria la Capetown.

— Cât timp aş avea de lucru în Capetown? întrebă ea pe un ton glacial.

— Între opt şi zece zile.

Rezerva ei îngheţată îl amuza, îi citea asta din priviri.

Se simţea într-o poziţie de inferioritate faţă de el, cu toate că era convinsă că nu avea de ce, pentru că el fusese cel care venise la ea.

— Nu sunteţi obligată să-mi daţi răspunsul chiar din această seară, spuse el cu amabilitate. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi putea comunica decizia dumneavoastră vineri, cel mai târziu. În cazul că sunteţi de acord să primiţi, vom avea după aceea tot timpul să discutăm şi alte amănunte.

Conrad Steyn se ridică şi Laurie îl conduse la uşă. După ce plecă, inspiră profund şi făcu un efort să-şi învingă supărarea.

Cu toate că era o înfrângere dureroasă pentru orgoliul ei, se hotărî să accepte propunerea. Spera însă din tot sufletul ca prin aceasta să nu schimbe delicata ei situaţie prezentă cu una şi mai delicată.

2

LAURIE PRIVEA FASCINATĂ suprafaţa aripii în care se reflecta pe neaşteptate o rază de soare, provocând o explozie orbitoare de lumină.

Zburase deseori înainte, însă cu avioane normale de linie, niciodată însă cu un Cessna cu patru locuri. Trăia un sentiment nemaipomenit, suspendată în imensitatea cerului de un albastru pur.

Cu toată amintirea oribilă a îngrozitorului accident în care îi pieriseră părinţii, nu avea niciun sentiment neplăcut şi asta numai datorită faptului că Conrad Steyn pilota aparatul cu multă siguranţă şi pricepere, astfel încât avea deplină încredere în el.

Undeva, departe sub ei, recunoscu arhitectura modernă din sticlă şi metal din Hillbrow, care părea ciudat de minusculă în comparaţie cu cele două turnuri de televiziune. În fundal se ghiceau, destul de neclare, mormanele de steril ale minelor aurifere, scăldate într-o lumină vie de soarele dimineţii, o amintire de neşters a bogăţiilor imense ale subsolului Africii de Sud.

Johannesburg, oraşul înfiinţat cu o sută de ani în urmă, datorită faptului că aici se descoperiseră zăcăminte de aur.

Privindacum de sus asupra oraşului, lui Laurie îi venea greu să-şi închipuie că, pe vremuri, aici nu fusese decât o imensă colonie de căutători

de aur, care locuiau în colibe şi se deplasau în care trase de boi.

— Johannesburgul a fost prima mină de aur descoperită în Africa de Sud? îl întrebă ea pe bărbatul de lângă ea, privindu-l.

Conrad Steyn clătină din cap.

— Întâi au fost descoperite zăcămintele de la Alluvial, apoi cele din estul Transvaalului din apropierea Parcului Naţional Krüger. Un deceniu mai târziu o grupă formată din câţiva căutători se rătăci de-a lungul malurilor lui Witwater şi descoperi acest filon aurifer. Dacă nu mă înşel, unul din flăcăii ăia era un concetăţean de-al i dumneavoastră. Şi-a vândut partea ce-i revenea pe o nimica toată şi a investit banii într-o altă mină, de unde spera să scoată un profit şi maj gras, fără să aibă habar că el şi cu prietenii săi dăduseră peste cel mai mare filon aurifer din întreaga lume.

— Dacă este aşa, spuse Laurie, aş vrea să aflu dacă a reuşit să-şi găsească totuşi norocul, până la urmă.

— Şansele n-au fost de partea lui. Pe-atunci malaria era foarte răspândită, iar fiarele sălbatice constituiau un pericol real. Pe de altă parte, deseori puteai ajunge în primejdia să mori de foame chiar dacă descopereai un filon.

— Această ispită veşnică, aurul, filosofă Laurie gânditoare. Astăzi le mai este permis Căutătorilor privaţi să caute aur?

Privirile li se întâlniră pentru câteva clipe. Ochii lui Conrad Steyn erau întunecaţi şi

enigmatici.

— Aţi venit în Africa de Sud ca să vă căutaţi norocul? o întrebă el cu ironie.

Laurie zâmbi.

— Ar exista astăzi posibilităţi mult mai, simple, cu condiţia să te pretezi la aşa ceva, răspunse ea.

— Ei bine, cred că nu aţi avea niciun fel de dificultăţi, observă el, privind pe geamul lateral.

Laurie îl privi îndelung, studiindu-i profilul expresiv.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Se spune că chipul unei femei constituie capitalul ei. Aşadar, am toate motivele să presupun că v-aţi descurca de minune.

Neaşteptatul compliment o surprinse.

— În ceea ce mă priveşte n-ar intra niciodată în discuţie să mă căsătoresc de dragul banilor! spuse ea cu hotărâre.

Umerii săi largi se mişcară cu indiferenţă.

— De ce încercaţi să vă amăgiţi singură? întrebă el.

Banii au calitatea de a rezista mai mult decât romanticele sentimente de dragoste.

Laurie, care între timp îşi mutase privirea înainte, se răsuci din nou spre el, cu o mişcare bruscă.

— În fond, dumneavoastră sunteţi căsătorit, domnule Steyn?

Ochii lui căprui îi susţinură privirea.

— Nu m-aş fi aşteptat la un mod de adresare

atât de formala din partea unei reprezentante a tinerei generaţii. Nu vreţi să-mi spuneţi Cortrad?

— Dacă doriţi, declară ea cu o uşoară ridicare din umeri fără să fie însă deloc sigură că prefera cu adevărat acest mod intim de adresare.

— Şi pentru a vă răspunde la întrebare: nu sunt. Până acum nu am simţit încă nici dorinţa şi nici necesitatea să fac un asemenea pas.

— V-ar deranja, dacă o femeie s-ar mărita cu dumneavoastră numai de dragul banilor? îndrăzni Laurie să-l întrebe în continuare.

— Nu, atâta timp cât este sinceră faţă de mine.

— Mi se pare un punct de vedere extrem de calculat, chiar prozaic, aş putea zice, constată ea.

— După câte s-ar părea sunteţi o adeptă a iubirii romantice. La vârsta dumneavoastră este un lucru uşor de înţeles. Însă cu siguranţă vă veţi schimba părerea o dată ce veţi trece de treizeci de ani.

— Până atunci voi fi cu siguranţă măritată, îi răspunse ea cu convingere, însă numai cu un bărbat pe care să-l pot iubi cu adevărat.

Conrad Steyn avu o clipă de ezitare.

— Poate cu tânărul care v-a însoţit când aţi venit la mine? Cum spuneaţi că-l cheamă?

Steven Hunter. După câte ştiu îl cunoaşteţi destul de bine pe tatăl lui, Julian Hunter.

Laurie observă că îi aruncă o privire piezişă.

— Ah, ca să vezi… Şi ce face tânărul domn pentru a-şi câştiga existenţa?

— Steven este avocat.

— Având în spatele lui nişte părinţi bogaţi, care îi netezesc toate drumurile. Steyn îi aruncă un zâmbet sarcastic. Şi sunteţi foarte sigură că nu banii lui sunt cei care v-au sucit capul?

— Nu sunt genul de femeie materialistă, răspunse ea calmă. Şi nici nu am afirmat că aş avea de gând să mă mărit cu Steven.

— El însă pare teribil de îndrăgostit de dumneavoastră. Apropo, a fost de acord cu plecarea dumneavoastră atât de precipitată la Capetown?

Steven fusese departe de a fi de acord. Însă Laurie nu avea nicio intenţie să recunoască acest lucru.

— Fireşte, răspunse ea, însă nu a fost de acord că am acceptat totuşi postul, după ce iniţial m-aţi respins, adăugă ea mieros.

Conrad Steyn rânji. Lăsa impresia că se amuza copios.

— Şi pe mine m-ar interesa foarte mult să ştiu de ce aţi acceptat postul, spuse el. Când v-am vizitat săptămâna trecută mi s-a părut că v-ar fi plăcut tare mult să săriţi cu ghearele la mine.

Laurie nu se putu abţine să nu râdă.

— Motivul este unul foarte simplu. Aveam nevoie de o slujbă, răspunse ea.

— Nu am avut însă câtuşi de puţin impresia că aţi fi în căutare disperată după un loc de muncă. Este posibil să nu fi găsit nici la altă revistă ceva pe măsură, însă cu darurile cu care

sunteţi înzestrată aţi fi găsit oriunde o posibilitate de angajare.

— Dar s-ar fi putut ca şi eu să trăiesc cu impresia, că pentru o femeie nu ar fi deloc simplu să găsească aici, în cadrul unei edituri, în Johannesburg, un post care să corespundă pregătirii mele, sublinie ea cu blândeţe.

— Nu pot crede aşa ceva. Sper că ştiţi că motivele care m-au determinat să nu vă angajez din primul moment mi-au nicio legătură cu vreo antipatie faţă de sexul frumos...

— Mă bucură să aud acest lucru, deşi trebuie să recunosc că motivele dumneavoastră nu m-au convins absolut deloc.

— În acest caz mă văd obligat să mă îndoiesc de calităţile mele diplomatice, constată el mustăcind.

Laurie se întoarse spre el şi-i studie din nou profilul atât de marcant.

— Şi caree a fost, de fapt, motivul pentru care aţi refuzat să mă angajaţi? întrebă ea fără să-l slăbească.

Conrad Steyn păstră un moment de tăcere.

— Este o poveste lungă, începu el în cele din urmă să vorbească. Şi nici prea veselă nu este. Însă sunt convins că, mai devreme sau mai târziu, tot o veţi afla. Aşa că nu am de ce să mă mai ostenesc să v-o povestesc...

Laurie rezistă ispitei de a continua să-l preseze.

— Dar, în orice caz, aţi revenit asupra deciziei

iniţiale, constată ea.

Conrad Steyn săltă din umeri.

— Nu este un privilegiu exclusiv al femeilor de a-şi schimba uneori opiniile.

— Şi eu care crezusem că motivele dumneavoastră erau bine întemeiate.

Privirile îi zăboviră cercetătoare pe chipul ei drăgălaş.

— Chiar credeţi asta? Ei bine, să zicem că m-am hotărât să vă plac. Sunteţi inteligentă, foarte spirituală şi, pe deasupra, şi remarcabil de frumoasă.

Fireşte că se mai ascundea şi altceva în spatele acestor afirmaţii; Laurie o simţea prea bine. Însă nu voia cu niciun chip să se lase îmbrobodită de linguşeala lui iscusită. Fără doar şi poate, Conrad Steyn avea o vastă experienţă în ceea ce privea femeile tinere, care desigur că se îngrămădeau să-i facă pe plac. Ea însă nu voia în niciun caz să facă parte din tagma acestora!

Traversară Valul, un râu care, aidoma unui gigantic şarpe uriaş, îşi săpase matca de-a curmezişul podişului. Apoi zburară peste o regiune întinsă şi netedă, colorată în galben şi brun, urmare a iernii uscate şi aspre.

După un scurt popas în Kimberley, traversară zona de deşert a Marelui Karroo, slab populată şi aproape total lipsită de vegetaţie, înspăimântătoare prin calviţia ei. Într-un contrast total fată de aceasta se înălţau în zare munţii înalţi ai regiunii Capului Bunei Speranţe. Curând,

Laurie descoperi privind în jos văi pline de verdeaţă şi podişuri împădurite. Aici pământul era roditor, saturat de ploile căzute în timpul iernii.

În razele soarelui de după-amiază, Capetown le apăru ghemuit între limba de pământ care mărginea apele albastre şi limpezi ale golfului Tafel Bay şi atotdominatorului masiv al Munţilor Tafel.

Zburară peste cartiere de locuinţe, întrerupte de fâşiile coloraţie roşu-închis şi galben ale straturilor de flori, continuând să se îndrepte spre apus, la adăpostul munţilor.

Nu mult timp după aceea, Conrad reuşi o aterizare de zile mari pe pista unui aeroport.

Serviră un prânz cam târziu, pe aeroport. Conrad o lăsă câtva timp singură, ca să dea câteva telefoane.

Imediat după ora trei plecară din aeroport şi se îndreptară spre apus într-un Mercedes, traversând periferiile din Capetown.

— Unde locuieşte mama dumneavoastră? întrebă Laurie, care încerca să înceapă o conversaţie, în timp ce Conrad se strecura cu maşina prin circulaţia aglomerată.

— Jos, chiar la Capul Bunei Speranţe, într-o localitate numită Constanta.

— Constanta nu este şi o regiune viticolă? întrebă Laurie, amintindu-şi de prospectele turistice pe care le studiase.

— Aţi fost foarte atentă, o lăudă Conrad,

Seven Oaks[1], casa părintească a mamei mele, a fost pe vremuri o podgorie. Aparţine familiei noastre de mai multe generaţii.

— Acolo v-aţi născut? vru ea să ştie, deşi nu şi-l putea în niciun fel închipui pe Conrad Steyn băieţaş.

Încuviinţă din cap.

— Este singura casă care are vreo semnificaţie pentru mine, şi sper să nu fiu obligat niciodată să trăiesc în altă parte decât aici. E adevărat că şi locuinţa mea din Johannesburg prezintă avantajele ei, însă nu există nimic pe lume care să se poată compara cu izul de lemn vechi şi alamă lustruită, ceea ce pentru mine este sinonim cu acasă.

— Veniţi deseori aici?

— Mă leagă multe afaceri de Capetown, răspunse el în doi peri, accelerând. Din păcate nu pot să petrec aici atât timp cât îmi doresc. Mai ales în ultimele luni, de când am început să scot revista TOPIC.

Laurie îl privi gânditoare.

— Aveţi un succes deosebit cu revista asta, după câte mi-a spus Steven.

— E de la sine înţeles. Niciodată nu mă apuc de ceva dacă nu sunt convins de succes dinainte.

Deşi lipsit de îngâmfare, răspunsul o incită şi o făcu să nu se poată stăpâni.

— Un adevărat simbol de modestie, murmură

---

1 Şapte Stejari, în limba engleză (n.t.).

ea. Ochii i se întunecară, însă continuă să zâmbească şi nu i-o luă în nume de rău.

— Deşi nu meritaţi, o să fac un ocol ca să vă arăt o anumită porţiune de coastă.

Un lucru remarcabil, pe care va trebui să-l ţin minte, gândi Laurie. Un Conrad Steyn, care să se abată de la drumul său doar ca să-mi arate un obiectiv turistic. Însă îşi păstră gândurile pentru sine.

Trecură pe lângă *Cei Doisprezece Apostoli*, un masiv muntos cu creste şi forme ciudate, continuându-şi drumul spre sud, în direcţia Hout Bay Neck, apropiindu-se de Atlantic. La stânga lor se înălţau spre cerul limpede Munţii Constanta; în dreapta se vedeau apele de un albastru adânc al golfului Hout Bay.

— Se spune că şoseaua pe care ne aflăm acum este una dintre cele mai frumoase şosele de coastă ale lumii, povesti Conrad în timp ce conducea cu privirea aţintită înainte. Ajunseră la primul din periculoasele viraje în ac de păr, pe care îl abordă cu măiestrie şi siguranţă.

— Nu mi-a fost dat încă niciodată în viaţă să văd un lucru de o asemenea măreţie, şopti Laurie cu răsuflarea tăiată.

Privi în sus, unde şoseaua se încolăcea în jurul peretelui abrupt. Era bucuroasă că nu se afla ea la volan.

Conrad conducea cu un calm suveran, părând să cunoască foarte bine fiecare din periculoasele viraje. Laurie se abţinu de la orice conversaţie, pe

de o parte pentru că se temea să nu-i distragă cumva atenţia, pe de altă parte, ca să savureze peisajul magnific.

Undeva, departe, sub ei, brizanţii se loveau cu furie de stâncile gigantice, făcând ca spuma să fie împroşcată la zeci de metri.

În locurile unde apa nu mai reuşea să ajungă se vedeau unele din primele tufe de flori de primăvară, ale căror delicate culori pastelate contrastau puternic cu verdele saturat al ierbii.

Pe vârful stâncilor căutaseră adăpost câţiva pescăruşi. Soarele arunca mii de irizaţii pe crestele spumegânde ale valurilor. Iar sus, în înaltul cerului.

Laurie descoperi un albatros care se rotea solitar printre nori.

— Şoseaua asta duce la Capul Bunei Speranţe urmărind linia coastei? vru ea să ştie de la însoţitorul ei.

— Nu, din păcate. În curând vom fi nevoiţi să virăm spre interiorul uscatului. Însă trebuie neapărat să mergem o altă dată şi la Capul Bunei Speranţe. Există acolo un parc natural care sunt sigur că vă va interesa foarte mult. Se găsesc acolo şi plante foarte rare, care încep să înflorească de acum încolo.

— Capul Bunei Speranţe, repetă Laurie gânditoare. Nu se povesteşte că pe acolo bântuie destul de des umbrele corăbiilor scufundate, a căror soartă a fost pecetluită de stâncile care-l înconjoară?

— Precum văd, avem de-a face cu o mică romantică, nu-i aşa? constată Conrad pe un ton batjocoritor. Laurie însă preferă să nu se lase provocată.

— Probabil că nu puţini marinari neînfricaţi au naufragiat în dreptul Capului Bunei Speranţe, şopti ea visătoare.

Conrad încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Furtunile de la Capul Bunei Speranţe sunt pe cât de temute, pe atât de renumite, deşi, după părerea mea, numărul navelor naufragiate în Table Bay a fost cu mult mai mare, îi explică el.

— Priviţi! strigă ea pe neaşteptate plină de entuziasm, arătând spre o stâncă acoperită cu ruşte flori minuscule, de un galben palid.

— Ienupăr, îi explică Conrad, încetinind puţin, ca să-i permită să admire priveliştea mai bine. Este una din speciile cele mai rar întâlnite.

— Abia aştept să-mi despachetez aparatul de fotografiat, suspină ea.

În această zonă atât de sudică, florile mai au nevoie încă de câteva zile până să înflorească în toată splendoarea lor. Aşa că veţi avea timp berechet. Conform estimărilor, la Capul Bunei Speranţe înfloresc în această perioadă cam două mii şi jumătate de specii diferite de flori. Aşadar, cu siguranţă că nu veţi duce lipsă de subiecte. Veţi avea ocazia să constataţi că zonele cele mai frumoase, unde înfloresc zeci de mii de flori, sunt situate ceva mai la nord. Acum probabil că sunt deja în plină floare. Am să vă arăt pe hartă cum

puteţi ajunge acolo. Veţi putea să vă duceţi în zilele următoarele – fireşte, dacă vremea o va permite.

Conrad Steyn făcu o scurtă pauză, după care continuă.

— În grădina Kisterbosch, în apropierea oraşului, există, de asemenea, plante care înfloresc în culori neînchipuit de frumoase. Săptămâna viitoare veţi avea ocazia să vizitaţi şi partea de est a oraşului…

— Abia aştept, spuse Laurie, care acum era de-a dreptul încântată de misiunea pe care o primise. Dar nu spuneaţi parcă ceva de două şedinţe foto la care veţi avea nevoie de mine? adăugă ea.

— Joi seara suntem invitaţi la inaugurarea oficială a unui hotel de lux din Sea Point. Michael van der Merwe, asociatul meu la TOPIC, va prelua scrierea articolului, astfel încât vă veţi putea concentra în totalitate asupra realizării unor instantanee elocvente. A doua şedinţă va fi cu prilejul unei regate de iahturi care se va organiza în Tafel Bay sâmbăta viitoare. Şi acolo vom fi însoţiţi tot de Michael.

— Înseamnă că domnul van der Merwe se află deja în Capetown?

— Michael se întoarce mâine din Insulele Seychelles, ceea ce înseamnă că va ajunge la Seven Oaks probabil abia către seară, o informă el. Vă va rămâne, aşadar, suficient timp pentru ca să vă puneţi de acord cu privire la fotografii. Cele

două interviuri le puteţi programa în timp, după cum vă convine cel mai bine.

— Înţeleg că voi fi deci ocupată până peste cap, observă Laurie cu voioşie. Şi cum rămâne, voi avea totuşi cât de cât şi puţin timp liber? întrebă ea cu aroganţă.

— Voi aborda ceva mai târziu şi subiectul acesta, o informă el sec.

Laurie se enervă când îşi dădu seama că era pe cale să roşească.

— Nu aveam în niciun caz intenţia să mă plâng de prea multă muncă, spuse ea cu ciudă.

— Sunt foarte sigur de faptul că, în atare situaţie, mi-aţi spune-o fără înconjur, replică el cu un început de umor care îndulci oarecum asprimea cuvintelor lui. Sincer să fiu, nu sunt obişnuit să stau cu biciul în spatele angajaţilor mei. Nu mă interesează câtuşi de puţin cum vă împărţiţi timpul. Faceţi-mi treabă burtă, asta e tot ce vă pretind.

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă, îl asigură vizibil impresionată Laurie. Şi ca să fiu la fel de sinceră, timpul liber nu joacă pentru mine un rol de prea mare importanţă în cursul călătoriei acesteia, se grăbi ea să adauge.

— Fireşte că nu vă va pretinde nimeni să lucraţi non-stop. Însă, dacă timpul rămâne favorabil, presupun că dumneavoastră înşivă veţi fi cea care va dori să-l utilizeze cât mai bine. În acest caz aveţi permisiunea mea să mai staţi încă două zile înainte de a vă întoarce acasă, propuse

el. Presupun că tânărul dumneavoastră prieten, Hunter, nu va avea nimic de obiectat.

Laurie evită să se lase atrasa în comentarea acestui subiect, îndreptându-şi din nou atenţia asupra peisajului dominat în continuare de munţi înalţi.

Şoseaua traversă un lanţ muntos, după care coborî în minunata vale Constanta, unde butucii de viţă de vie se înşirau în rânduri perfecte de-a lungul unor dealuri molcome, străjuite, în aburul roşcat al înserării, de câteva stânci.

Ieşiră din şoseaua principală şi pătrunseră pe un drum nisipos de ţară, flancat la intervale regulate de stejari falnici. Apoi traversară un râuleţ şi trecură printr-o pădure. Niciun semn prevestitor nu arăta că s-ar afla în apropierea vreunei case până în clipa în care pădurea începu dintr-odată să se răărească.

În faţa lor se întindea un gazon îngrijit, mărginit într-o parte de un râu şi în cealaltă de stejari şi pini impunători.

Laurie nu reuşi să-şi desprindă privirile de la casa care avea un aspect deosebit de primitor, cu portalul acoperit de la intrare şi storurile de la geamuri din lemn de tec cu reflexe brun-aurii. Ultimele raze ale soarelui de după-amiază aruncau umbrele copacilor peste faţadele albe, punând şi mai bine în valoare frontoanele cu înflorituri.

Când, după un ultim viraj, Conrad încetini, Laurie descoperi şi un mic lac artificial, pe a cărui suprafaţă sclipeau nuferi albi şi roz. În mijlocul

lacului se înălţa, pe un postament pe care se încolăcise o viţă de vie sălbatică, o nimfă suplă şi albă.

După ce maşina se opri Laurie îşi îndreptă din nou atenţia spre casă. O femeie suplă deschisese uşa de la intrare şi se apropia de ei alergând pe cărarea presărată cu pietriş alb.

Trebui să admită că doamna era o persoană deosebit de elegantă. *O adevărată doamnă, din toate punctele de vedere,* fu prima impresie pe care o avu Laurie.

Chiar dacă nu-şi pusese până atunci problema cum arătau părinţii lui Conrad, nu avu nicio îndoială că acea doamnă fermecătoare trebuia să fie mama lui.

Ea se apropie cu un pas uşor de fiul ei. Bucuria de a-l avea din nou acasă se putea vedea de la o poştă".

— Ce drăguţ din partea ta că te-ai mai gândit să treci iarăşi pe-acasă, Conrad, exclamă ea fericită. Se lăsă îmbrăţişată şi sărutată de el, după care se dădu un pas înapoi pentru a-l putea privi mai bine. Ai avut parte de o călătorie plăcută?

— Da, mulţumesc de întrebare, răspunse el zâmbindu-i cu atâta gingăşie, încât Laurie îşi putu da uşor seama că îşi adora mama.

Însă, în acel moment, amândoi, mama şi fiul, se întoarseră spre ea. Frumoşii ochi căprui ai doamnei. Steyn o priviră cu amabilitate în timp ce Conrad făcu prezentările.

Apoi doamna Steyn zâmbi şi cuprinse cu un

gest matern umerii înguşti ai lui Laurie.

— Aş vrea să vă mulţumesc pentru ospitalitate, începu să spună Laurie, însă mama lui Conrad o întrerupse cu un gest.

— Mă bucur că sunteţi aici. Mai avem şi un al doilea oaspete care va rămâne, de asemenea, câteva zile la noi, conţină ea, după care se adresă din nou fiului ei.

— Vanessa s-a întors ieri din Durban. M-a sunat şi s-a interesat când mai treci pe-aici. M-am gândit că i-ar face plăcere să se odihnească aici, la noi, câteva zile după agitaţia ultimelor prezentări de modă. Urmează să sosească diseară, la cină.

Conrad se mulţumi să confirme înclinând din cap, în timp ce Laurie se întreba dacă nu cumva această Vanessa era *acea* femeie din viaţa sa.

Zgomotul unor paşi care se apropiau pe cărarea pietruită o făcu să întoarcă privirile spre un negru înalt, de vârstă mijlocie, care se opri în spatele lor.

Pielea lui neagră şi lucioasă se afla într-un contrast izbitor cu haina în dungi roşii şi albe cu care era îmbrăcat. Conrad îl prezentă ca pe servitorul casei.

— Johannas vă va duce bagajele înăuntru, spuse Anne Steyn în timp ce-şi conducea musafira spre casă. Sunt sigură că doriţi să vă aranjaţi puţin după această lungă călătorie sau poate chiar să vă întindeţi puţin înainte de masă. Am să-i spun lui Sarah, fata din casă, să vă aducă în cameră nişte suc de portocale de la gheaţă – sau poate

preferaţi mai degrabă o ceaşcă de ceai?

— Ceva rece ar fi minunat, răspunse Laurie cu un zâmbet recunoscător.

Doamna Steyn deschise uşa masivă de la intrare şi-o invită înăuntru. Pătrunseră într-un hol mare, zugrăvit în alb, în care atenţia lui Laurie fu atrasă din prima clipă de cele două candelabre care atârnau din tavan.

Îşi urmă apoi gazda, călcând pe parchetul strălucitor într-o încăpere elegant mobilată, ai cărei pereţi erau zugrăviţi, de asemenea, în alb. Parchetul lustruit era acoperit cu covoare persane de mare valoare. Traversară salonul şi intrară într-un coridor.

Anne Steyn îi arătă lui Laurie dormitorul pe care i-l rezervase şi ale cărui ferestre imense erau încadrate de perdele din brocart gri-argintiu. Ultimele raze ale soarelui învăluiau totul într-o lumină aurie. Tapetul în dungi scăldat în lumină se afla într-un contrast puternic cu covorul albastru închis.

Laurie se uită atentă în jur. Piesa de mobilier care domina camera fără discuţie era un pat imens cu baldachin.

— Sper să nu vă simţiţi pierdută în patul ăsta mare, spuse cu un zâmbet pe buze Anne Steyn, căreia nu-i scăpase privirea lui Laurie. Din păcate, în întreaga casă nu se găseşte nici măcar o singură piesă de mobilier care să aducă, fie şi pe departe, cu un pat modern. Ce-i drept, Conrad a renovat întreaga casă, însă am păstrat tot

mobilierul cel vechi.

— Este o casă minunată, exclamă Laurie, puternic impresionată de Seven Oaks.

— Şi eu o iubesc foarte mult, îi mărturisi gazda. Cu cinci ani în urmă, când a decedat soţul meu, fusesem la un pas să pierd Seven Oaks. Taxa de moştenire a fost îngrozitor de mare, iar întreţinerea unei astfel de proprietăţi înghite sume fabuloase. Însă Conrad a fost cel care a preluat întregul domeniu, care după aceea a şi fost, de altfel, trecut pe numele lui.

Păstră câteva clipe de tăcere, după care continuă gânditoare.

— Şi el iubeşte această proprietate la fel de mult ca şi mine, ceea ce mă face nespus de fericită. Altminteri nu cred că aş avea ocazia să-l văd prea des. Această cameră a aparţinut pe vremuri guvernantei lui Conrad, povesti doamna Steyn în continuare. Din acest coridor se deschid multe încăperi în care ar fi putut locui o mulţime de copii, dar din păcate n-a fost să fie. Poate Conrad să fie mai înţelegător şi să-mi facă cât mai curând câţiva nepoţei.

În sinea ei, Laurie avea oarecare îndoieli în legătură cu acest lucru. Poate doar dacă să-l fi vrăjit Vanessa în asemenea măsură, încât să-l facă să-şi uite de toate reţinerile pe care le avea faţă de căsnicie.

O urmă pe Anne Steyn în camera de baie învecinată, cu faianţă brun-închisă, instalaţii sanitare de culoarea fildeşului şi armături aurii

strălucitoare.

— Sper ca Sarah să nu fi uitat de ceva, spuse Anne Steyn în timp ce deschidea un dulap din perete unde se aflau prosoapele de baie. În cazul că totuşi ar lipsi ceva, vă rog să-mi spuneţi, adăugă ea zâmbitoare. Acum am să vă las singură şi am să mă ocup de masă. Johannas vă va aduce bagajele imediat.

Laurie îi mulţumi. Apoi lăsă uşa întredeschisă după ieşirea gazdei şi se apropie de una din ferestre.

Privi în jos, spre o terasă umbrită de un stejar falnic. Se găseau acolo câteva mese înconjurate de scaune de grădină, vopsite în alb.

În fundal se desluşeau treptele care duceau la o piscină îmbrăcată în plăci de faianţa turcoaz ce contrastau puternic cu culoarea roz deschis a florilor de bougainvillea, care, aranjate într-un rond, mărgineau cealaltă latură a piscinei. În spate, gazonul se pierdea într-o pădure cu arbori bătrâni.

Nici nu-i de mirare că Conrad Steyn nu se simte nicăieri acasă, în altă parte, gândi Laurie, în timp ce-şi rotea privirile înjur.

Se întoarse când auzi bătăile în uşă. La invitaţia ei, în cameră intră o negresă trupeşă, purtând o tavă cu o carafă cu suc de portocale.

— Domnişoară Laurie, o salută ea prietenoasă şi făcu o reverenţă, după ce avu grijă să aşeze tava cu atenţie pe noptiera din lemn de nuc. Fiţi binevenită la Seven Oaks. Coniţa o zis că probabil

sunteţi foarte însetată după o călătorie atât de lungă. D-aia v-am adus o cană mare cu suc.

— Mulţumesc, Sarah, răspunse Laurie zâmbind şi-şi îndreptă privirile spre uşă, unde îşi făcuse apariţia Johannas care-i aducea valiza şi aparatura foto.

De abia apucase acesta să lase bagajele jos când se auzi o nouă bătaie la uşă şi în cadrul ei se ivi capul lui Conrad. După ce răspunse afabilului salut al lui Sarah, privirile sale se aţintiră întrebătoare asupra lui Laurie.

— Totul e-n ordine?

— Da. Totul e atât de minunat de frumos, aici! exclamă ea. Probabil că nici nu voi mai dori să plec vreodată acasă.

Privirea lui nu se dezlipi de ea.

— Să înţeleg că consideraţi Johannesburgul ca fiind „acasă”?

— Este singurul „acasă” pe care-l am în clipa de faţă, răspunse ea. Dintr-odată, se simţi nespus de neajutorată sub privirile lui sfredelitoare.

— În clipa de faţă?

— Ei, nu-i cazul să despicaţi vorbele mele în patru, încercă ea să evite seriozitatea discuţiei. Felul în care o chestiona începuse să o scoată din sărite. În orice caz, sunt hotărâtă să rămân pentru totdeauna în Africa de Sud, se grăbi ea să adauge.

— Zău, aşa? însă în fracţiunea următoare de secundă orice interes păru să-i fi dispărut, pe neaşteptate. Bineînţeles, doar dumneavoastră sunteţi în măsură să decideţi. Apropo, masa se

serveşte la ora şapte. Însă am să vă rog să coborâţi puţin mai devreme, să bem ceva. Sufrageria este imediat în stânga, lângă scară.

Schiţă o plecăciune, se întoarse şi părăsi încăperea. Laurie se întoarse din nou la fereastră. Urmări cu privirile o veveriţă care traversă terasa în goană şi se făcu apoi nevăzută printre tufe.

De fapt, nu-i stătea deloc în fire să povestească despre ea însăşi. Însă se părea că Conrad Steyn reuşea să o facă să-şi dezvăluie laturile negative ale caracterului. Alături de el trăia de fiecare dată senzaţia că trebuie să se apere. Aroganţa lui plină de îngâmfare şi nemăsurata superioritate pe care o afişa o deranjau şi îi întăreau convingerea că nu trebuia să aibă încredere într-un bărbat cu astfel de origine şi de calităţi.

Era cu atât mai de neînţeles că tocmai reacţia lui plină de răceală era cea care o făcea să-şi piardă cumpătul. Era pe cât de supărător, pe atât de neînţeles.

Laurie acordă multă atenţie felului în care se îmbrăcă pentru cină. Alese rochia roşie din lână tricotată, în care îi plăcea lui Steven atât de mult să o vadă.

Roşul era culoarea care îi venea cel mai bine, care îi sublinia tenul roz şi îi punea în valoare farmecul ochilor cenuşii.

Dacă Vanessa, prezentatoarea de modă, avea să participe la cină, avea toate motivele să-şi dea osteneala să arate cât mai bine, pentru a nu lăsa

impresia unei cenuşărese.

Când ieşi din cameră şi coborî spre holul de la parter se făcuse ora şase jumătate. Găsi fără prea multe dificultăţi încăperea descrisă de Conrad şi care era decorată la fel de elegant ca şi camera de primire pe care o văzuse încă de la sosire.

Din prima clipă atenţia lui Laurie fu atrasă de o tânără suplă, care stătea sprijinită de prichiciul uneia din ferestre şi privea afară.

Purta o rochie încheiată până sus, dintr-un material alb, mulat pe trup. *Se vede cât de colo că se pricepe să se pună în valoare*, îşi zise ea. Perdelele din brocart, de culoarea vinului de Burgundia, o încadrau nespus de bine, iar lumina candelabrului de epocă arunca sclipiri feerice în părul ei negru ca abanosul. Ţi-o puteai închipui cu uşurinţă într-o astfel de poză pe coperta unuia din jurnalele de modă.

Întrucât Laurie se oprise în uşa deschisă, se produse o uşoară adiere. Bruneta se răsuci pe neaşteptate. Pentru o secundă, ochii ei se îngustară.

— Bună, spuse ea pe un ton leneş şi se îndreptă spre Laurie. De ce nu intraţi? Aici, la Seven Oaks, nu suntem atât de formalişti.

Dacă nu ar fi ştiut care este realitatea, Laurie ar fi luat-o negreşit pe bruneta care o cântărea din privirile ochilor ei întunecaţi drept stăpâna casei.

— Sunt Laurie Giles, se prezentă ea zâmbind. Şi dumneavoastră sunteţi, desigur, Vanessa.

Bruneta zâmbi cam strâmb, scoase o ţigaretă dintr-o cutiuţă îngustă din aur, care se găsea pe masă, şi-o înfipse între buze şi şi-o aprinse cu un chibrit. Suflă rotocoalele de fum în sus şi-i oferi cu acest prilej ocazia lui Laurie să-i admire minunatul ei profil. Apoi se lăsă să alunece într-un fotoliu adânc şi-şi încrucişă picioarele cu un gest plin de graţie.

— Conrad mi-a povestit că veniţi din Miami, spuse ea tărăgănat, după ce şi Laurie se aşezase în balansoar. Am lucrat un timp la New York, ca manechin, însă până în Florida n-am ajuns niciodată. Se spune că plajele ar fi fantastice pe-acolo.

— Da, coasta este într-adevăr foarte frumoasă, îi dădu Laurie dreptate. Ar putea fi comparată, cred, cu cea de la Durban.

— Posibil, murmură Vanessa, care încă nu-şi încheiase examinarea.

— Doamna Steyn afirmase adineauri că aţi lucrat la Durban, continuă Laurie prietenoasă. Ce fel de modele prezentaţi?

— În principal *Haute Couture*[2], răspunse Vanessa sec. Se aplecă şi scutură cenuşa ţigaretei într-o scrumieră. De fapt, vă cunoaşteţi deja de mai multă vreme cu Conrad?

— Nu, doar de câteva zile, de când m-am prezentat pentru angajare.

— Aşa, care va să zică, lungi Vanessa vorbele,

2 Croitorie de înaltă clasă. în limba franceză (n.t.).

privind-o gânditoare. Credeam că i-aţi fost prezentată de o persoană din branşă sau că l-aţi cunoscut dinainte, spuse ea în cele din urmă. Rămăsesem cu impresia că nu mai intenţiona să angajeze o femeie pe postul de fotograf.

Lui Laurie îi fu imposibil să-şi ascundă curiozitatea.

— Nu zău? Şi de ce, dacă-mi este permis să întreb?

Ochii Vanessei se îngustară din nou.

— Conrad nu v-a povestit nimic despre Wendy?

Laurie clătină din cap.

Vanessa trase un fum lung din ţigareta ei, punând-o şi mai mult pe jar. Se prefăcu că gândeşte concentrată dacă era sau nu cazul să continue.

— Wendy a fost ultimul fotograf de la TOPIC, începu ea într-un târziu, iscodind-o pe Laurie din priviri. Avea, printre altele, şi obligaţia să-i însoţească pe domni. După numai patru săptămâni avea deja o aventură cu Bruce Cameron, asociatul la TOPIC pe vremea aceea, care era în acelaşi timp şi un vechi prieten de-al lui Conrad.

Pierzându-şi complet capul după Wendy, Bruce şi-a părăsit soţia şi pe cei trei copii pentru a trăi împreună cu ea. Însă, după numai câteva luni, Wendy şi-a dăruit farmecele unuia din partenerii de afaceri ai lui Conrad şi l-a trimis la plimbare pe sărmanul bătrân Bruce. Dintotdeauna o fire destul de sensibilă, Bruce s-a apucat de băutură. Într-o

seară, în timp ce conducea maşina spre casă, beat ca de obicei, s-a ciocnit frontal cu un camion şi a murit pe loc.

— Groazniev murmură Laurie plină de compasiune. Wendy a plecat până la urmă de bunăvoie?

Vanessa încuviinţă cu o mişcare a capului.

— De altfel, nu cred că Conrad ar mai fi ţinut-o la TOPIC. În orice caz, nu pot pricepe de ce a angajat în locul lui Wendy tot o femeie.

— Poate pentru că eu nu am alura unei Circe, îşi dădu Laurie cu părerea. Se străduia să dea conversaţiei un ton lejer. Era cât se poate de evident că Vanessa o privea cu o suspiciune făţişă.

Însă, chiar dacă nu sunt genul lui Wendy aia, de ce m-a angajat totuşi Conrad până la urmă? se întrebă ea în sinea ei.

Dacă Vanessa nu lăsa loc nici unui dubiu referitor la cum vedea ea lucrurile, pentru Laurie atitudinea lui Conrad deveni acum şi mai de neînţeles. Dar, oricum ar fi fost, avea toată înţelegerea pentru el. Era îngrozitor să-ţi pierzi un prieten în acest fel.

Câteva minute mai târziu îşi făcu apariţia şi Conrad. Purta un pantalon închis la culoare cu o bluză tricotată italienească şi arăta nemaipomenit de atrăgător.

Laurie ştia prea bine că un bărbat ca el îşi putea permite o garderobă din cele mai scumpe, chiar dacă nu existau prea mulţi bărbaţi care să se priceapă să o poarte cu o nonşalanţă atât de plină

de eleganţă.

În mod evident, Vahessa era la fel de impresionată de Conrad. Îl privea plină de admiraţie, cu ochi scânteietori, zâmbindu-i seducător.

— După cum văd, aţi fac, ut deja cunoştinţă, spuse el pe un ton degajat, mutându-şi privirile de la una la alta.

— Da, iubitule, toarse Vanessa şi suflă fumul ţigaretei în sus. Tocmai îi povestisem lui Laurie despre Wendy.

Conrad nici nu clipi măcar, însă aruncă o privire iute spre Laurie.

— Ce vă ziceam? V-am spus doar că, mai devreme sau mai târziu, tot veţi afla. Ce pot să-ţi ofer de băut, Vanessa?

— Pentru mine, ca de obicei, iubitule, răspunse ea şi se tolăni în fotoliu, moale şi mătăsoasă ca o pisică răsfăţată.

Privirea lui indiferentă se opri întrebătoare asupra lui Laurie. Ea ceru un suc de roşii, lucru pe care avea să-l regrete imediat, pentru că Vanessa izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Doamne sfinte, doar la atât puteţi face faţă?

Anne Steyn, care tocmai intra, îi aruncă lui Laurie o privire încurajatoare.

— Cu siguranţă că la cină veţi dori să gustaţi unul din renumitele noastre vinuri din podgoriile de la Capul Bunei Speranţe, nu-i aşa, draga mea? Este foarte apreciat de toată lumea.

— Ştiu că şi prietenii mei din Johannesburg îl lăudau, spuse Laurie. Apoi se întoarse spre Vanessa, care voia deja din nou să afle ceva de la ea.

— Trăiţi de mai multă vreme la Johannesburg? Vreau să spun, deja de atâta vreme încât să vă fi făcut deja prieteni acolo?

— Sunt abia de câteva săptămâni în Africa de Sud, o lămuri Laurie. Am venit din Anglia, împreună cu cei trei prieteni ai mei sud-africani.

Sprâncenele Vanessei se ridicară a mirare.

— Să înţeleg deci că sunteţi un adevărat globe-trotter[3]?

— Tinerii din ziua de astăzi duc o viaţă foarte aventuroasă, interveni Anne Steyn, îi zâmbi prietenoasă lui Laurie şi apoi se scuză, pentru a verifica în ce stadiu se afla Sarah cu bucatele.

Conrad se întoarse de la bar şi-i întinse Vanessei o sondă, al cărei conţinut era decorat cu o felie de lămâie.

— Laurie mi-a spus că intenţionează să rămână pentru totdeauna în Africa de Sud, zise el în timp ce o servea, înclinându-se batjocoritor cu sucul de roşii cerut.

Vanessa, care îi urmărise tot timpul cu multă atenţie, nu pierdu ocazia să intervină.

— Ca să vezi! Şi ce v-a entuziasmat atât de mult aici?

— Clima, în primul rând, răspunse Laurie,

---

3 globe-trotter = turist pasionat (n.t.)

dându-şi silinţa să pară cât mai sigură pe ea. Însă nu se putu totuşi abţine să-l privească pe Conrad şi să mai adauge: şi apoi, găsesc că oamenii sunt atât de amabili şi prietenoşi pe-aici.

Crezuse că reuşise să-şi recapete stăpânirea de sine după ultima lui remarcă. Însă, când îi zâmbi dintr-odată amuzat, fu din nou cuprinsă de tulburare. Zâmbetul lui era atât de năucitor, încât, fără să vrea, se pomeni zâmbindu-i la rândul ei. În acelaşi timp avea senzaţia că era incapabilă să mai gândească limpede.

Laurie îşi reveni de-abia când Vanessa se ridică pentru a-şi lua o altă ţigaretă din cutia de pe masă. În acest timp nu o slăbi o clipă din ochi pe Laurie.

Anne Steyn se întoarse în sufragerie şi se aşează lângă Vanessa.

— Mâncarea va fi gata peste câteva minute, anunţă ea. Părea să fi simţit uşoara tensiune care plutea în aer şi se întoarse zâmbitoare Spre Vanessa.

— Cum ţi-a mers în ultimele două săptămâni la Durban?

— Muncă multă, răspunse aceasta scurt, jucându-se cu paharul, pierdută în gânduri.

Anne Steyn o privi iscoditoare câteva clipe, apoi se întoarse spre Laurie.

— Vanessa este un manechin foarte apreciat, îi explică ea. Aleargă într-una prin toată ţara, de la un angajament la altul.

— Locuiţi în Capetown, Vanessa? întrebă

Laurie.

Ochii întunecaţi ai celeilalte îi aruncară o privire nu tocmai prietenoasă.

— Da, asta când nu sunt în Johannesburg.

Laurie nu îi luă în seamă rezerva.

— Cred că trebuie să fie minunat să pendulezi tot timpul între cele două oraşe, spuse ea, străduindu-se să menţină conversaţia. Clima din regiunea Johannesburgului este deosebit de plăcută, iar poziţia de care se bucură Capetown, suspendat între ocean şi munţi, are şi ea certele ei avantaje.

— Trebuie neapărat să mergeţi o dată de-a lungul Hout Bay, propuse Anne, şi după aceea…

Conrad o întrerupse înainte ca Laurie să apuce să spună ceva.

— Am fost deja cu Laurie acolo.

Laurie observă privirile înfuriate pe care i le aruncă Vanessa, ca şi cum voia să-l întrebe cum de-i venise ideea atât de stupidă să-şi plimbe angajata făcând un asemenea ocol.

Conrad îi întoarse privirea cu indiferenţă, aproape provocator. Vanessa reacţionă cu un zâmbet obosit şi se aranjă din nou cât mai confortabil în fotoliul ei.

Este incredibil, gândi Laurie. *O singură privire să aibă un asemenea efect asupra unei femei*! Era o dovadă evidentă a forţei de atracţie pe care o răspândea Conrad în jurul său şi în faţa căreia şi ea se simţea vulnerabilă.

În timpul cinei îl privi pe ascuns. Era atât de

incredibil de seducător, cu corpul lui fără cusur şi personalitatea de-a dreptul năucitoare, încât probabil că i-ar fi sucit capul oricărei femei. Că pe deasupra se bucura şi de succes şi că mai era şi bogat îl făceau şi mai interesant.

Era evident că Vanessa pusese ochii pe el şi era permanent preocupată să nu ajungă pe planul secund. Şi are, desigur, dreptate, pentru că un bărbat cum este Conrad Steyn poate să-ţi scape foarte uşor printre degete, oricât de atrăgătoare ai fi, îşi zise Laurie.

Vanessa era într-adevăr o frumuseţe cu părul ei negru, tenul închis şi formele zvelte. Şi ea putea suci minţile multor bărbaţi, deşi Laurie era totuşi de părere că Conrad Steyn era mult prea chibzuit pentru a se lăsa condus doar de aparenţe.

Însă, în cazul în care nu-şi dorea nimic mai mult decât un decor plăcut, Vanessa făcea toţi banii. Musafirii lui aveau să fie topiţi după ea. Şi, desigur, mai poseda şi alte talente. Însă Laurie nu credea că l-ar putea cuceri într-o asemenea măsură pe Conrad, încât s-o ia de soţie doar din acest motiv. Laurie nu avea nici cea mai mică îndoială că cei doi se culcaseră deja împreună.

Cafeaua o serviră din nou în salon, unde Johannas aprinsese între timp focul în şemineu. Laurie ar fi fost în stare să rămână toată seara acolo şi să urmărească jocul limbilor de foc, care aruncau lumini de un efect deosebit pe grinzile din tavan şi făceau să strălucească alama candelabrului ca aurul.

Anne Steyn se retrase la puţin timp după ce băură cafeaua, pentru a merge la culcare. Şi Laurie se retrase la rândul ei, fiind destul de obosită după călătorie, fără să ţină cont de rugămintea oarecum formală a lui Conrad, de a mai rămâne.

Laurie era sigură că el şi Vanessa ştiau să se întreţină şi singuri. Iar ea nu avea niciun chef să joace rolul doamnei de companie.

3

A DOUA ZI, DIMINEAŢĂ, Laurie se trezi destul de devreme. Îşi trase pe ea nişte blugi şi o bluză simplă şi porni hotărâtă să exploreze împrejurimile de la Seven Oaks.

Precis va fi o zi splendidă de primăvară, îşi zise ea. Ideală ca să încep să fotografiez florile.

Se opri o clipă să asculte ciripitul păsărelelor, al căror cântec făcea să clocotească aerul dimineţii.

Porni agale peste iarba udă de rouă, luând-o apoi pe o cărare pietruită, străjuită de două şiruri de plopi înalţi, cu frunze argintii fremătătoare. Pe neaşteptate, cărarea se bifurca şi Laurie descoperi, la oarecare distanţă, piscina ascunsă între copaci.

Auzi pe cineva bălăcindu-se în apă şi se întrebă cine putea oare să facă baie la o oră atât de matinală. Curiozitatea o făcu să se apropie.

Cu mişcări lente, regulare, Conrad brăzda suprafaţa apei şi, chiar în momentul în care Laurie ieşea din umbra copacilor, trecu de la înotul pe spate la bras.

Tânăra se opri la marginea bazinului, urmărindu-l cum despica apa cu mişcări viguroase în timp ce înota spre ea. Când ajunse în dreptul ei se prinse de marginea de piatră şi îşi scutură părul de apă.

— Cum vă simţiţi în dimineaţa asta? o întrebă el, privind-o iscoditor.

— Bine, răspunse Laurie liniştită, fără să încerce să evite privirea lui enigmatică. Cum e apa, e rece?

— Absolut deloc, răspunse el, opintindu-se cu o mişcare plină de elan afară din apă. Se îndreptă spre şezlongul din apropiere, luă un prosop şi începu să-şi frece capul şi umerii. Apoi îmbrăcă un halat de baie cu dungi brune şi albe, invitând-o cu un gest să se aşeze pe un al doilea şezlong.

— De ce nu luaţi loc? Sarah nu termină niciodată pregătirea micului dejun înainte de opt.

După ce ezită câteva clipe, Laurie se lăsă să alunece în scaun.

— Sper că Vanessa nu poate vedea piscina din dormitorul ei, spuse ea glumind.

Conrad rânji.

— Nu, nu poate. Dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Încă mai doarme, cu siguranţă. Dumneavoastră cum de v-aţi sculat atât de dimineaţă?

— M-am dus destul de devreme la culcare.

— Nu aveaţi de ce să vă retrageţi cu atâta grabă.

— Am crezut că singuri, vă veţi simţi mai în largul dumneavoastră, răspunse ea pe şleau. În fond, Vanessa fusese plecată timp de două săptămâni.

— Face parte din meseria Vanessei să fie deseori plecată pentru perioade mai îndelungate, spuse el, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate

închise. De altfel, cred că ar fi o meserie care vi s-ar potrivi şi dumneavoastră.

— Niciodată! Mă simt mult mai bine de cealaltă parte a aparatului de fotografiat! se apără Laurie.

— Dar este imposibil să nu fiţi conştientă de chipul şi formele dumneavoastră. În Johannesburg manechinele reuşite au o mare căutare. Sunt absolut convins că veţi reuşi să faceţi cariera asta.

— Mulţumesc pentru compliment. Însă prezentarea colecţiilor de modă chiar că nu este de mine.

— Da, asta cred cu dragă inimă. Presupun că nici nu aţi aprecia prea mult să fiţi considerată obiect sexual.

Buzele ei se deformară într-un zâmbet slab.

— Înţeleg deci că m-aţi şi inclus într-o anumită categorie, nu-i aşa?

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ca o reprezentantă convinsă a emancipării feminine vreţi să spuneţi? Nu, nu încă. Deşi presupun că ţineţi îngrozitor de mult la independenţa dumneavoastră. Dar Steven ce părere are despre acest subiect?

Laurie înălţă din umeri.

— A învăţat deja să-mi respecte libertatea.

— Tare mă tem că nici nu ar fi avut o altă alternativă. O să vă măritaţi cu el?

— De ce vă preocupă din nou viaţa mea privată? se plânse ea.

— Probabil pentru că mă interesaţi, îi

răspunse Conrad cu un calm atât de indiferent, încât Laurie nu crezu nicio iotă din ce spunea. Aveţi mai multă minte decât majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut până acum.

— Şi cunoaşteţi o mulţime, adăugă provocator Laurie.

— Fireşte, recunoscu el în timp ce în ochi îi apăru din nou licărul acela care o scotea atât de mult din sărite.

Laurie îi evită privirea, prefăcându-se că admiră piscina. Începuse să adie o briză slabă, iar suprafaţa apei se încreţi uşor.

— Aţi reuşit până la urmă să o îmbunaţi pe Vanessa? întrebă ea cu ironie.

— Talentul meu diplomatic nu cunoaşte limite, o linişti el amuzat.

Laurie se întoarse din nou spre el.

— Asta vă cred pe cuvânt. Sper că aţi reuşit să fiţi suficient de convingător când i-aţi explicat că suspiciunea ei, cum că între noi ar fi ceva, este absolut ridicolă.

Un zâmbet îi juca în colţul gurii.

— Chiar credeţi asta?

— Ştiu, accentuă ea.

— Cine ştie, poate că aveţi dreptate, recunoscu el. Nu sunt prea entuziasmat de femeile excesiv de independente. Şi în afară de asta, sunteţi mult prea tânără.

— Dar Vanessa nu este mult mai în vârstă decât mine, obiectă Laurie.

— Aşa este. Dar ne cunoaştem deja de multă

vreme. Acum nu mai pretinde din partea mea să fiu de fiecare dată romantic.

— În schimb, nu acceptă să împartă cu altcineva atenţia dumneavoastră.

— Trebuie să recunosc că înclină să emită pretenţii de proprietate exclusivă. Însă ştie până unde poate să meargă.

— Şi până unde poate i se trezi Laurie că o ia gura pe dinainte.

El o privi iscoditor.

— Este un lucru pe care va trebui să-l aflaţi singură. Laurie renunţă să mai continue pe această temă, îndreptându-şi atenţia spre grădina fermecătoare care îi înconjura. Simţea însă prea bine că el continua să o cerceteze din priviri. Ar fi vrut să-i poată spune că nu o impresiona câtuşi de puţin. Însă ar fi însemnat să mintă.

Când se afla în apropierea lui, simţea că o cuprinde un fior ciudat. Era suficient să o privească, şi nu mai era ea însăşi.

Confad Steyn era cât se poate de conştient de atracţia pe care o exercita. Părea să o fi domolit suficient de mult pe Vanessa cu o seară în urmă, pentru că în timpul micului dejun se comportă sensibil mai prietenoasă faţă de Laurie.

Mai târziu, îi însoţi pe Laurie şi Conrad până la Capetown. În timpul drumului Vanessa fu cea care întreţinu aproape singură conversaţia. Când coborî în Adderley Street, unde se afla salonul de coafură pe care îl frecventa, le făcu din urmă un semn vesel cu mâna.

Conrad şi Laurie îşi continuară drumul până la o clădire în care îşi aveau sediul mai multe birouri şi unde el avea o întâlnire de afaceri. În parcare îi înmână lui Laurie cheile de la o maşinuţă roşie, după care pierdu o mulţime de timp ca să-i explice care era cel mai convenabil drum pe care putea ajunge în regiunea Darling.

Cu toate acestea, în timp ce conducea maşina spre nord ca să iasă din oraş, Laurie se temu să nu se rătăcească. Ar fi preferat să fi mers însoţită. Dar Vanessa trebuia neapărat să meargă la coafor, iar Anne Steyn avea oaspeţi la masă.

După câtva timp, Laurie îşi dădu seama că-şi făcuse griji de pomană, pentru că existau suficiente panouri indicatoare. Nu fu nici măcar nevoită să apeleze la harta pe care i-o dăduse Conrad.

După ce luă un prânz frugal în Darling, îşi continuă drumul spre rezervaţie. Acolo petrecu mai multe ore fotografiind flori rare, după care porni cu maşina în direcţia coastei. Dunele de nisip erau acoperite cu flori portocalii în formă de steluţe. Erau acolo şi nişte crini pitici de un albastru palid, care răspândeau o aromă puternică, şi flori roşii de ienupăr.

Laurie dădu. Şi peste narcise albe, care acopereau suprafeţe întinse, unduind aidoma unei mări înmiresmate. În fundal se ridicau impunătoarele culmi ale masivului Tafel.

Cât de nespus de frumoasă poate fi natura, gândi Laurie în timp ce conducea, după-amiază

târziu, pe drumul de întoarcere. Avusese ocazia să admire şi parcurile englezeşti în strai de primăvară, însă acum se convinsese că nimic nu se putea compara cu frumuseţea florilor de la Capul Bunei Speranţe.

Era mulţumită că reuşise câteva fotografii bune. Vremea era minunată, iar florile îşi deschiseseră corolele complet, punându-şi în valoare strălucirea coloristică.

El bine, dacă Conrad Steyn aştepta din partea ei rezultate de profesionist, avea să fie servit. Laurie nu avea nici cea mai mică îndoială în această privinţă.

Când ajunse la Seven Oaks văzu parcat în faţa intrării un Volvo de culoare roşie. Pesemne că ori prietenii lui Anne nu plecaseră încă, ori că sosise deja Michael van der Merwe.

Laurie parcă maşinuţa, scoase echipamentul foto din portbagaj şi intră în casă prin intrarea secundară, dorind să nu dea ochi cu nimeni.

Traversă holul şi se grăbi să se facă nevăzută în camera ei. După ziua obositoare de care avusese parte, tot ce-şi dorea acum era o baie fierbinte.

Perdelele albastre-argintii din camera ei se umflau în adierea vântului. Fluturau în încăpere, şi fu cât pe-aci ca unul din geamuri să răstoarne deşteptătorul ei, un cadou de la Steven.

Sarah era probabil o fanatică a aerului curat, pentru că mereu deschidea ferestrele.

Laurie luă deşteptătorul şi îl aşeză pe scrin.

Apoi se întoarse la fereastră cu gândul să o închidă. Însă sunetul unor voci bărbăteşti o făcu să se oprească. Se plecă cu grijă pentru a privi dedesubt, pe terasă.

Îl văzu pe Conrad, împreună cu un al doilea bărbat. Stăteau chiar sub fereastra ei şi priveau în direcţia piscinei.

Ăsta probabil că este Michael van der Merwe, îşi zise Laurie în clipa în care bărbatul înalt şi blond se întoarse spre Conrad, adresându-i-se.

— Şi cine este noul fotograf pe care l-ai angajat?

Vocea lui se distingea destul de bine în liniştea de afară. Totuşi, Laurie nu reuşi să înţeleagă răspunsul lui Conrad, pentru că stătea cu spatele spre ea.

Însă reacţia noului venit era imposibil de trecut cu vederea.

— O femeie? Dar de ce?

Fireşte că era nepoliticos să tragi cu urechea, însă curiozitatea lui Laurie fu mai puternică decât conştiinţa.

Acum Conrad se întoarse cu faţa spre prietenul lui. Ţinea mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, şi Laurie îl auzi spunând:

— Este o bună prietenă de-a lui Steven Hunter – ştii tu, fiul lui Julian Hunter.

Michael încuviinţă din cap, cu un gest plin de înţelegere.

— Şi ea cum e?

Însă Vanessa li se alătură înainte ca să apuce

Conrad să-i răspundă. În rochia ei lungă din bumbac imprimat cu motive florale, părea pe cât de elegantă, pe atât de rece. Părul negru, strălucitor, era prins într-un coc.

Laurie mai rămase o clipă la fereastră, până când cei trei de pe terasă se aşezară la una din mesele din grădină. Apoi închise fereastra binişor.

Se lăsă să cadă într-unul din fotoliile tapiţate cu brocart şi-şi scoase pantofii din picioare.

Trebuia să mi-o fi închipuit, gândi ea cu amărăciune. Şi când te gândeşti că se prefăcea că nici nu-l cunoaşte pe Steven! La el, totul este numai calcul!

Ei bine, în aceste condiţii slujba nu o mai interesa absolut deloc.

— N-are decât să-şi caute pe altcineva care să-i fotografieze afurisitele lui flori de primăvară! scrâşni ea furioasă.

Chiar şi după ce se îmbăie îndelung, Laurie nu se simţi deloc răcorită, ci la fel de abătută.

Dar ce-şi închipuise ea, oare de ce o angajase Conrad? Pentru că îi plăcea de ea? Ce prostie din partea ei să-şi închipuie aşa ceva.

Furioasă, smuci de lănţişorul dopului de la cadă. Cum de am putut fi atât de naivă? îmi vine să-mi dau singură palme!

Tocmai era pe cale să-şi aleagă o rochie pentru cină când auzi paşi pe coridor. Apoi cineva bătu la uşa ei.

Îşi trase pe ea în grabă halatul de casă şi deschise. În faţa ei se găsea, privind-o de sus,

perfect machiată şi răspândind un nor de parfum înjur, Vanessa.

— Bună! Aşadar, v-aţi întors?

— Da, murmură Laurie, în timp ce Vanessa intră fără să fie poftită.

— Conrad m-a rugat să văd ce este cu dumneavoastră. Mi-a spus să vă transmit rugămintea lui de a veni să vă alăturaţi nouă, pe terasă.

După ce o învălui într-o privire prietenoasă, Vanessa se lăsă să cadă într-un fotoliu, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o conversaţie mai îndelungată.

— Tocmai eram pe cale să mă schimb, spuse Laurie.

Vanessa ridică indiferentă din umeri.

— Nu vă deranjaţi din cauza mea… Aţi reuşit să faceţi fotografii bune?

— Da. Astăzi a fost o zi ideală pentru fotografiat, răspunse Laurie sec şi se îndreptă spre dulap. Scoase din el o rochie din bumbac, în dungi albe şi bleu, după care îşi dezbrăcă halatul de casă.

— Vă îngrijorează ceva? întrebă Vanessa pe neaşteptate.

Laurie, care tocmai îşi închidea fermoarul, se opri din mişcare şi îşi privi lung vizitatoarea.

— Nu. De unde până unde?

— Mă gândeam că… cum să spun, păreţi atât de absentă, constată Vanessa, încercând să pară îngrijorată. Cu siguranţă vă lipseşte prietenul

dumneavoastră care a fost nevoit să rămână în Johannesburg.

Laurie nu-i răspunse. Încălţă o pereche de sandale cu toc înalt şi intră în camera de baie pentru a-şi aranja machiajul şi părul.

— Doar aveţi un prieten? continuă Vanessa să o iscodească. Apăru în cadrul uşii de la baie şi se sprijini de tocul acesteia.

Era evident că Vanessa, care ieri seară habar nu avea de existenţa lui Steven, se informase între timp în amănunt.

— Da, am un prieten, răspunse Laurie calmă, în timp ce-şi machia genele cu rimel de culoare maro. Dar asta ştiaţi deja de mult, adăugă ea cu ironie.

Vanessa nu reuşi să nu roşească.

— Mdaa. Conrad a pomenit ceva de un anume Steven Hunter, dacă nu mă înşel, spuse ea cu o anumită ezitare în glas. O să vă măritaţi cu el?

— Poate. Laurie terminase cu machiatul şi-şi aranjă fardurile în trusă. Aparent, Vanessa tot o mai considera rivala ei, cu toată iscusinţa diplomatică a lui Conrad.

Nu avea însă dispoziţia necesară pentru a îndepărta definitiv bănuielile Vanessei. Reuşi să-i zâmbească totuşi chinuit şi spuse:

— Mergem?

Conrad se ridică, elegant ca de obicei, în clipa în care cele două femei îşi făcură apariţia pe terasă. Purta un pantalon albastru închis şi o cămaşă asortată din mătase, de culoare crem.

Privirea ochilor lui de chihlimbar pluti deasupra lui Laurie. Era de fapt o cercetare furişă, care ei nu-i scăpă neobservată.

— V-am auzit adineauri sosind. Aţi reuşit să vă descurcaţi? întrebă el zâmbitor.

— Da, mulţumesc, veni răspunsul ei destul de rigid, după care se întoarse spre celălalt bărbat, care se sculase la rândul lui şi o măsura acum din cap până în picioare.

Bărbat simpatic, van der Merwe ăsta, îşi zise Laurie în timp ce Conrad făcea prezentările. Deşi nu din cale afară de chipeş, ochii lui albaştri, plini de veselie şi zâmbetul lui larg îi dădeau un aer de sinceritate demnă de încredere.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el, iar Laurie îl plăcu de cum îl auzi vorbind. Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul entuziasmat de decizia pe care a luat-o Conrad. Dar acum, vă rog să-mi spuneţi ce doriţi să beţi. Am să vă servesc imediat.

Laurie ceru un Martini. Michael van der Merwe se puse imediat în mişcare.

Laurie se aşeză în scaunul pe care i-l potrivise Conrad. Privirile li se încrucişară. Spre necazul ei, Laurie roşi din nou.

— Descrierea drumului pe care v-am făcut-o v-a fost de folos? întrebă el.

— Da, foarte. Şi sper că fotografiile mele vă vor fi pe plac.

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui Conrad se îngustară.

— Asta vom putea constata mai târziu, spuse el calm. Călătoria a fost obositoare? Am avut impresia că nu vă simţiţi în largul dumneavoastră. Păreaţi nervoasă şi…

— Cred că micuţa noastră Laurie suferă din cauza absenţei prietenului ei din Johannesburg, interveni Vanessa în discuţie. Totodată îi dărui lui Conrad un zâmbet cald şi încărcat de subînţelesuri.

Privirile lui Conrad continuară să zăbovească, gânditoare, asupra lui Laurie, iar intervenţia lipsită de tact a Vanessei părea să-l fi lăsat fără replică.

Nici Laurie nu reacţionă în niciun fel la aceasta. *N-are decât să creadă ce poftește*. Pe ea nu o interesa nici cât negru sub unghie.

— Laurie tocmai îmi povestea că ar intenţiona să se căsătorească destul de curând, continuă să înţepe Vanessa în stilul ei impertinent.

Michael, care tocmai se întorcea cu paharul de băutură pentru Laurie, făcu o strâmbătură comică.

— Probabil că Laurie nu a scontat pe faptul că avea să mă întâlnească pe mine astăzi, glumi el. Altminteri sunt sigur că ar fi cumpănit mai bine înainte de a spune aşa ceva.

— Nu-l băgaţi în seamă pe Michael, o avertiză Vanessa, prefăcându-se preocupată de binele lui Laurie. E căsătorit de mult timp şi mai are şi-o droaie de copii acasă.

Michael îi aruncă o privire întunecată.

— Tipic Vanessa! Mereu strici plăcerea celorlalţi! apoi se întoarse spre Laurie şi-i făcu cu ochiul. Nu preferaţi cumva, cu totul întâmplător, bărbaţii însuraţi?

Laurie izbucni în râs.

— Îmi este destul de greu să-i ţin pe burlaci la distanţă.

Michael rânji.

— După cum văd, nu sunteţi doar drăguţă, ci şi spirituală. Vreţi să-mi destăinuiţi cine este fericitul pe care aţi pus ochii?

Laurie ezită o clipă. Apoi îl privi provocator pe Conrad, în timp ce răspunse.

— Steven Hunter – fiul lui Julian Hunter.

Îşi dădu seama imediat că îi înţelesese privirea. Pe chipul lui trecu un zâmbet atât de cinic, încât îi veni greu să-şi păstreze stăpânirea de sine. De fiecare dată, bărbatul acesta reuşea să iasă în avantaj! De furie, Laurie strânse pumnii pe ascuns.

Şi Michael simţi că se aventurase pe un teren nesigur şi se strădui să schimbe subiectul cât mai repede.

— Şi unde este Anne în seara asta, Conrad? îşi întrebă el prietenul.

— Ia masa în oraş cu colonelul, răspunse Conrad.

— Omul ăsta e cu adevărat răbdarea întruchipată, constată Michael, după care se întoarse din nou spre Laurie. Anne şi colonelul s-au iubit încă din copilărie, îi explică el. În timpul

războiului Anne s-a măritat însă cu tatăl lui Conrad. În toţi aceşti ani, colonelul a rămas burlac, iar acum, de când a murit Dirk Steyn, a reînceput să-i facă curte.

— Dragoste adevărată, aşa i se spune, comentă Conrad indiferent, ca şi cum nu ar fi prezentat cine ştie ce interes pentru el. Dar ar face bine dacă s-ar mărita cu el. Este mult prea singură aici, la Seven Oaks.

— Nu o va face, doar tu ştii asta prea bine, iubitule, interveni iarăşi Vanessa. Se juca cu gâtul subţire al paharului ei. Nu înainte de a te fi însurat tu şi de a te ajuta aici.

— Fireşte, ai dreptate, o aprobă Conrad. O urmărea peste marginea paharului lui. Cred că, încet-încet, o să trebuiască să mă obişnuiesc cu gândul ăsta.

Vanessa îi susţinu privirea cu un zâmbet plin de sine. Arăta aidoma unei pisici sătule.

Vor face într-adevăr o pereche splendidă, gândi Laurie cu ironie. Arată amândoi fantastic de bine, el – un tip destupat la minte şi chibzuit, iar cade o superficialitate inimitabilă.

Dintr-odată se simţi cuprinsă de dorul după prietenii ei din Johannesburg. Îşi aminti şi de ce auzise adineauri întâmplător, când trăsese aproape involuntar cu urechea. Cele auzite îi răniseră mândria şi-i treziseră încăpăţânarea. Prefera să renunţe la această slujbă decât să trăiască cu sentimentul că o datora doar bunelor relaţii de afaceri dintre tatăl lui Steven şi Conrad

Steyn.

— Aş dori să vă spun după aceea câteva cuvinte, dacă aţi putea să-mi acordaţi puţin timp, spuse ea cu aceste gânduri în minte, fixându-l pe Conrad.

— Oricând doriţi, se declară el imediat de acord. După masă vă convine? Veniţi în camera mea!

— Cu plăcere, răspunse Laurie cu răceală.

Faptul că în timpul cinei Laurie nu prea luă parte la discuţii trecu neobservat. Cu toate acestea, Conrad îi aruncă de câteva ori o privire gânditoare. Michael îi întreţinu pe toţi cu micile lui anecdote pline de haz, pe care le colecţionase în cursul ultimei sale călătorii, şi astfel nu se produseră pauze stânjenitoare. Înaltul şi blondul Michael se purta ca un adevărat bufon, incapabil să ia ceva în serios şi fără să piardă nicio ocazie de a flirta cu Laurie. Cu toate că de-abia se cunoscuseră, curând ea avu sentimentul că putea avea sută la sută încredere în el, lucru pe care nu-l putea afirma şi în legătură cu Conrad.

Vanessa îşi jucă rolul de locţiitoare a gazdei cu o satisfacţie vădită, poate pentru că nu era pentru prima oară când avea ocazia să îl exerseze.

Îşi împărţi cu multă graţie atenţia între cei doi bărbaţi, cu toate că Michael rămase total indiferent la comportamentul ei plin de cochetărie.

După cină serviră, ca de obicei, cafeaua în salon. Vanessa făcu o mică scenă şi se opuse când

Conrad se ridică împreună cu Laurie după ce terminară.

— Să nu lipseşti prea mult timp, iubitule, ciripi ea cu o voce seducătoare, privindu-l cu ochii ei mari încărcaţi de reproşuri.

— Depinde de ce are Laurie să-mi spună, replică el batjocoritor, făcând o uşoară grimasă.

Lui Laurie nu-i păsă de privirile pe care le aruncă în urma ei Vanessa, în timp ce părăseau împreună salonul.

Camera lui Conrad se găsea în aripa sudică a casei. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi cu cărţi care ajungeau până la tavan. Pe un covor albastru de valoare se găsea un frumos birou de epocă, iar în faţa lui erau răspândite câteva fotolii tapiţate cu mătase.

Cu un gest, Conrad o invită să ia loc într-unul din fotolii, iar el se aşează în spatele biroului.

— Ei bine, deschise el discuţia, ce pot face pentru dumneavoastră?

Ea susţinu cu calm privirea sa îngheţată.

— Aş vrea să vă rog să mă dezlegaţi de obligaţiile mele faţă de dumneavoastră.

Gura i se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor.

— I-a auzi! Şi îmi este permis să întreb pentru care motiv?

— Pentru că mi-aţi spus un neadevăr atunci când m-aţi angajat, îi replică ea sec.

O privi fără să înţeleagă.

— Ce ziceţi că aş fi făcut?

Reuşi din nou să o facă să se simtă, ca o şcolăriţă. Din acest motiv şi reacţia ei veni disproporţionată.

— Puteaţi să-mi fi spus de la bun început că nu mi-aţi t dat slujba decât pentru că îl cunosc pe Julian Hunter, îi spuse ea revoltată, de la obraz.

Aparent, furia ei îl amuza însă de minune.

— Vai, dar credeam că sunteţi de mult la curent cu acest lucru. Abia acum aţi aflat?

— Parcă nu ştiaţi că Julian Hunter este tatăl lui Steven – nu înainte să v-o fi spus eu, replică ea încurcată. M-aţi lăsat să cred cu totul altceva.

— Chiar aşa? Câtă superficialitate din partea mea. Mă întreb însă cum aţi aflat? Nu prea se potriveşte cu bunele maniere britanice să tragi cu urechea.

Din acel moment Laurie fu incapabilă să se mai stăpânească.

— Mai duceţi-vă dracului, Conrad Steyn! îi aruncă ea de la obraz.

Apoi se întoarse şi se pregătea să iasă, când se trezi că Conrad îi taie calea şi o prinde strâns de braţ.

— Vreţi să vă cer cumva scuze? întrebă el cu o voce îngrijorător de calmă.

Degetele lui se încleştaseră nemilos de braţul ei, şi orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul său. Ochii lui de culoarea chihlimbarului aruncau văpăi sticloase.

Laurie începu să se teamă, întorcând nervoasă capul ca să se ferească de privirea lui

sfredelitoare. Făcu o tentativă slabă să se elibereze din strânsoarea lui. Însă Conrad o trase şi mai aproape de el, făcând ca situaţia să devină astfel şi mai insuportabilă.

— Daţi-mi drumul, şuieră ea furioasă, fulgerându-l încăpăţânată.

Conrad izbucni într-un hohot scurt de râs, lipsit de orice urmă de umor.

— Era de mult momentul ca cineva să-ţi dea o dată lecţia pe care o meriţi, pentru că nu faci decât să fii contra tot timpul, Laurie.

În clipa următoare buzele lui se striviră de gura ei într-un sărut plin de patimă. Laurie făcu o ultimă încercare disperată să-şi întoarcă faţa ca să scape de această situaţie umilitoare. Însă Conrad nu îi dădu drumul.

Îi ţinu capul şi o sărută din nou.

Laurie închise ochii, de ruşinea acestei umilinţe de-a dreptul insuportabile. Îl ura cu patimă şi totuşi, simţea cum rezistenţa pe care i-o opunea începea să se topească. Nici ea nu se mai putea înţelege.

Dintr-odată, voinţa parcă îi paralizase. Sărutările lui o făceau să se simtă neajutorată, trezind totodată în ea sentimente împotriva cărora nici nu voia să lupte.

Într-un târziu, Conrad îşi desprinse gura de pe buzele ei, însă continua să-i ţină faţa cuprinsă în palme, obligând-o să-l privească în ochi.

— Tare curios eram să ştiu cum ar fi dacă te-aş săruta, spuse blând, privind-o cu gingăşie.

Laurie tremura din tot trupul.

— Şi? îl luă ea peste picior. Am fost în măsură să vă satisfac curiozitatea? însă ironia ei nu-şi atinse ţinta, întorcându-se împotriva ei.

— Nu păreţi să fiţi total lipsită de aptitudini, răspunse el tărăgănat, schimonosind un zâmbet, în timp ce urmărea cu satisfacţie efectul produs de spusele lui.

Îşi slăbise un pic strânsoarea, şi Laurie profită pentru a întoarce capul. Ridică mâna ca să se răzbune pentru umilinţa suferită. Dar Conrad îi prinse braţul cu o mişcare rapidă, răsucindu-i-l apoi spre spate până când gemu de durere.

— Chibzuiţi de două ori înainte de a mai încerca asta încă o dată, o avertiză el, dintr-odată furios.

Apoi îi dădu drumul şi o împinse înapoi, în fotoliu. Cu o privire întunecată o ţintui să rămână nemişcată.

— Rămâneţi aşezată! Vreau să vă vorbesc, comandă el scurt.

Laurie nu îndrăzni să mai mişte. Şedea cu buzele strânse, urmărindu-l cum se aşază din nou în spatele biroului. Ar fi vrut să sară în picioare şi să fugă de-acolo, însă era ca paralizată.

— Pentru Dumnezeu, Laurie, începu el să vorbească cu obidă, aplecându-se peste birou. Încetaţi să mai fiţi atât de sensibilă. Indiferent care a fost motivul pentru care v-am oferit această slujbă, dumneavoastră aţi acceptat-o. Pentru mine doar asta contează. Şi ca să ştiţi – dacă asta vă

liniştească – v-aş fi dat postul fără nici cea mai mică ezitare dacă nu s-ar fi întâmplat povestea aceea urâtă cu Wendy.

— Nu zău? îl repezi ea furioasă. Chiar şi înainte să fi dat cu ochii de Steven în anticamera dumneavoastră?

— Habar n-am avut că era Steven Hunter, îi răspunse el liniştit.

— Şi când aţi aflat-o?

— M-a sunat Julian Hunter. Aflase de la Steven rezultatul întrevederii noastre. A vrut să vă recomande. Ei bine, nu aveam niciun motiv să-l nemulţumesc pe unul, dintre vechii mei parteneri de afaceri. Cu atât mai mult cu cât Julian îmi este şi un bun prieten, în care am o încredere oarbă.

— Înţeleg, murmură Laurie. Rămase cu privirile aţintite spre fereastra care se deschidea spre râu, dar fără să vadă nimic.

Steven învăţase, ce-i drept, să-i respecte independenţa, însă tatăl său nu avusese prea multă înţelegere pentru astfel de amănunte. Ţinea mult la Julian Hunter, şi nu trebuia să-i ia intervenţia în nume de rău. Însă, prin aceasta, o pusese într-o situaţie penibilă. Pe deasupra îl mai şi acuzase fără noimă pe Conrad Steyn. Acum va trebui să suporte consecinţele gestului ei.

— Ei bine, m-am scuzat îndeajuns? o întrebă el.

Laurie se întoarse din nou spre el şi ridică, indiferentă, din umeri.

— Aţi fi putut să mi-o fi spus dinainte.

— Şi să abuzez astfel de încrederea lui Julian Hunter? Ea schiţă un gest lipsit de vlagă.

— Bine… îmi cer scuze…

— Ştiu prea bine că sunteţi sinceră spunând acest lucru, îi explică el cu cinism. Se lăsase din nou pe spate, fixând-o ostentativ. Însă, pot măcar să presupun că doriţi să continuaţi?

— Doar atâta timp cât nu devine un obicei să vă aruncaţi asupra mea.

— Dar ce pot face dacă sunteţi o mică vrăjitoare care mă scoate din minţi? întrebă el cu calm. Chiar mă întreb cum reuşeşte Steven să o scoată la capăt cu dumneavoastră. Îmi e imposibil să-mi imaginez.

— Poate pentru că sunteţi obişnuit ca femeile să vă ciugulească din palmă? îl ironiză Laurie.

— Asta face lucrurile mai puţin complicate. Zâmbi.

— Dar şi mai plictisitoare, replică ea cu o notă de dispreţ.

Contact râse încetişor.

— Şi aveţi de gând să-mi faceţi viaţa mai puţin plictisitoare?

— Nu agreez acest fel de joc!

— Nu? Mare păcat. Oricum, a fost un gând care mi-a făcut plăcere. Dar am să vă las pe seama lui Steven. Fără îndoială că sunteţi atât de îndrăgostită de el, încât nu aveţi ochi pentru alt bărbat.

Laurie îi susţinu privirea scrutătoare şi-şi dori din suflet să fi avut dreptate. În acest caz nu ar fi

fost atât de vulnerabilă în faţa unui bărbat cum era Conrad.

Îl cunoştea de-abia de două zile, în timp ce pe Steven îl ştia aproape de-o veşnicie.

Dar cu Conrad Steyn totul era diferit.

— Nu i se mai întâmplase încă niciodată să o tulbure în asemenea măsură fie şi numai apropierea unui bărbat, aşa cum se întâmpla cu el. Rareori se simţise atât de neajutorată.

În cazul lui Conrad Steyn, sentimentele ei oscilau între furie şi ură, pe de o parte, şi simpatie şi dragoste, pe de alta. Nu, nu dragoste! Nu, nu şi iarăşi nu!

4

VIZIBIL PLICTISITĂ, Vanessa îşi rotea privirea în jur. Toasturile şi discursurile trecuseră de mult, însă Conrad dispăruse de mai mult de-o ora.

Chiar şi atenţiile cu care o înconjurară ceilalţi bărbaţi care roiau în jurul ei la acest banchet de inaugurare, rămaseră fără efect.

Vanessa purta o rochie strâmtă şi lungă, dintr-o mătase sidefie. Chipul încadrat de bucle negre era machiat cu mult rafinament.

Mulţi dintre oaspeţi recunoscură în ea pe Vanessa Hargreaves, cunoscutul manechin. Alţii se holbau doar curioşi la ea. În mod cert era cea mai frumoasă femeie a serii.

O formaţie din cinci membri cânta muzică de dans din anii şaizeci, însă Vanessa nu simţea niciun chef să urce pe aglomeratul ring de dans. Rămase aşezată într-un fotoliu cu o ţigaretă fumegândă între degetele ei subţiri, respingând cu un zâmbet chinuit toate invitaţiile la dans. Privirea ei uşor voalată luneca peste întreaga sală, în căutarea unui bărbat anume.

Laurie, care se odihnea după ce dansase de câteva ori, îl văzu prima pe Conrad cum îşi croia drum spre masa lor. Fiind o personalitate cunoscută, multe capete se întorceau după el. Atrăgea în special atenţia femeilor. În costumul său de gală închis la culoare, farmecul lui masculin părea de-a dreptul irezistibil.

Este mai atrăgător decât ar trebui să-i fie permis unui bărbat, îi fulgeră prin minte, într-un acces de încăpăţânare.

Fără voia ei, privirile li se întâlniră. Conrad îi dărui un zâmbet fugar, dar Laurie întoarse repede capul în altă parte. Nu voia să se aşeze pe aceeaşi treaptă cu celelalte femei din sală, care îl devorau din priviri.

Conrad se opri la masa lor.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, se scuză el politicos.

Vanessa se prefăcu jignită, bosumflându-se.

— Ai fi putut să ne previi că aveai de gând să-ţi petreci jumătate din seară cu obligaţiile de afaceri.

— În fond, de asta am venit, nu? îi replică el calm. Îi dărui un zâmbet îngheţat şi-i puse, ca pentru a o îmbuna, mâna pe umăr. Oricum, contam pe tine să te ocupi de doamne, Michael, se adresă el prietenului său, aplecându-se peste masă.

— Au fost deosebit de solicitate, rânji acesta. Abia dacă au reuşit să se apere de atâţia admiratori.

— Dansul l-am lăsat pe seama lui Laurie, interveni Vanessa în discuţie plictisită, privind-o de sus. Acum, când Conrad se afla din nou alături de ea, Vanessa părea din nou radioasă şi mulţumită.

— Laurie abia dacă a apucat să stea jos, continuă Michael. Nici nu e de mirare…

Vanessa îşi pierduse însă răbdarea şi-i aruncă o privire pofticioasă lui Conrad.

— Despre tine, în schimb, nu se poate afirma că ai fi făcut exces de zel în ceea ce priveşte mişcarea, îşi aruncă ea acul veninos în direcţia lui Michael.

— În acest caz ar trebui să recuperaţi împreună ce aţi pierdut până acum, opină Conrad, invitându-i cu un gest să urce pe ringul de dans. Iar Laurie, sunt sigur, că va mai rezista la încă un dans – de data asta cu mine.

Laurie clătină însă din cap.

— Sunt obosită, se scuză ea, simţindu-se extrem de penibilă în situaţia creată. Nu credeţi că ar fi mai bine dacă aţi dansa cu Vanessa?

Privirea voalată şi întunecată a lui Conrad o tulbură însă şi mai mult.

— Eu pe dumneavoastră v-am invitat, răspunse el sec, fără să-i pese de scuzele ei.

Laurie se pregătea să insiste în refuzul ei, fiind într-adevăr obosită şi nu doar de dragul Vanessei, care începuse deja să-i arunce priviri duşmănoase. Însă Conrad se ridică fără niciun cuvânt în plus şi întinse mâna după ea, astfel încât nu-i mai rămase nicio alternativă decât să-l urmeze.

Deşi picioarele ei se împotriveau parcă să se ţină de paşii lui, se simţea totodată cuprinsă de un inexplicabil sentiment de fericire. *Aşadar*, *cu mine preferă să danseze şi nu cu Vanessa*!

Îşi reveni însă repede, gândindu-se că un

bărbat ca Conrad Steyn îşi putea permite orice toană dorea.

— Vanessa a aşteptat întreaga seară să danseze cu dumneavoastră, îi reproşă ea în clipa când o cuprinse strâns în braţe. Ar fi fost normal să o facă în cazul unui vals, nicidecum în cel al dansului rapid şi ritmat, pe care-l atacase orchestra.

— Eu însă doream să dansez cu dumneavoastră, îi replică el, coborându-şi zâmbetul asupra ei.

Ea întoarse grăbită capul. Conrad Steyn era într-adevăr genul de bărbat pe care nu reuşea să-l înfrunte. Că o plăcea era evident de la o poştă, dar Laurie ştia prea bine că niciodată nu ar fi putut avea încredere în el. Era mult prea plin de sine şi mult prea convins că nimeni nu-i rezistă. Şi totuşi nu mai putea pretinde ca până acum, că era imună faţă de forţa de atracţie pe care o răspândea.

Nu era nici măcar nevoie să o atingă şi deja se petreceau tot felul de lucruri stranii cu ea. Iar acum, când o strângea în braţele lui, Laurie nu era deloc sigură dacă reuşea să lase impresia de linişte şi indiferenţă aşa cum dorea.

Bineînţeles, Conrad era şi un dansator de mare clasă, reuşind să iasă în evidenţă şi pe un ring supraaglomerat ca cel pe care dansau. Acum nu-i mai venea greu deloc să urmeze paşii lui, chiar dacă nu reuşise să scape de o anumită rigiditate.

— Ce se întâmplă? întrebă el după câtva timp.

Nota batjocoritoare din vocea lui o determină să afişeze o mină distantă.

— Ce să se întâmple? întrebă ea la rândul ei, morocănoasă.

— Sunteţi ţeapănă ca o prăjină. Să ştiţi că nu am în niciun caz intenţia să vă mănânc, asta dacă aţi avea astfel de temeri…

— Nu de asta mă tem. Mă gândeam însă la Vanessa…

— V-am mai spus deja că Vanessa cunoaşte foarte bine regulile jocului.

— Dar este nefericită.

— Şi ce, e vina mea? Conversaţia începu să-l indispună.

— Nu aş fi crezut niciodată că aţi fi capabil de atâta cruzime, îi reproşă Laurie.

— Nu credeţi că vă pripiţi puţin cam, mult cu aprecierile, stimată doamnă? o întrebă el pe un ton sec, trăgând-o însă mai aproape de sine, astfel încât o făcu să-şi ridice spre el privirile protestatare.

— Întotdeauna faceţi doar ceea ce doriţi?

— De cele mai multe ori, răspunse el scurt. În timp ce vorbea îi aruncă o privire care o făcu să roşească. Îi simţea senzualitatea atât de limpede, încât Laurie tresări, înfiorată.

— Ei, în fond, toată povestea asta nu mă priveşte în niciun fel, şuieră ea cu răsuflarea tăiată. Deşi vocea îi sună totuşi un pic prea provocatoare, Laurie observă cu satisfacţie că Conrad strânse din buze.

— Sunt în măsură să vă demontez acuzaţiile, spuse el, de data asta calm. Nu am rugat-o pe Vanessa să mă însoţească în seara aceasta. S-a invitat singură. Făcu o mică pauză. Am impresia că nu ne slăbeşte nicio clipă din ochi.

— Şi, firește, nu pierdeţi nicio ocazie ca să-i aţâţaţi şi mai mult bănuielile, i-o întoarse Laurie cu un sarcasm care o uimi chiar şi pe ea.

— Ar trebui să vă păziţi mai bine limba aia ascuţită, Laurie, răspunse el cu voce aspră. Nu vi se potriveşte.

Ea ridică din umeri cu indiferentă.

— Tare mă tem că aveţi însuşirea de a scoate la iveală laturile mele cele mai urâte.

— Chiar că mă copleşiţi cu complimente în seara asta! Nu există chiar nimic care să vă placă la mine?

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Sigur că există. Atâta doar, că încă nu l-am descoperit.

— În acest caz ar trebui să vă daţi puţin osteneala. Dar oricum, constat că acum nu mai sunteţi atât de rigidă, continuă el rânjind.

Tăcură câteva clipe. Laurie îi simţea aproape palpabil privirea, care se plimba peste trupul ei, evaluându-l, după care se opri din nou asupra chipului ei.

— Îmi place rochia dumneavoastră, spuse el. Roşul este culoarea care vă stă cel mai bine.

— Şi lui Steven îi place cel mai mult când mă îmbrac în roşu, răspunse ea, dorind să-i tempereze

linguşelile. Însă Conrad se mulţumi să o privească batjocoritor şi să râdă.

— După câte s-ar părea, Steven şi cu mine avem multe în comun: acelaşi gust referitor la îmbrăcămintea de damă şi chiar şi la femei... Apropo, aveţi vreo veste de la el?

— Nu. Eu...

— Nu vă faceţi probleme. Cu siguranţă că vă simte mult lipsa. Conrad o trase uşor spre stânga, pentru a evita o altă pereche. Presupun că nu a fost deloc entuziasmat că aţi plecat în această călătorie.

— N-am ce să-i fac, răspunse ea neatentă.

— Dar ce v-a împiedicat să alegeţi o altă slujbă?

Laurie îşi ridică privirile spre el, regretând că nu fusese mai atentă la ce spune.

— Pentru că nu am vrut, spuse ea cu duritate.

Din nou se aprinse acel licăr ironic în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

— Şi atunci, cum rămâne? Nu sunteţi în stare să vă hotărâţi dacă vreţi să vă căsătoriţi sau nu cu el?

— Concluziile dumneavoastră sunt cam pripite. Nu suntem decât prieteni.

— Eu însă am auzit cu totul altceva.

— De la Vanessa?

— Nu, de la Julian Hunter.

— Steven este cel care ar dori să se căsătorească cu mine, spuse Laurie. În acel moment îi văzu pe Vanessa şi Michael, care

urcaseră şi ei pe ring.

— E lesne de înţeles. Dar de ce-l lăsaţi pe sărmanul băiat să se zbată în asemenea hal? întrebă Conrad.

Privirea ei se pierdu, indiferentă, în direcţia ferestrelor.

— Ţin cu adevărat mult la el. Şi în niciun caz nu-l las să se zbată.

Conrad ridică din sprâncene.

— Nu eu sunt cel pe care trebuie să-l convingeţi. Oricum, bine că măcar am lămurit de ce aţi acceptat această slujbă.

— Aş fi refuzat-o cu plăcere, minţi ea, urmărind cu colţul ochilor zâmbetul neîncrezător care lunecă peste chipul lui.

— Închipuiţi-vă numai, câte aţi fi pierdut.

Ea înţelese exact sensul remarcii sale şi căută refugiul într-un zâmbet ce se voia ironic, dar părea mai degrabă încurcat.

— Ar fi mai bine să nu vă mai închipuiţi atâtea.

Conrad izbucni într-un hohot de râs care îl făcea să pară atât de atrăgător, încât Laurie rămase câteva clipe cu răsuflarea tăiată.

— Nu puteţi rezista atracţiei mele, constată el după ce se linişti. Este şi firesc să fie aşa.

— Nu e adevărat, şi ştiţi asta prea bine, îi replică ea nervoasă.

— Nu? Mâna lui începu să se plimbe încet pe spatele ei gol, urcând până la rădăcina părului. În acest timp o obligă să-i susţină privirea. Eu cred

că e tocmai pe dos, continuă el. Însă va trebui să decideţi asta singură.

Laurie îl privea fascinată. Chiar şi cel mai neînsemnat nerv al trupului ei vibra, venind îngrijorător în întâmpinarea forţei lui de seducţie.

— Parcă eram prea tânără şi prea independentă, răspunse ea, străduindu-se cu disperare să dea vocii ei un ton nepăsător, eşuând însă lamentabil.

— Pe-atunci încă nu vă sărutasem. Senzualitatea răspunsului său era imposibil de trecut cu vederea. Degetele sale începură să lunece uşor prin pletele ei blonde, iar privirile i se aţintiră asupra gurii ei.

Pentru o clipă Laurie intră în panică, temându-se că o va săruta din nou. O trecură toate căldurile.

— Să nu îndrăzniţi! atât fu în stare să şuiere cu răsuflarea tăiata.

Însă Conrad avu doar o tresărire uşoară, după care lăsă privirea să-i lunece peste ringul de dans.

— Vanessa şi Michael se îndreaptă spre noi, spuse el de parcă nici nu i-ar fi păsat.

— Vanessa este răpitor de frumoasă în seara asta, spuse Laurie, încercând să dirijeze discuţia spre un făgaş normal. Ar trebui să o luaţi de soţie. Ar fi o partidă foarte bună.

Conrad râse încetişor. Un râs care îi accelera bătăile inimii.

— Poate că aveţi dreptate. Vanessa este nu

doar frumoasă. Se şi pricepe foarte bine să se pună în valoare.

— Şi ce v-ar trebui mai mult de-atât, replică cinică Laurie, fără să acorde atenţie privirilor lui amuzate. În schimb îi dărui zâmbetul cel mai prietenos de care fu în stare.

Dar, în timp ce se apropia de ei, atenţia frumoasei brunete era concentrată exclusiv asupra lui Conrad.

— Sper că nu ai nimic împotrivă? spuse ea, aşezându-şi mâna pe braţul lui cu un gest posesiv. Uşoara nuanţă de ameninţare din vocea ei era imposibil să fie ignorată.

Conrad privi chipul ei desăvârşit.

— Cum aş putea? răspunse el destul de vag, Dansul tocmai s-a terminat.

Vanessa înălţă din umerii ei firavi, întorcându-şi privirile asupra lui Laurie, fără să se mai sinchisească să-şi ascundă răutatea.

— Sper că nici dumneata nu ai nimic împotrivă, draga mea, toarse ea mieros.

— Absolut nimic. Laurie trebui să facă un efort să nu imite tonul Vanessei. Adresându-i lui Conrad o ultimă privire se desprinse din braţele acestuia şi se întoarse spre Michael.

— Îmi pare rău că micul vostru *tête-à-tête* a fost întrerupt, glumi el în timp ce se mişcau în ritmul muzicii, însă buna noastră Vanessa şi-a scos ghearele după pradă, imediat după ce aţi plecat cu Conrad. Dacă ar mai fi durat încă puţin v-ar fi rupt în bucăţi.

— Întotdeauna sunteţi la fel de direct? îl întrebă Laurie cu nonşalantă, încercând să dea lucrurilor o tentă de ridicol.

Michael o privi indignat.

— Nu glumesc deloc. Vanessa obişnuieşte să se poarte astfel de fiecare dată când îşi apără drepturile. Şi odată ce-a întrecut măsura, n-aş mai putea garanta pentru nimic.

— Tremur deja toată, râse Laurie, privindu-l în ochii albaştri. Doar nu cumva vreţi să insinuaţi că Vanessa ar vedea în mine o rivală?

Michael încuviinţă din cap.

— E de presupus, văzând cum vă strânge Conrad în braţe.

Laurie înălţă din umeri, făcând eforturi disperate să nu roşească.

— Îl cunoaşteţi într-adevăr atât de bine pe Conrad?

— Da. Dar dumneavoastră sunteţi cea care mă uimiţi.

— Sunt în stare să-mi port şi singură de grijă, îl asigură ea.

— Şi totuşi indivizii de teapa unui Conrad Steyn par să vă depăşească forţele, obiectă Michael privind-o cu seriozitate. Conrad este un tip formidabil, însă fetiţe ca dumneavoastră, abia dacă îi ajung pe o măsea.

— Acum chiar că mă ia cu frică, spuse Laurie, încercând să continue conversaţia pe acelaşi ton degajat. Michael clătină amuzat din cap.

— Precum văd, nu primesc nicio mulţumire

pentru faptul că mă străduiesc să vă apăr inocenţa.

Laurie îi zâmbi cu căldură.

— Dimpotrivă, vă sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o purtaţi, Michael. Dar nu are niciun rost. Conrad intenţionează, oricum, să se căsătorească cu Vanessa, nu?

— Posibil. Cel puţin aşa presupun, răspunse el săltând din umeri. În poziţia lui socială o soţie i-ar putea fi de mare ajutor. Iar Vanessa ar avea toate calităţile necesare. Sunt sigur că şi ea trăieşte cu convingerea că l-a prins bine în gheare. Ei bine, dacă insistenţa este suficientă pentru a ajunge la ţintă, înseamnă că se află pe drumul cel bun.

— Îi urez din toată inima noroc, răspunse Laurie absentă, în timp ce privirile ei se plimbau cercetătoare peste ringul de dans.

Vanessa şi Conrad formau o pereche elegantă. În acel moment, Vanessa tocmai îi spunea ceva, iar el zâmbi în timp ce privea în jos, la ea.

Inexplicabil, Laurie simţi un sentiment ciudat, straniu, ca şi cum inima i s-ar fi chircit într-un spasm dureros. Aşadar, Conrad avea să se căsătorească cu Vanessa. În acest caz, de ce-şi mai irosea chiar şi cele mai neînsemnate gânduri pentru el?

Trebui să recunoască în sinea ei că se simţea atrasă de Conrad, poate că era chiar îndrăgostită de el. Însă trebuia să-l vadă pe acest bărbat aşa

cum era el cu adevărat: un jurnalist avut şi plin de succes, cu o putere de atracţie căreia doar puţine femei erau în stare să-i ţină piept. Un bărbat care stăpânea toate trucurile artei seducţiei şi care avea şi obişnuinţa să le aplice pentru a obţine ce-şi dorea.

Michael era de părere că nu era în stare să-i reziste. Un adevăr de care ea îşi dăduse seama încă de la bun început. Fusese întotdeauna convinsă că era capabilă să-şi ţină bine sentimentele sub control, atunci când era vorba de bărbaţi. Însă acum nu se simţea în stare decât să se holbeze neajutorată la Conrad Steyn.

Niciodată n-ar fi trebuit să accept slujba asta şi aş fi făcut mult mai bine dacă rămâneam la Johannesburg, gândi ea.

Era adevărat că şi Steven devenise o problemă. Dar dacă nu-şi venea repede în fire era sigură că avea să dea peste necazuri mult mai mari.

Poate că fu doar un simplu ghinion că, a doua zi dimineaţă, Laurie coborî abia târziu pentru micul dejun. Bărbaţii plecaseră deja în oraş. Anne Steyn se ocupa de grădină.

Vanessa şedea singură la masă, gustând dintr-o ceaşcă de cafea şi urmărind-o, prin uşa terasei, pe mama lui Conrad care îşi făcea de lucru la straturile de flori.

Laurie fu întâmpinată cu o privire piezişă, fără urmă de prietenie, care o făcu să ofteze în sinea ei. O ceartă cu Vanessa era ultimul lucru pe

care şi l-ar fi dorit.

Aste este pedeapsa pentru că am dormit atât de mult, constată ea cu regret şi se servi cu o ceaşcă de cafea.

Cerul dimineţii era acoperit de nori, aşa că nici vorbă nu putea fi de fotografii în aer liber.

— S-ar părea că o să avem parte de vreme proastă, începu Laurie o conversaţie neutră, aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Sper să se îndrepte până mâine, când o să aibă loc regata.

Vanessa o fixa cu ochii ei negri dispreţuitori. Tocmai când Laurie începu să se simtă stânjenită de această privire Sarah deschise uşa de la bucătărie şi traversă încăperea cu pas legănat.

— Bună dimineaţa, don’şoară Laurie, o salută ea cu un zâmbet până la urechi în timp ce-şi ştergea mâinile pe şorţul pe care îl purta înnodat peste şoldurile ei largi. Cum doriţi să vă servesc astăzi ouăle? Pe jumătate moi?

— Nu am nicio poftă de mâncare, răspunse Laurie. O felie de pâine prăjită e mai mult decât suficientă.

Sarah clătină din cap şi puse în priză prăjitorul de pâine de pe masă.

— Până şi o vrăbiuţă mănâncă mai mult decât dumneavoastră, don’şoară Laurie, spuse ea compătimitoare. Am în cuptor nişte prăjiturele. Dacă mai aveţi răbdare câteva minute am să vă aduc câteva. Şi dumneavoastră mai doriţi să serviţi şi altceva, don’şoară Vanessa? Mai vreţi pâine prăjită?

— Nu, răspunse manechinul cu ostilitate. Sarah o privi lung, după care ieşi clătinând din cap.

După ce uşa bucătăriei se închise, atenţia Vanessei se concentră din nou asupra lui Laurie.

— N-ar trebui să te amesteci cu cei care nu-s de teapa dumitale, Laurie Giles. Conrad Steyn nu-i de nasul dumitale.

Laurie simţi cum tot sângele îi năvăleşte în obraji. Nu se aşteptase la un atac atât de brutal.

— Încetaţi odată, Vanessa, încercă ea să-i explice. Este doar închipuirea dumneavoastră.

Vanessa luă o înghiţitură de cafea.

— Chiar aşa? Nu mă lua de proastă, Laurie.

Cu un efort, Laurie reuşi să-şi privească adversară direct în ochi.

— Înseamnă că nu sunteţi sigură de relaţia dumneavoastră cu Conrad, din moment ce suspectaţi orice femeie cu care intră în contact mai apropiat, constată ea cu luciditate.

Vanessa o fulgeră mânioasă.

— Conrad şi cu mine intenţionăm să ne căsătorim cât de curând. Aşa că nu este cazul să-mi povesteşti tocmai mie cât de apropiată e relaţia dintre noi. Tot ce vreau, este să te împiedic să te faci de râs.

— Mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi. Dar aţi face mai bine să vă vedeţi de ale dumneavoastră.

Vanessa râse dispreţuitor.

— Mă tratezi ca o persoană imatură. Dar nu

faci decât să te dai mare. Ar trebui să-ţi dai în sfârşit seama că Conrad nu vede în dumneata decât un flirt sau o aventură trecătoare. Mama dumitale nu ţi-a spus să te fereşti de tipii ca el?

Laurie nu-şi putu reţine un zâmbet ironic.

— Iar dumneavoastră intenţionaţi cu toate astea să-l luaţi de bărbat!

Vanessa adoptă un aer de superioritate.

— Trezeşte-te odată, draga mea. Un bărbat cum e Conrad nu duce o viaţă de pustnic.

— Trebuie să recunosc, Vanessa, că aveţi o atitudine plină de fineţe. Să înţeleg că nu aţi avea nimic împotrivă dacă Conrad ar continua şi după căsătorie cu aceste mici aventuri?

— Fireşte că odată cu căsătoria noastră li se va pune punct. Doar mă va avea atunci pe mine. Vanessa n-adresă un zâmbet batjocoritor. Vă miră cumva faptul că încă nu ne-am culcat unul cu celălalt? Eu însă ştiu că Conrad îmi respectă punctul de vedere.

— Vă doresc din tot sufletul să vă bucuraţi de el, răspunse Laurie, încercând să facă să pară următoarea întrebare cât mai inofensivă. Şi când ar urma să aibă loc nunta?

— Ei bine, întotdeauna mi-am dorit să mă mărit toamna, răspunse Vanessa visătoare.

Sarah deschise din nou uşa de la bucătărie, întrerupându-le conversaţia. Aduse o farfurie cu prăjiturele proaspete, pe care o puse în faţa lui Laurie. Aroma plăcută umplu de îndată întreaga încăpere.

— Serviţi şi dumneavoastră, Vanessa? întrebă Laurie după ce rămaseră din nou între ele.

Vanessa clătină din cap şi îşi mai turnă cafea.

— Mi-ar face plăcere dacă Conrad ţi-ar cere dumitale să ne faci pozele de nuntă, începu ea să gândească cu voce tare, în timp ce-şi turnă frişcă dintr-o ceaşcă de argint. Asta, fireşte, dacă vei mai lucra pentru el până atunci.

— Consideraţi acest lucru ca fiind imposibil? o întrebă Laurie la rândul ei.

Vanessa ridică indiferentă din umeri.

— Poate până atunci te măriţi şi dumneata, Laurie. Dar să-ţi intre bine în cap: dacă ai de gând să te dai şi pe mai departe în spectacol, s-ar putea să devină foarte neplăcut pentru dumneata. Vei…

— Tare mi-aş mai dori să vă scoateţi o dată din minte că aş fi interesată de Conrad, o întrerupse Laurie calmă şi se servi cu o prăjiturică.

— Dar totuşi îi porţi sâmbetele, văd eu bine, afirmă Vanessa. Ceea ce-i şi uşor de înţeles. Conrad este un bărbat al naibii de atrăgător, fără să mai punem la socoteală şi celelalte calităţi pe care le are. Dar nu-ţi face speranţe deşarte! Mie îmi aparţine!

— Şi pe cine vreţi să convingeţi de acest lucru? Pe mine? Sau poate pe dumneavoastră înşivă?

Graţios arcuita bărbie a Vanessei deveni dintr-odată colţuroasă.

— Nu ţi-e teamă că s-ar putea să-ţi pierzi

slujba?

— Nu cred că Conrad este genul care să permită indiferent cui să se amestece în acest domeniu, răspunse Laurie cu superioritate.

Vanessa reacţionă furioasă.

— Eu nu sunt indiferent cine! Şi, în locul dumitale, mi-aş aduce mereu aminte de acest lucru, şuieră ea mânioasă.

— Am să vă urmez sfatul, nu se lăsă aşteptat răspunsul ironic al lui Laurie. Însă Vanessa, care era tocmai ocupată să-şi aprindă o ţigaretă, păru să nu fi auzit ultima replică.

— Şi Anne doreşte să ne căsătorim, continuă ea, privind afară, la mama lui Conrad, care continua să-şi lucreze grădina. Iubeşte această casă, însă nu-i place să stea singură.

Laurie studie îndelung frumosul chip al Vanessei.

— Sunt convinsă că se bucură încă de pe acum de nepoţi, spuse ea.

Vanessa făcu o strâmbătură.

— Atât Anne cât şi Conrad ştiu prea bine că, în ceea ce mă priveşte, cariera primează înainte de toate. Doar câteva luni dacă lipseşti de pe scenă şi gata, lumea te-a şi uitat.

— Şi este cariera atât de importantă pentru dumneavoastră?

— Am muncit din greu până să ajung aici, îi explică Vanessa cu o privire provocatoare. Şi reacţionez foarte sensibil când mi se ia ceva, ce-mi aparţine de drept.

Laurie reuşi să-şi stăpânească zâmbetul şi-şi împinse scaunul înapoi.

— Dacă aveţi amabilitatea să mă scuzaţi, Vanessa.

Trebuie să plec. La unsprezece am un interviu. Ne vedem diseară.

— Cu siguranţă, răspunse ea tăios, privind-o de sus. Şi un ultim avertisment: ca duşman pot deveni foarte incomodă! strigă ea în urma lui Laurie.

— De asta nu m-aş îndoi nicio clipă, răspunse Laurie. O cunoştea de-acum destul de bine pentru a şti că această ameninţare nu era o simplă vorbă în vânt.

5

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ cerul era mai mult acoperit. Doar în câteva rânduri razele soarelui reuşiră să străpungă pătura de nori, permiţându-i lui Laurie să facă cel puţin câteva fotografii reuşite ale ambarcaţiunilor care participau la regată.

Seara, în timp ce se întorcea împreună cu Michael spre Seven Oaks, află că Steven sunase în cursul după-amiezii.

— Voia neapărat să vorbească cu dumneavoastră, îi spuse Aimé Steyn. De aceea i-am propus să mai încerce o dată seara. Costul ridicat al convorbirilor interurbane păreau să nu-l deranjeze.

— Nici nu ar trebui să-l deranjeze, interveni Vanessa în discuţie cu un zâmbet plin de amabilitate. În rochia ei fără mâneci, de culoarea caisei, era nespus de frumoasă, în fond, familia Hunter este una dintre cele mai bogate. Laurie se aşază în cuibul gata pregătit, dacă se va înrudi cu ei prin căsătorie.

Laurie îi aruncă o privire lungă Vanessei. Reuşise să o scoată din sărite şi-şi dorea din tot sufletul ca cealaltă să înceteze o dată să tot facă aluzii la măritişul ei cu Steven.

— Vanessa se cam pripeşte în presupunerile ei, se adresă ea lui Anne. Nu-l cunosc pe Steven decât de câteva luni.

— Mama s-a măritat cu tata la doar patru

săptămâni după ce s-au cunoscut, spuse Conrad. Şedea în capul mesei şi-i adresă lui Laurie un surâs plin de subînţelesuri.

— Cred că fiecare ştie, de fapt, din prima clipă atunci când îşi întâlneşte partenerul potrivit, fu de părere Anne Steyn.

Vanessa urmărea conversaţia cu un râs prostesc.

— Şi nu uitaţi maxima plină de romantism: culege florile înainte ca să se treacă!

— Laurie nu are cu siguranţă niciun motiv să se teamă că ar putea rămâne fată bătrână, o întrerupse Michael. Îi zâmbi încurajator peste masă. Pun pariu că nici nu ştie cum să scape de atâtea cereri în căsătorie.

— Ei, cam exagerezi totuşi, replică cu ciudă Vanessa. Nu părea să-i convină deloc că Laurie polarizase întreaga atenţie.

— Nu cred, continuă Michael imperturbabil, încasând din această cauză o uitătură strâmbă din partea Vanessei.

Anne Steyn, atentă mereu să dirijeze conversaţia în bună armonie, îi zâmbi lui Laurie cu amabilitate.

Ei bine, cred că Laurie s-a săturat de tachinăriile voastre. Mai bine povestiţi-mi cum progresaţi cu fotografiile florilor, Laurie. În ultimele zile vremea nu a fost, din păcate, tocmai cea mai favorabilă.

— Sper din tot sufletul să se îndrepte mâine. Laurie îi era recunoscătoare pentru întrerupere.

Am de gând să dău o raită prin rezervaţia naturală de la Capul Bunei Speranţe. Conrad spunea că pe acolo se mai găsesc încă multe soiuri de flori de câmpie. Poate că voi avea ocazia să descopăr un colţ de natură încă neatinsă a Africii de Sud.

Anne Steyn încuviinţă din cap.

— Deşi este doar o rezervaţie de dimensiuni restrânse, este foarte frumoasă şi cu atât mai interesantă, cu cât este amplasată în sudul extrem al continentului african. Dacă aveţi noroc, veţi da şi peste zebre sau vreo specie rară de antilope. Cu siguranţă că veţi întâlni caprele africane.

— Mai sunt şi minunate specii de păsări, adăugă Conrad şi se servi din salata pe care i-o întindea Sarah. Rezervaţia cuprinde o sută cincizeci de specii de păsări, începând cu struţul şi terminând cu raţele sălbatice.

Apoi se întoarse spre Laurie:

— Întrucât nu am niciun program pentru mâine, aş putea să vă însoţesc. V-aş ajuta să descoperiţi şi câteva specii de animale sălbatice de care nu aţi reuşi să vă apropiaţi suficient de una singură.

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Laurie se străduia să nu se arate din cale afară de încântată. Se simţi îmboldită să zâmbească în direcţia Vanessei şi să o întrebe:

— Poate că aţi avea şi dumneavoastră chef să ne însoţiţi?

Vanessa părea prost dispusă.

— Trebuie să prind avionul de după-amiază,

răspunse ea pe un ton îngheţat, aruncându-i lui Laurie o privire nimicitoare.

Acesteia însă nu-i dădea ghes inima deloc să continue conversaţia cu Vanessa. Până la urmă se hotărî totuşi să rupă momentul de tăcere penibilă care se lăsase, adresându-i-se lui Conrad:

— Mai există la Capul Bunei Speranţe şi alte rezervaţii cu animale sălbatice?

Acesta încuviinţă din cap.

— În nord există o rezervaţie de zebre. A fost înfiinţată pentru a proteja zebra de munte, devenită foarte rară în ultima perioadă, după ce ani de zile a fost vânată fără cruţare. Mai există o rezervaţie pentru elefanţi, în apropiere de Port Elizabeth, pe coasta de răsărit. Însă Natal şi Transvaal oferă cea mai largă paletă de animale sălbatice.

— Presupun că nu mai trăiesc prea multe animale sălbatice în libertate, nu-i aşa?

— Nu, n-o să mai întâlniţi lei sălbatici care să se plimbe în Capetown, pe Adderley Street, interveni Vanessa cu ironie. Însă Conrad îi ignoră vorbele.

— Civilizaţia noastră a produs mari distrugeri în această privinţă. Mai aveţi posibilitatea să întâlniţi paviani, doar dacă străbateţi zonele de stepă. Mai există încă şi renumitul elefant Knysna, care sălăşluieşte prin pădurile tropicale din regiunea cu acelaşi nume, chiar dacă sunt rare cazurile când poţi să-l întâlneşti. Zebrele şi caprele africane rămân animalele cele mai

răspândite în această regiune.

— Cu alte cuvinte, Laurie, adăugă Michael rânjind, nu v-am recomanda să porniţi la vânătoare de animale sălbatice. Sunt greu de găsit până şi în rezervaţii.

— În unele rezervaţii există locuri special amenajate de supraveghere, de obicei în apropierea locurilor de adăpare, explică şi Anne Steyn. Acolo este permisă ieşirea din maşină pentru a putea urmări mai bine animalele. Bineînţeles, nu are rost să faci asta decât la revărsatul zorilor, când animalele vin să se adape.

— Presupun că în mod normal nimeni nu este atât de nebun, încât să părăsească adăpostul sigur al maşinii, spuse Laurie, şi Michael prinse ocazia din zbor.

— Să nu uitaţi acest amănunt când veţi fi în rezervaţia Krüger, rânji el. Nu cred că ar fi prea nostim dacă aţi servi drept mic-dejun pentru cine ştie ce leu.

— Michael vă va însoţi pentru realizarea unei serii de fotografii în partea răsăriteană a Transvaalului, îi explică Conrad. Anotimpul prezent nu este totuşi cel ideal pentru a urmări animalele. Pe de altă parte, peisajul oferă anumite alte avantaje speciale, mai ales din punct de vedere fotografic.

În timp ce vorbea răsună ţârâitul telefonului. Conrad se ridică şi ieşi grăbit în hol.

Laurie puse tacâmurile de-o parte, simţindu-se cuprinsă de un sentiment ciudat. Mai mult ca

sigur că era Steven. Dintr-un motiv inexplicabil nu avea însă nici cel mai mic chef să vorbească cu el. Era chiar nemulţumită că, prin faptul că sunase, întrerupsese expunerea pe care i-o făcea Conrad.

Acesta se întoarse după o clipă.

— E pentru dumneavoastră, Laurie. E tânărul Hunter, o informă el scurt. În timp ce se aşeza la locul lui la masă, Conrad încercă să-i prindă privirile.

Laurie îşi tamponă gura cu şervetul de masă, se ridică grăbită şi încercă să mimeze o bucurie pe care însă nu o simţea în niciun fel. Ieşi în hol şi luă receptorul.

— Bună, Steven, îl salută ea, străduindu-se să dea un ton cât mai vesel vocii ei.

— Laurie, iubito! Ce mai faci? Astăzi e sâmbătă şi îmi lipseşti îngrozitor. Când vii înapoi?

— Conrad doreşte să fac săptămâna viitoare şi fotografii ale unor flori rar întâlnite. Cred însă că până spre sfârşitul săptămânii voi putea să mă întorc, răspunse ea.

— Conrad, aşa ai început să-i spui deja? întrebă Steven. Să înţeleg că ai avea motive să devin gelos?

Laurie izbucni în râs şi tensiunea ei se mai estompă.

— Doar nu îl pot striga o veşnicie domnul Steyn.

— Probabil că ai dreptate. Şi ai cunoscut-o deja şi pe viitoarea doamnă Steyn? vru Steven să afle în continuare.

Laurie se încruntă.

La Vanessa Heargreaves te referi?

— Da. Tata mi-a pomenit despre faptul că Steyn ar intenţiona să se căsătorească într-un viitor oarecare.

— E şi ea aici, îl informă Laurie distrată, adăugând mai mult pentru sine: dar până acum încă nu este nimic oficial.

— Nu? Steven părea destul de puţin interesat de acest subiect. În orice caz, tata părea fericit că ai acceptat această slujbă. Lucru pe care nu îl pot afirma şi în ceea ce mă priveşte.

— Ştiai că tatăl tău a fost cel care mi-a făcut rost de slujba asta? întrebă Laurie.

Steven păru extrem de surprins de ce auzea.

— Ce-a făcut?

— Fără intervenţia lui nu aş fi fost angajată. Însă, te rog, să nu-i spui tatălui tău că am aflat.

— Presupun că doar eu sunt de vină. Vocea lui Steven părea încărcată de regrete. La dracu', ce bine era dacă nu-i spuneam nimic!

— Şi mie mi-ar fi fost mai drag, se declară Laurie de acord. Prefer să primesc o slujbă datorită calităţilor şi nu relaţiilor mele.

— Însă tot nu pot să pricep de ce ai acceptat-o, în fond. Aveam impresia că nu-l poţi suferi pe Conrad Steyn.

— Am dezbătut doar destul acest subiect, se apără Laurie, care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Dar nu ai fost în stare să produci nici un singur argument cât de cât convingător.

Laurie începu să privească plictisită înjur.

— Ce să-ţi mai spun acum? întrebă ea oftând. Am considerat-o ca pe o ocazie bună de a cunoaşte mai bine Africa de Sud.

— Ţi-aş fi arătat eu însumi tara în care m-am născut, continuă Steven calm şi Laurie îşi dădu seama că roşeşte auzind cu câtă superioritate vorbea.

— Eşti mult prea ocupat, încât să poţi străbate Africa de Sud în lung şi-n lat împreună cu mine.

— Ei bine, atunci am mai fi amânat un pic şi gata.

— Însă cu tocmai acum simţeam nevoia să mă recreez, replică Laurie, simţindu-şi obrajii în flăcări.

— Nu zău? Steven nu se sinchisi să-şi arate ironia. De mine, eventual?

Laurie auzi cum în cealaltă încăpere se strângeau farfuriile, şi Sarah servea desertul. Vocea profundă a lui Conrad se auzea foarte limpede, în timp ce discuta cu Michael şi mama sa despre cursul la zi al acţiunilor la bursă.

— Îmi pare rău, Steven, se eschivă ea. Nu pot să mai vorbesc. Am să te sun de îndată ce mă întorc, bine?

Se produse o pauză stânjenitoare înainte ca el să-i răspundă.

— Presupun că, cel puţin pentru moment, trebuie să accept situaţia dată, nu-i aşa? întrebă el înverşunat. În seara asta nu prea pari a fi tu însăţi.

— Sunt doar puţin obosită, asta e tot, se apără Laurie, străduindu-se să pară cât putea de amabilă şi de binevoitoare.

Într-un târziu, Steven se hotărî să închidă telefonul şi Laurie răsuflă uşurată. Acum avea ea însăşi impresia că se comporta ciudat. Era neliniştită şi confuză, de parcă ar fi avut febră.

Indiferent ce ar fi făcut, nu-şi mai găsea nici liniştea, nici calmul. În schimb, în suflet i se învălmăşeau haotic un întreg şir de dorinţe şi trăiri, a căror cauză nu şi-o putea explica cu niciun chip.

Era conştientă de faptul că trebuia să clarifice relaţia ei cu Steven, fie doar şi numai pentru că aşa era cinstit să procedeze faţă de el. Însă tocmai acum nu simţea nici cel mai mic chef să se gândească nici la Steven, nici la Johannesburg şi nici la vreun alt aspect al vieţii ei anterioare.

Tot ce-şi dorea era să se întoarcă la masă şi să-l asculte vorbind pe Conrad. Şi ăsta era un lucru într-adevăr extrem de uimitor, pentru că piaţa acţiunilor nu o interesase absolut niciodată.

A doua zi dimineaţă, Vanessa îşi făcu apariţia în salon într-un costum cu pantaloni, crem, ultraelegant, cu o eşarfă albă de mătase naturală înnodată la gât.

Voia în mod evident să rămână câteva clipe singură cu Conrad înainte de plecare şi avu fu dezamăgirea să-l găsească stând la masă împreună cu Laurie, căreia îi arăta câteva dintre

vechile cărţi de oaspeţi ale casei.

— Trebuie să plec, i se adresă ea cu reproş, fără să se sinchisească să-şi ascundă nemulţumirea pentru faptul că îl găsise ocupându-se de aşa ceva.

Conrad se ridică în picioare şi o examină cu un zâmbet.

— Bine, am să te conduc la maşină, se oferi el, aruncând o privire pe fereastră. După câte văd, Johannas a tras deja la scară.

Vanessa îi măsura cu o privire întunecată, întâi pe Conrad şi apoi pe Laurie. Aceasta înţelese semnificaţia privirii ei. Închise cartea şi o aşeză la locul ei, în raft. Apoi se adresă Vanessei.

— A fost o plăcere să vă cunosc, spuse ea, încercând să fie politicoasă. Sunt sigură că ne vom revedea cât de curând.

— Posibil, replică scurt Vanessa, dar pe un ton care lăsa să transpară că nu prea credea ce spunea. Apoi se apropie de Conrad şi-l luă de braţ, cu un gest familiar.

— Mi-ar fi făcut deosebită plăcere să stau mai mult.

Conrad, îi explică ea cu regret. Însă situaţia mea profesională mă obligă să mă ghidez după programul altora. Chiar ai de gând să întreprinzi după-amiază călătoria aceea lungă până în rezervaţie, împreună cu Laurie? Ce mult aş fi dorit să vin şi eu cu voi. Doar ştii că noi doi încă n-am mers niciodată împreună acolo. Trebuie să recuperăm asta neapărat data viitoare, da?

Laurie ieşi din cameră cu un zâmbet discret fluturându-i în colţul buzelor. Pentru o tânără femeie care se pretindea atât de iscusită şi experimentată, Vanessa dădea dovadă de o nemaipomenită lipsă de înţelepciune. Se întreba dacă şi Conrad îi citise gândurile.

Judecând după răspunsul lui vag, se putea trage concluzia că nici nu prea ascultase ce-i spusese. Cine ştie la ce afaceri îi erau duse gândurile. Un bărbat că el nu dispunea, cu adevărat, de prea mult timp pe care să-l sacrifice femeilor.

Cu atât mai mult o uimise pe Laurie oferta lui de a o însoţi în rezervaţie. Însă îşi zise că nu avea niciun motiv să acorde acestui lucru vreo semnificaţie specială.

După-amiază merseră pe şoseaua de coastă până jos, la Capul Bunei Speranţe, trecând pe lângă micul port de pescari, Kalk Bay, şi apoi traversând Simonstown, cu casele sale construite din bârne, ce se înşirau de-a lungul străzii principale.

Stratul gros de nori se risipise, probabil datorită efectului brizei care adia dinspre Atlantic.

Laurie şedea în maşină pe partea dinspre mare, de unde i se deschidea o privelişte de vis spre suprafaţa de apă cu irizaţii de safir din False Bay.

Peste tot întâlneai cele mai diverse soiuri de plante şi flori, chiar dacă nu cu culori dintre cele strălucitoare, aşa cum se întâmpla ceva mai la

nord.

Din când în când, Conrad trăgea maşina pe cealaltă margine a şoselei, permiţându-i lui Laurie să fotografieze, fără să coboare, tufele dese de grozamă şi de ienupăr. Covorul florilor se întindea deseori până jos, la ocean.

Laurie fotografie mai multe soiuri de crini sălbatici, în culori portocalii şi mov, clopoţei albi şi albaştri care îşi întindeau avizi corolele delicate după razele de soare. Apoi, din nou, alte soiuri de crini, flori albastre de in precum şi garoafe pitice care acopereau pământul în tufe dese ca un covor gros, în puternic contrast cu iarba suculentă.

În schimb, alte flori înfloreau în crăpăturile stâncilor sau creşteau în locuri aproape total lipsite de pământ. Pe stânci. Se zăreau diverse soiuri de primule, dintre care Laurie fotografiase deja câteva în săptămâna care trecuse.

În timp ce se depărtau de Ocean, Laurie descoperi cu bucurie o pasăre melivoră, specie de mici dimensiuni care se hrănea cu polenul din cupa florilor de protea. Reuşi chiar să realizeze un instantaneu, tocmai înainte ca ea să-şi ia zborul.

Apoi Conrad opri într-o parcare amenajată ca punct de observaţie, de unde Laurie putu să urmărească cu privirile întregul drum pe care-l străbătuseră de-a lungul coastei, începând din Simonstown.

Urmară şoseaua – câţiva kilometri spre interiorul uscatului – după care o luară din nou spre sud. Conrad conducea încet prin zona

stâncoasă, abia acoperită de vegetaţie, oprind din loc în loc ca să-i atragă atenţia asupra câte unei specii rare de păsări.

Întâlniră pescăruşi cu penaj negru pe spate, fluierari cu pieptul alb şi cormorani cu guşile lor atât de ciudate. O mulţime de soiuri de raţe se legănau prin preajmă şi, de câteva ori, întâlniră şi câte un struţ cu priviri tâmpe.

De asemenea, Laurie descoperi la oarecare distanţă o turmă de capre africane şi chiar şi o antilopă.

O dată crezu că a văzut o zebră. Însă, cu toată străduania pe care şi-o da ca să descopere acele specii rare de antilopă de care îi vorbise Anne Steyn, nu avu noroc. Nici chiar Conrad, cu privirile lui atât de agere şi de experimentate, nu avu mai mult noroc.

În schimb, rezervaţia era toată un imens paradis înflorit. Laurie făcu mai multe fotografii de la geamul maşinii şi, când ajunseră la capătul drumului, se aventură chiar afară pentru a le putea fotografia din imediata apropiere.

Conrad scoase cheia din contact şi o întrebă amuzat:

— Nu credeţi că aţi imortalizat suficiente flori pe pelicula aparatului dumneavoastră?

Avea dreptate. Laurie încuviinţă din cap, strâmbându-se.

— Când mă pornesc nu mai ştiu să mă opresc, nu-i aşa?

— Ar fi cazul să lăsaţi aparatul în portbagaj,

asta, ca să fiţi ferită de orice tentaţie, răspunse el râzând. Ne vom continua drumul pe jos, până la Capul Bunei Speranţe.

Coborâră pe o cărare îngustă, pe care vântul în rafale făcea înaintarea destul de anevoioasă. După îndelungi eforturi reuşiră să escaladeze punctul de observaţie din apropierea vechiului far, de unde li se deschidea o perspectivă minunată asupra laturii sudice a Capului.

Chiar sub ei se întindeau imense perne de flori galbene. Covorul cobora până jos, la stânci, fiind întrerupt doar ici. Şi colo de pâlcuri albe de margarete. Undeva, dedesubt, se întindea nisipul alb al plajei unui mic golfuleţ, care forma un contrast mirific cu apa verde-albăstruie a Atlanticului.

Golful completa în mod fericit imaginea Capului, de ale cărui stânci se sfărâmau valuri uriaşe. Sus, pe cer, pescăruşii pluteau leneş cu ajutorul curenţilor.

Laurie se aşează în iarbă. Căţăratul o obosise, şi îl urmări de jos pe Conrad, care se duse chiar până la marginea prăpastiei, de unde putea vedea golful în întregime.

Rămase aşezată cu braţele încolăcite după genunchii strânşi, contemplând cu atenţie statura lui atletică. Părul îi era răvăşit de rafalele de vânt.

Ce n-ar fi dat să poată rămâne aşa, privindu-l. Avea însă totodată sentimentul că făcea ceva nepermis.

Dacă se întoarce în clipa asta nu va avea

nicio dificultate să citească în ochii mei ce simt, îşi zise ea. Ajunsă în acest punct cu gândurile, Laurie închise ochii şi-şi lăsă capul pe genunchi. Ce minunat era să şadă aşa, într-o zi atât de frumoasă, să simtă căldura razelor pe piele şi mirosul sărat al oceanului în nări.

Era încă prea devreme ca liniştea Capului să fie perturbată de cetele gălăgioase de turişti. Acum nu-i venea prea greu să-şi închipuie că ea şi Conrad erau singurii oameni cât vedeai cu ochii.

Când ridică privirile, câteva minute mai târziu, Laurie îşi dădu seama că şi Conrad se întorsese între timp şi o examina la rândul lui. Privirile li se întâlniră, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

O privea într-un fel care o făcu să roşească profund, aşa că lăsă repede pleoapele în jos. Încercă să-şi concentreze atenţia spre un pâlc de crini roşii care se mlădiau în apropiere.

Însă Conrad se apropie şi se aşeză lângă ea. Laurie îşi aţinti privirea undeva, dincolo de golf. Sentimente pe care nu putea să le descrie îi vuiau în suflet. Pur şi simplu nu mai era ea însăşi, cea care se cunoştea. Şi toate astea numai şi numai din vina lui Conrad!

— Ce se petrece cu dumneavoastră? o întrebă el.

Laurie îl privi cât de impasibilă fu în stare.

— Nimic. Ce să fie?

— Nimic? începu dintr-odată să zâmbească, iar expresia chipului său se schimbă în asemenea

măsură, încât Laurie simţi că inima aproape i se opreşte în loc.

— Sunteţi foarte plin de dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă ea furioasă, în timp ce faţa îi era roşie ca para focului. Ştia că era un semn care, din păcate, o trăda uşor.

— Ştiu din experienţă că astfel obţin mai lesne ce-mi doresc, răspunse el rar, examinând-o fără jenă.

Cuprinsă de o panică subită, Laurie întoarse capul, însă Conrad întinse mâna şi i-l prinse şi i-l răsuci, obligând-o să-l privească din nou.

— Încetaţi, protestă ea încetişor, simţind cum atingerea lui o făcea să fie străbătutul de valuri de căldură.

— De ce vă purtaţi aşa, Laurie, spuse el cu voce moale, continuând să o privească uşor amuzat.

— Dar sunt logodită, reuşi ea să spună, poticnindu-se.

Prin ochii săi întunecaţi trecu un fulger scurt.

— Nu, nu este adevărat.

Laurie îl privea ca hipnotizată, incapabilă să se mişte, de parcă s-ar fi aflat în transă. Ştia că avea să o sărute în clipa următoare. Şi nu exista nimic ce ar fi putut face ca să-l împiedice. Dar, de fapt, nici nu dorea să o facă!

Când Conrad se aplecă încet asupra ei, îl privi cu ochii larg deschişi. Se simţi cuprinsă de o uşoară ameţeală. Era ca într-o minunată beţie a simţirilor care să se concentrau toate exclusiv

asupra bărbatului care o cuprinsese în braţele lui.

Laurie nu mai văzu nimic din peisajul romantic. Urechile îi erau surde până şi la ţipetele răguşite ale pescăruşilor.

Era lipită de pieptul lui Conrad şi tânjea după sărutarea lui. Dorea din tot adâncul fiinţei ei să încerce din nou acel sentiment minunat pe care-l trezise în ea primul lui sărut.

Şi apoi, buzele sale se apăsară de ale ei. Laurie gemu încetişor. Întregul trup începu să-i tremure în timp ce gura i se deschidea sub sărutul lui plin de patimă.

Mâinile lui alunecară peste spatele ei, dezmierdându-l, aprinzându-i şi mai mult simţurile. Pasiunea se rostogoli peste ea şi o luă pe sus, ca un val uriaş.

Când Conrad îşi dezlipi buzele de ale ei, Laurie aproape că-şi pierduse răsuflarea. Probabil că ochii îi trădaseră sentimentele pe care le încerca pentru el, pentru că zâmbi din nou, de astă dată însă fără acel aer de automulţumire şi aroganţă. Era un zâmbet plin de tandreţe, care făcu inima ei să se chircească de atâta dragoste.

Îşi rezemă capul de umărul lui şi-şi dori să poată rămâne aşa pentru totdeauna. El îi mângâie buclele moi, mai gingaş ca niciodată.

Nicio clipă măcar nu-i trecuse prin gând că ar fi trebuit să i se opună. Glasul raţiunii amuţise.

— Laurie, dulcea mea Laurie, murmură Conrad lângă urechea ei. Până la urmă ai să mă faci să-mi pierd minţile.

Cu atât mai puţin nu-şi putu explica ce o îmboldi să adopte din nou tonul acela uşor zeflemitor.

— Nu aţi promis, că nu veţi mai tăbărî peste mine? întrebă ea. În clipa următoare îşi dădu seama că, cu aceste cuvinte, sfărâmase vraja.

Conrad îi dădu brusc drumul, şi pe chipul lui reapăru atât de binecunoscuta lui expresie de aroganţă.

— Zău? Chiar aşa? Şi eu care avusesem adineauri impresia că ţi-a plăcut mult, nu glumă. Să mă fi înşelat oare într-atât?

Această remarcă o făcu pe Laurie să ridice capul şi să-i înfrunte ironia cu furie.

— N-aveţi decât să credeţi ce doriţi! şuieră ea. Cu toate acestea era perfect conştientă că era încă roşie toată. *Doamne, cât de ridicolă trebuie să par*.

Conrad se mulţumi să-i zâmbească provocator. Se sprijini leneş în coate, arătând foarte masculin şi incitant întins aşa, îmbrăcat cu cămaşa cu dungi albastre şi albe, care îi punea şi mai bine în valoare tenul bronzat.

— Mare păcat că nu eşti puţin mai în vârstă, constată el cu regret. În acest caz ne-am fi înţeles mult mai bine unul cu celălalt.

— Mă îndoiesc, răspunse ea cu răceală, îndreptându-şi din nou privirile spre largul oceanului. Se ascundea după un scut de mândrie şi încăpăţânare, ca să nu arate cât de tulburată era.

— Eşti o mică vrăjitoare încăpăţânată, ştiai? o întrebă el râzând încetişor.

— Dacă asta e părerea dumneavoastră... Laurie se juca nervoasă cu un fir de iarbă.

— Mi-am pierdut timpul cu tine în după-amiaza asta! îi reproşa el pe neaşteptate.

— Nu puteţi susţine că v-aş fi rugat eu să o faceţi! şuieră ea furioasă: Sunteţi un om imposibil! Cu dumneavoastră nu o voi scoate niciodată la capăt. Niciodată!

— Pentru că sunt mai în vârstă cu câţiva ani? rânji el.

Ei bine, pentru mine vârsta dumneavoastră nu constituie niciun fel de problemă. Şi apoi, o compensaţi cu alte calităţi. Ar fi, de exemplu, suficient să sărutaţi mult mai des. Conrad revenise şi el la adresarea formală. Părea însă să se distreze de minune.

Laurie nu îndrăznea să-l privească.

— Nu aş permite aşa ceva! gâfâi ea.

— Şi încă cum, veni prompt răspunsul lui plin de aroganţă în timp ce se ridica în picioare.

Laurie îl privi provocatoare. Felul în care o trata o scotea din minţi.

— Veniţi, spuse el şi-i întinse mâna în timp ce zâmbetul amuzat încă îi mai flutura pe buze. E drept că sunteţi nespus de dulce, aşa cum staţi acolo. Din păcate a venit însă timpul să plecăm.

Laurie strânse din buze, însă acceptă până la urmă mâna pe care i-o oferea. De îndată ce fu în picioare se întoarse cu spatele, netezindu-şi

rochia. În clipa în care se pregătea să plece îl văzu pe Conrad aplecându-se şi culegând o floare.

— Vă fac o propunere de pace, spuse el batjocoritor în timp ce i-o întinse.

Tulburată, dar şi surprinsă, totodată, Laurie îi răspunse la surâs. Apoi îşi coborî privirile la floricica cu petale aproape transparente.

— Cum se numeşte? Este minunat de frumoasă.

— Este o *Bauhinia galpinii*, cunoscută în popor sub numele de Mândreţea *de la Capul Bunei Speranţe*.

— Ce păcat că florile se ofilesc atât de repede după ce sunt culese, murmură Laurie tristă cu ochii aţintiţi asupra florii, fără să-şi dea seama că privirile cercetătoare ale lui Conrad îi urmăreau fiecare muşchi al fetei.

— Şi-a îndeplinit menirea, replică el cinic.

Laurie ridică privirile, însă Conrad se întorsese şi pornise deja, fără să mai aştepte. Îl urmă încet, ţinând micuţa floare în mână.

Ajunsă în maşină, Laurie puse floarea cu grijă într-un compartiment al etuiului aparatului de fotografiat, cu intenţia să o preseze după ce vor ajunge acasă.

Ştia prea bine că nu avea să mai aibă ocazia să petreacă o altă după-amiază singură cu Conrad. Iar floarea avea să-i rămână unica amintire a acelor ore vrăjite. Pătrunsese într-un paradis, alături de bărbatul pe care-l iubea. Da, acum ştia cu certitudine că inima ei îi aparţinea pentru

totdeauna lui Conrad Steyn…

6

ZILELE PETRECUTE la Cap rămăseseră simple amintiri. Laurie se întorsese împreună cu Conrad Steyn la Johannesburg.

Alte şi alte zile trecuseră, iar Laurie se reobişnui cu viaţa agitată şi zgomotul metropolei. Circulaţia era la fel de densă ca întotdeauna. Şoferii în schimb deveniseră parcă şi mai lipsiţi de răbdare sub căldura toridă a acelei zile.

Laurie şedea într-un restaurant de pe Bree Street şi oftă când un alt şofer impacientat declanşă, un nou concert de claxoane. Dacă gândurile nu i-ar fi fost la întâlnirea pe care urma să o aibă cu Steven, cu siguranţă că ar fi cuprins-o dorul de Seven Oaks.

Pentru a nu ştiu câta oară îşi privi ceasul de la mână, constatând că Steven întârziase deja un sfert de oră. Încercă să se liniştească, spunându-şi că, mai mult ca sigur, intervenise ceva la tribunal. Cu fiecare minut care trecea, nerăbdarea însă îi sporea tot mai mult.

În ultimul weekend, ea fusese cea care, cu prudenţă, avansase propunerea ca pe viitor să nu se mai vadă atât de des. De fapt, în sinea ei era convinsă că nu avea să se căsătorească niciodată cu el.

Reacţia lui fusese destul de brutală. Dar Laurie spera ca măcar acum să aibă ocazia să discute în linişte cu el. Oricum, şi pentru ea era extrem de dureros să vadă cât suferea Steven.

Laurie privi în josul străzii, încercând să-l descopere undeva, prin mulţime. Se gândi că poate n-o să mai vină deloc. Pe de altă, parte, tocmai el fusese acela care insistase să se întâlnească astăzi cu ea şi să clarifice acest subiect.

Bău ce mai rămăsese în pahar din sucul de ananas şi îşi roti privirile prin restaurant. Abia atunci îl descoperi pe Steven, care urca scara monumentală de la intrarea restaurantului. Se opri câteva clipe la marginea sălii, uitându-se înjur.

Arăta foarte elegant în costumul său de culoare deschisă. Îşi aminti că tot pe acesta îl purtase şi prima dată când veniseră în acest restaurant, atunci, după memorabila discuţie cu Conrad Steyn ce avea să-i marcheze destinul.

Laurie făcu un semn cu mâna ca să-i atragă atenţia. Steven se apropie cu un zâmbet fericit.

— Ai fost reţinut la tribunal? întrebă Laurie.

Steven încuviinţă din cap, trase scaunul înapoi şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Îmi pare tare rău, Laurie, se scuză el. Nici până la telefon nu am avut cum să ajung, ca să te sun.

— Aşteptarea nu m-a deranjat deloc, minţi ea, simţind imediat că roşeşte sub privirile lui iscoditoare.

— Probabil căldura e de vină că nu am niciun pic de poftă de mâncare, constată ea după un moment de tăcere, încercând să redeschidă vorba.

Tu însă trebuie să-ţi comanzi neapărat ceva. Sunt sigură că după o dimineaţă atât de extenuantă ai o foame de lup.

— Absolut deloc, răspunse el, privind-o în continuare iscoditor. Voi comanda doar un sandviş şi o cafea. Nu vrei şi tu?

Laurie îl refuză politicos şi ceru doar încă un pahar de suc. În timp ce Steven dădea comanda ospătarului, ea îi examină îndelung chipul frumos, care-i devenise atât de familiar, cuprinsă de un sentiment de tristeţe.

Probabil că s-ar fi putut mărita cu Steven şi ar fi fost şi fericită cu el. Dar acum era prea târziu pentru asta.

De ce a trebuit să-l întâlnesc pe Conrad? se întrebă ea. De când îl cunosc, toată viaţa mi-a fost bulversată. Sărutările lui au trezit în mine sentimente pe care nu le pot nutri pentru niciun alt bărbat, în mine nu mai există decât un singur om, dar tocmai acesta este pentru mine la fel de inaccesibil ca astrele de pe boltă.

Făcu un efort ca să se smulgă din visare.

— Şi, ai câştigat procesul? îl întrebă ea pe Steven.

— Tribunalul încă nu s-a pronunţat. S-a cerut o amânare până mâine.

— Îţi doresc din inimă succes, spuse ea, ştiind cât de important era acest proces pentru cariera lui.

Din nou se lăsă o tăcere apăsătoare. Laurie privi în josul străzii, întrebându-se disperată ce ar

mai putea zice.

Dar cel care vorbi primul, până la urmă, fu Steven.

— Niciodată nu am avut curajul să te întreb direct… e vorba de un altul?

Laurie îl privi în ochii lui albaştri şi se dispreţui pentru faptul că încearcă să se eschiveze să-i răspundă.

— Până acum nu prea am avut ocazia de a mai cunoaşte şi alţii…

— Dar ţi-ai dori-o? De asta nu mai ai timp pentru mine?

Laurie clătină din cap.

— Cred doar că ne întâlnim prea des, Steven, asta este tot. Îmi face plăcere să fiu împreună cu tine, dar ţi-am mai spus-o şi în alte dăţi: nu mă pot mărita cu tine.

— Sunt dispus să aştept. Ştii asta.

— Îmi pare rău, Steven. Îmi placi grozav de mult. Dar asta, pur şi simplu, nu e de ajuns.

— Înainte vreme ţi-ar fi ajuns. Şi nu ţi-am pretins niciodată mai mult de atât. Chipul i se întunecă.

— De ce nu vrei să mă înţelegi, Steven? După părerea mea este păcat de timpul pe care ţi-l iroseşti. Sunt sute de fete care s-ar da în vânt să iasă cu tine în oraş.

Steven se aplecă peste masă în timp ce dreapta lui se închise peste încheietura mâinii ei.

— La naiba, Laurie! Nu te vreau decât pe tine! Vorbea cu atâta patimă, încât aproape că i se

făcu frică. S-a întâmplat ceva, acolo jos, în Capetown. Ştiu asta.

— Nici vorbă, Steven, încercă ea să-l domolească. Însă nu se pricepuse niciodată să mintă prea bine şi el o simţi imediat.

— *Există* un altul, nu-i aşa că am dreptate? o luă el de la capăt, iar degetele sale îi strângeau dureros braţul.

— Ţi-am spus doar, că nu am avut timpul necesar. Practic am lucrat zi de zi.

Ochii lui albaştri se încrâncenară.

— Atunci nu poate fi decât Conrad Steyn!

Valul de roşeaţă care îi invadă instantaneu obrajii o trădă.

— E ridicol, murmură ea. Dar era deja prea târziu pentru a mai putea nega.

Steven se lăsă pe spate în scaun. Consternarea şi uluiala i se întipăriseră pe chip.

— Nu se poate, Laurie. Tipul ăsta e genul de bărbat care are la picioare femei gârlă. Ce poate să vrea unul ca el de la tine?

— Păi, vezi? Aşa că linişteşte-te, Steven! încercă ea să-l domolească, observând că unii din clienţii de la alte mese începuseră să-i urmărească cu interes. Nu există nimic între mine şi Conrad.

— Creadă asta cine-o vrea! Te-ai culcat cu el?

Laurie se holbă la el. Gelozia şi furia îi deformaseră într-atât chipul. Încât abia dacă îl mai putea recunoaşte.

— Îmi parte rău. Steven, spuse ea când îşi mai reveni din surpriză. În aceste condiţii nu mai

putem sta de vorbă.

Îşi luă poşeta şi se ridică. Însă nu se aşteptase ca şi Steven să se ridice odată cu ea, să se întindă peste masă şi să o smucească de mână cu un pumn ca de oţel.

— Aşază-te, Laurie! scrâşni el Chipul îi era palid şi trăsăturile colţuroase.

Laurie clătină din cap.

— Lasă-mă să plec, Steven! Trebuie să mă întorc la birou!

Simţea că nu mai era în stare să reziste multă vreme privirilor lui încrâncenate. Se uită în jur şi descoperi, cu uşurare, chelnerul care se apropia cu comanda. În aceeaşi clipă Steven dădu drumul mâinii ei şi se aşeză la loc, înjurând printre dinţi…

— Laurie îşi coborî, compătimitoare, privirile asupra lui. Când chelnerul se opri la masa lor, privind-o încurcat, ea murmură o scuză abia şoptită şi părăsi restaurantul în grabă.

În drum spre birou îi venea să plângă de ciudă. Nu fusese pregătită să facă faţă unei scene atât de penibile şi nici nu ar fi crezut vreodată că Steven era în stare de o reacţie atât de dură. Doar când se gândea la momentele prin care trecuse se simţea din nou cuprinsă de ruşine şi jenă.

De-acum nu mai avea nicio posibilitate să salveze prietenia ei cu Steven. Dar poate că era şi asta o parte a preţului pe care îl avea de plătit.

Intrată în clădirea unde îşi avea biroul, se duse întins la toaletă. Îşi trecu pieptenele prin părul lung şi blond şi-şi aranjă machiajul.

Între timp, îşi mai venise în fire. În clipa în care deveni conştientă că depăşise cu mult timpul rezervat pentru pauza de masă, îşi luă poşeta la repezeală şi părăsi grăbită toaleta.

În hol se ciocni de Michael. Acesta întinse larg braţele şi o prinse, evident plăcut surprins de întâlnirea neaşteptată.

— Bună, o salută el prietenos. Sper că spre mine vă grăbeaţi atât de tare.

Laurie zâmbi stânjenită.

— Steven a fost reţinut mai mult decât normal la tribunal şi de asta am întârziat, îi explică ea nervoasă.

— Alţii au fost împuşcaţi şi pentru delicte mai minore, glumi el. De fapt, i-aţi spus deja lui Steven despre mine?

Acum nici Laurie nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Într-o bună zi am să vă iau în serios, cu adevărat, îl ameninţă ea. Şi-atunci ce-o să vă faceţi?

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă, ce altceva? răspunse el rânjind. Apoi îi făcu un semn cu mâna şi ce se îndepărtă.

În drum spre biroul ei, Laurie se simţea deja mult mai bine. Pusese mâna pe clanţă şi se pregătea să deschidă uşa când îl auzi pe Michael strigând în spatele ei:

— Na, că aproape c-am uitat, Laurie. Vă caută Conrad! apoi o ameninţă cu arătătorul şi adăugă: sunt sigur că v-a pus gând rău pentru că aţi luat o

pauză de prânz de două ore!

Laurie săltă din umeri şi închise uşa în urma ei. Îşi aruncă poşeta pe masa de scris şi îi zâmbi Măritei, reportera, care ţăcănea la maşina de scris. Apoi se grăbi să vadă ce voia şeful ei.

În anticamera lui Conrad se găsea secretara lui, Eve, care îşi făcea de lucru cu un morman de scrisori. Îi zâmbi prietenoasă lui Laurie când o văzu intrând.

— Conrad vă aşteaptă. Puteţi intra.

Laurie bătu la uşă. Nu se mai văzuseră de când se întorseseră, săptămâna trecută, din Capetown. Doar simplul gând că peste câteva clipe avea să se afle faţă în faţă cu el o făcu să uite complet de cearta cu Steven.

Când auzi „Intră”, Laurie deschise uşa. Aruncă o privire grăbită spre masa de lucru. Conrad tocmai vorbea la telefon. Îi făcu semn din cap să ia loc în fotoliul din faţa biroului său. Ea făcu câţiva paşi şi se aşeză. În tot acest timp nu îl slăbi nicio secundă din ochi.

Purtase tot timpul ultimului weekend amintirea lui în inimă. Acum, simplul fapt că îi era permis să-l privească, o făcea fericită. Soarele după-amiezii îşi trimitea razele prin storurile pe jumătate lăsate. Chipul lui Conrad se afla într-un con de umbră. Însă în atitudinea lui, Laurie recunoscu aceeaşi aroganţă inflexibilă, care la început i se păruse a fi atât de insuportabilă.

Şi acum îl iubea pe acest bărbat! Era una din marile ironii ale vieţii.

La un moment dat, privirile li se încrucişară, însă el părea să vadă prin ea, atât de adâncit era în convorbirea lui telefonică. Vocea îi era plină de viaţă, energică, cu o uşoară nuanţă de nerăbdare.

Nu era dintre acei care să suporte prostia, iar Laurie avea impresia că interlocutorul lui îl făcea să-şi piardă timpul. Într-un târziu, Conrad puse capăt convorbirii, aşeză receptorul în furcă şi îi acordă întreaga atenţie.

— A fost plăcută masa pe care aţi servit-o în compania tânărului Hunter? în timp ce îi puse această întrebare, Conrad se lăsă pe spate în fotoliul său, privind-o iscoditor.

Laurie încuviinţă din cap, mirându-se de unde ştia.

Probabil că Michael era cel care îl pusese la curent.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere! Steven a venit de la tribunal mai târziu decât ne înţelesesem.

— Da, da, da... murmură Conrad, părând complet dezinteresat. Şi cum îi mai merge?

— Are mult de lucru, răspunse ea sec. Privirea lui grea îi accelera bătăile inimii.

— Se află la un moment de răscruce, la începutul carierei sale, cel puţin aşa cred. Am stat sâmbătă de vorbă cu tatăl lui şi de la el ştiu aceste amănunte, o informă Conrad. Se lăsă şi mai mult pe spate şi deschise sertarul biroului său.

Scoase rolele de film şi le înşiră în faţa sa. Apoi deschise cutiile şi scoase negativele. Le

aranjă într-o ordine anume şi apoi le întinse lui Laurie.

— Mă gândeam că poate vă interesează cum au ieşit fotografiile dumneavoastră. Mărturisesc că am fost foarte impresionat. Aveţi mult talent, fără nicio îndoială.

Laurie luă primul dintre negative şi-l ridică spre lumina lămpii de birou pe care i-o aprinse Conrad. Era unul dintre instantaneele care-i reuşise, cu multă şansă, ce-i drept, pe parcursul uneia din excursii. O pasăre minusculă, cu penaj galben strălucitor pe piept, care şedea pe un panicul roşu de floare. Culorile şi claritatea erau excepţionale, şi Laurie spera ca şi pasărea melivoră să-i fi reuşit la fel de bine.

Mai erau câteva fotografii bune, pe care le făcuse în Karoo Gardens din Worcester, cu flori de cele mai diverse culori.

În timp ce ea ridica pe rând negativele în lumină, Conrad o examină cu atenţie. Cu altă ocazie această privire iscoditoare ar fi iritat-o. Însă acum, întreaga atenţie îi era concentrată asupra fotografiilor. Ieşiseră foarte bune, atât în privinţa calităţii cât şi a subiectelor.

— Pe una dintre ele o voi folosi pentru prima pagină, spuse Conrad. Dacă aţi avea puţin timp, aş dori ca mâine dimineaţă să le mai examinăm o dată, împreună. Am putea să stabilim tot atunci şi pe care le alegem pentru seria de articole.

Laurie încuviinţă cu o mişcare a capului, strângând negativele cu grijă.

— Vor fi publicate încă în această lună?

— Da. Tocmai de asta trebuie să decidem chiar mâine pe care le luăm. Poimâine mă duc la Capetown, şi acesta era al doilea motiv pentru care v-am chemat.

Conrad făcu o scurtă pauză, înainte să continue.

— Este posibil să nu pot fi găsit cea mai mare parte din lună. De aceea ţin să vă reamintesc încă de pe acum de seria aceea de articole pe care urmează să o realizaţi cu Michael în Transvaalul de răsărit. S-ar putea ca până la urmă să vin şi eu. Vanessa s-a oferit ca fotomodel, aşa că, eventual, ar urma să mergem în patru. Dacă între timp vor apare cine ştie ce probleme, adresaţi-vă lui Michael, bine?

Laurie dădu din nou din cap, străduindu-se să-şi înfrângă ceea ce ea însăşi aprecia ca un sentiment ridicol de dezamăgire, pentru că avea să stea o lună întreagă fără să-l vadă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în treacăt, peste birou. Sunt sigur că Steven se va descurca totuşi două-trei zile şi fără dumneavoastră.

Laurie reuşi până la urmă să afişeze un zâmbet amical.

— Bineînţeles. Va avea motiv să se bucure când o să vin înapoi.

Sprâncenele lui Conrad se încruntară în timp ce un zâmbet zeflemitor îi deformă chipul.

— Şi eu care fusesem tot timpul convins că sunteţi o fată modernă. Când colo, constat că

sunteţi de modă veche. Dar poate că aşa îi place lui Steven.

— Doar v-am spus că Steven şi cu mine nu suntem decât prieteni, răspunse Laurie distantă. După care adăugă, amintindu-şi de ultima întrevedere pe care o avusese cu el. Mai degrabă… am fost.

— Ca să vezi! V-aţi certat?

Întâlni privirea ochilor lui de culoarea chihlimbarului. Cât de drag i-ar fi fost să-i poată spune tot ce o apăsa pe suflet!

— I-am explicat astăzi că nu îl pot lua de bărbat, spuse ea. Apoi adăugă după ce rămase puţin pe gânduri, alegându-şi cu grijă cuvintele. Ţin mult la Steven, însă nu-l iubesc.

— Aşa păţesc cei care au firi atât de romantice, spuse Conrad prietenos.

Ea încuviinţă tristă, cu o mişcare a capului.

— Nu voiam să-i pierd prietenia, dar din păcate, acum a devenit inevitabil.

— Presupun că a încasat o lovitură dură. Spre uimirea ei, vocea lui nu trăda nici urmă de ironie.

— 4 avut ideea aceea absurdă că ar trebui să am neapărat un motiv foarte special, continuă ea cu voce scăzută, străduindu-se să dezvăluie cât mai puţin.

— Şi? Nu există?

Laurie îl privi fără înconjur.

— Nu, răspunse ea, însă vocea îi tremura.

— Cum vreţi, veni răspunsul lui indiferent.

— Nu se pune problema ce vreau eu, se

împotrivi Laurie. Simţea că tot sângele i se urca în obraji. Nu… nu cred, că s-ar termina cu bine…

— Şi e atât de important asta?

— Pur şi simplu nu-mi pot imagina cum ar putea să continue. Am ajunge să nu ne mai înţelegem.

Conrad ridică din sprâncene, evident amuzat.

— S-ar zice că este una din specialităţile dumneavoastră, aceea de a crea dificultăţi, nu-i aşa?

Laurie ridică din umeri. Inima îi bătea nebuneşte.

— Probabil că e trăsătura mea predominantă, ca un instinct de conservare, spuse ea încercând să pară indiferentă. Dar cu dumneavoastră cum rămâne? Vă veţi căsători cu Vanessa?

— A pomenit cineva de căsătorie?

— Nu dumneavoastră, după câte s-ar zice.

El o privi cu un zâmbet cald.

— Vă acord următoarele patru săptămâni ca răgaz să vă formaţi o părere cu privire la acest subiect.

— Puteţi fi sigur că nu-mi voi irosi timpul cu aşa ceva.

El se mulţumi să râdă binevoitor. Era sigură că se amuza de pretinsa ei naivitate. Pe de altă parte, nu mai avea nicio îndoială că exercita o atracţie fizică asupra lui.

Însă să accepte o aventură cu el ar fi fost ca şi cum s-ar fi aruncat de bunăvoie în iad, pentru că era conştientă că îl iubea. Nu avea nevoie deloc de

un timp de gândire de patru săptămâni, dacă asta vrusese să-i dea adineauri de înţeles.

7

O LUNĂ MAI TÂRZIU călătoreau împreună, toţi patru, coborând prin trecătoarea Long-Tom, de o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea.

Un cer de un albastru încă strălucitor se boltea peste oceanul infinit şi peste dealurile care păreau îmbrăcate în catifea verde. De câte ori soarele reuşea să-şi trimită razele de după unul din nori, contururile dealurilor deveneau aurii, iar umbre lungi, albăstrui, acopereau văile.

Din când în când, Conrad oprea în câte un loc de unde se deschidea o perspectivă cât mai frumoasă. El şi Michael coborau atunci din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele şi să admire peisajul. Laurie era ocupată cu fotografiatul.

Vanessa, care părea să se fi sculat cu faţa la cearşaf în acea dimineaţă, refuza cu încăpăţânare să coboare din Mercedesul cu aer condiţionat, doar ca să „se uite la nişte dealuri”, după cum se exprimase.

— Şi unde o să înnoptăm? îl întrebă ea arţăgoasă pe Conrad după ce ieşiră din trecătoare şi-şi continuară drumul pe o şosea întinsă.

— Am făcut rezervări la un hotel-club, în apropiere de canionul Blyde-River, răspunse el. Dar nu vom ajunge acolo decât după-amiaza, târziu. Dacă este însă nevoie, putem să mai facem câteva pauze.

Vanessa se ghemui într-un colţ al banchetei din spate şi se strâmbă.

— Simt că mor dacă nu voi avea cât de curând prilejul să-mi întind picioarele, gemu ea cu o voce de copil răsfăţat.

Conrad o privi iscoditor în oglinda retrovizoare.

— Dar am oprit de mai multe ori în trecătoare.

— Ştiu, iubitule. Dar vorbeam de o oprire de-adevăratelea, unde să am şi posibilitatea să mă aranjez. Şi am absolută nevoie de o băutură de la gheaţă. Gâtul îmi este uscat ca iasca.

— Am mâncat abia în urmă cu o oră, interveni şi Michael. Părea să-şi fi dat seama că Vanessa nu urmărea decât să atragă atenţia.

Însă Conrad continuă să-i zâmbească răbdător.

— În aproximativ o oră ajungem la *Pilgrim's Rest*[4]. Însă, dacă doreşti, putem face şi înainte de asta un scurt popas, în Sabie.

Laurie îi aruncă Vanessei o privire scurtă, mirată de comportarea ei. Doar stabiliseră un program foarte riguros, care să le permită să ajungă unde-şi propuseseră în ziua aceea. Pe Vanessa însă nu părea să o intereseze decât cum să atragă atenţia lui Conrad. Era evident că încă mai suspecta că între ea şi Conrad ar exista totuşi ceva.

Încă de când porniseră din Johannesburg, în zori, amândoi erau supravegheaţi cu atenţie.

---

4 *Popasul Pelerinului*. În limba engleză (n.t.).

Fiecare privire, fiecare cuvânt pe care îl schimbau era înregistrat de Vanessa cu suspiciune.

Laurie se străduise să nu-l bage în seamă pe Conrad mai mult decât era absolut necesar şi decât o impuneau bunele maniere. Dar nici ea nu-l văzuse de o lună întreagă. Îi venea din ce în ce mai greu să ascundă că tot timpul, ziua şi noaptea, nu făcuse decât să stea cu gândul la el.

De câte ori se întorcea spre Michael ca să-i spună ceva sau când privea în retrovizor spre Vanessa, nu se putea împiedica să nu-i soarbă profilul din priviri.

Dacă, poate, faţă de Vanessa ar mai fi găsit ea o scuză credibilă, nu acelaşi lucru îl putea face şi faţă de sine însăşi. Ultimele patru săptămâni nu o schimbaseră cu nimic.

Opriră în faţa unui hotel din Sabie, unde Vanessa se răcori cu un pahar de gin cu lămâie, pierzându-se astfel mai mult de o oră.

Mai opriră apoi scurt la cascada Bridal-Veil, din nordul oraşului, însă tură nevoiţi să renunţe la alte atracţii turistice dacă voiau ajungă la Pilgrim’s Rest înainte de apusul soarelui. Totuşi, se întunecase deja destul de tare. Şi în curând nu mai aveau să poată face alte fotografii. Aşa că Laurie trebuia să se grăbească dacă voia să mai prindă pe peliculă, înainte de crepuscul, câteva imagini ale vechii aşezări miniere.

Îi găsi pe ceilalţi în hotel, unde Michael tocmai lua un interviu unui localnic care se trăgea din familia unuia dintre primii căutători de aur din

Pilgrim's Creek[5].

— Ei bine, în râuleţul de colo au fost descoperite, spălate de ape, primele bucăţele de aur găsite în Africa de Sud. Îi informă el.

După aceea vizitară împreună cu localnicul şi micul muzeu în care erau păstrate relicve din perioada de pionierat a căutătorilor de aur. Laurie mai făcu câteva fotografii. Într-un târziu, după ce reuşiră să scape de bătrân şi să pornească din nou la drum, se făcuse aproape opt.

— Chiar mai avem nevoie de o oră întreagă ca să ajungem la hotel-clubul ăla? întrebă Vanessa cu o privire suferindă.

— Nu tu ai fost cea care a dorit să ne oprim în Sabie? îi reproşă Michael.

Vanessa îi aruncă o privire nimicitoare.

— Şi ce legătură are una cu alta?

— Doar că tu eşti de vină că am întârziat, răspunse Michael pe un ton indiferent, în timp ce Conrad aruncă prin retrovizor o privire care părea să-i implore să facă pace.

Din fericire, Vanessa nu-i mai acordă nicio atenţie lui Michael. Îşi găsi un culcuş cât mai confortabil în perne şi, cu după mult timp, adormi.

Când, într-un târziu, ajunseră la hotel, adormise şi Laurie, care se trezi imediat ce Conrad opri motorul.

Conrad coborî să vadă de camere şi se întoarse la maşină în câteva minute.

---

5 *Râul Pelerinului*. În limba engleză (n.t.).

Oaspeţii erau cazaţi în nişte colibe mici. Totul avea un aer foarte rustic. Laurie fu entuziasmată de acoperişurile de stuf, deşi se temea că Vanessa avea să se plângă de lipsa de confort. Li se rezervase o cameră cu două paturi şi, în timp ce Vanessa acapară camera de baie, Laurie se aşeză pe pat şi studie câteva prospecte pe care le ceruse de la recepţie.

Într-un târziu îşi făcu apariţia şi Vanessa, înfăşurată elegant într-un prosop de baie şi răspândind în jur un miros seducător de crini. Laurie se grăbi să facă la rândul ei un dus. Când ieşi din baie, îmbrăcată cu o rochiţă uşoară de vară, o găsi pe Vanessa aşteptând-o.

Se întâlniră cu bărbaţii în restaurantul aproape gol la acea oră târzie. Un chelner îşi făcu imediat apariţia ca să ia comanda. Însă Vanessa părea incapabilă să se decidă. Obligă ospătarul să aştepte mai mult de zece minute până să comande ceea ce-i recomandase Conrad încă de când se aşezaseră la masă.

— De-ai şti cât de rău îmi pare că sunt atât de dificilă, iubitule, se scuză ea cu voce mieroasă fată de Conrad după ce ospătarul plecase. Dar sunt atât de obosită şi cu nervii la pământ după călătoria asta lungă.

— Nu-i nimic, mâine o să poţi dormi până târziu, îi răspunse el zâmbitor.

— Când Conrad vorbeşte de dormit până târziu, se întoarse Michael spre Laurie, vrea să spună că ne putem trezi la şase şi nu la cinci şi

jumătate.

— Sunt obişnuită să mă scol foarte devreme, răspunse Laurie, dându-şi seama prea târziu că făcuse o mare greşeală să recunoască în prezenţa Vanessei că avea ceva comun cu Conrad.

Tocmai Conrad fu însă cel care se legă de spusele ei.

— În acest caz ar trebui să mergem să facem o baie la prima oră a dimineţii. Atunci este cel mai frumos, adăugă el.

Privirile Vanessei alergau neliniştite de la unul la celălalt.

— Ar trebui să dormiţi şi dumneavoastră mai mult, Laurie. Nu trebuie să-i permiteţi lui Conrad să vă scoată din casă atât de devreme.

— Mai bine veniţi cu mine, Laurie, la o partidă de înot sub clar de lună, propuse şi Michael rânjind până la urechi.

— O să resping ambele invitaţii, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Laurie cu diplomaţie.

Vanessa răsuflă vizibil uşurată.

— Sunteţi o fată înţeleaptă, o lăudă ea. Nici nu ştiu cum poate rezista Conrad la frigul de dimineaţă… Doar nu ai mai făcut aşa ceva de ani de zile, nu-i aşa, iubitule?

— Ultima oară când am fost la Seven Oaks, răspunse el amabil, căutând să prindă privirile lui Laurie, care îşi aminti pe dată de dimineaţa în care se întâlniseră la piscină.

Fireşte că Vanessei nu-i scăpase acest schimb de priviri, ceea ce avu darul să renască vechile ei

bănuieli.

— Ce mai face de fapt Steven? o întrebă ea pe Laurie, fără să-şi poată ascunde gelozia în spatele aparentei amabilităţi.

— Habar n-am, Vanessa, răspunse Laurie calmă. Sunt săptămâni de când nu l-am mai văzut.

— Ah?… Vanessa trecuse instantaneu în stare de alarmă. Dar credeam că eraţi, cum s-ar zice, ca şi logodiţi?

Laurie îi dărui un zâmbet dulce.

— Nu, dimpotrivă, nici prieteni nu mai suntem.

— I-a dat papucii lui Steven, şi asta numai de dragul meu, explică Michael, rânjind fericit în timp ce cuprinse cu braţul umerii lui Laurie.

— Termină cu bancurile tale stupide, Michael, spuse Vanessa supărată, în timp ce ochii ei păreau să arunce fulgere. Noutatea atât de puţin aşteptat părea să o fi descumpănit destul de mult.

Gustă fără niciun chef din fileul de peşte şi nu mai interveni în conversaţia celorlalţi decât pentru a face nazuri. Michael mai întreprinse o încercare să-i bine dispună, însă şi lui Laurie îi cam pierise pofta să se arate sociabilă, simţindu-se tot timpul străpunsă de privirile Vanessei.

Conrad era la rândul său neobişnuit de tăcut şi tot el fu cel care, imediat după desert, propuse să se meargă mai devreme la culcare.

Laurie şi Michael se ridicară şi porniră fiecare spre coliba lui de lemn, în dorinţa de a nu-i deranja pe ceilalţi doi.

Aerul nopţii era plin de mireasma florilor care creşteau în voie peste tot. Era o seară de care s-ar fi putut spune că răspândea o atmosferă romantică. Laurie nu se aştepta ca Vanessa să o urmeze prea repede.

— Vă urez o noapte cât mai odihnitoare, spuse Michael când ajunseră în faţa colibei fetelor. Însă nu pot garanta pentru nimic.

— Tare mă tem că astăzi nu sunt într-o dispoziţie prea veselă, se scuză ea cu o grimasă.

— Dar veţi avea nişte lucruri de pus la punct cu Vanessa, nu-i aşa?

Laurie zâmbi, privindu-l în ochi.

— Nu sunteţi genul care să se lase convins prea uşor, aşa-i?

— Cu atât mai puţin, după ce i-aţi dat papucii sărmanului de Steven. Doar nu se lasă el, bunul şi bătrânul unchi Michael, luat de prost cu una cu două! apoi îşi luă la revedere şi o lăsă pe Laurie privind gânditoare în urma lui.

Se smulse însă repede din visare şi, cu un gest hotărât, intră în camera ei, fără să mai arunce o privire după Vanessa sau Conrad.

Îşi puse cămaşa de noapte şi se culcă, luându-şi un ziar. Pe când citea încă primul articol auzi paşi în dreptul ferestrei şi, câteva minute mai târziu, îşi făcu şi Vanessa apariţia.

Se vedea de la o poştă că seara nu decursese pentru Vanessa aşa cum şi-ar fi dorit. Laurie o urmări cum se lasă să cadă pe marginea patului, zvârlindu-şi sandalele din picioare şi scormonind

nervoasă în poşetă după o ţigaretă.

Cu un oftat, Laurie se cufundă din nou în lectura articolului pe care-l începuse. Simţea că explicaţia dintre ele plutea în aer şi nu întrezărea nicio posibilitate ca să o evite.

Vanessa îi aruncă o privire cercetătoare. Apoi se aşează comod în pat, îşi încrucişă picioarele şi scutură cu un gest plictisit scrumul într-o scrumieră de sticlă.

— Steven Hunter nu ţi-a fost îndeajuns de bun? întrebă ea pe neaşteptate.

Laurie inspiră profund şi-şi impuse să nu-şi piardă răbdarea.

— Pur şi simplu am fost amândoi de acord să nu ne mai întâlnim atât de des pe viitor.

— Poate că te-aş crede, dacă n-aş şti că ţi-ai fixat ţinta mult mai sus. Dar nu faci decât să-ţi iroseşti timpul, până şi dumneata va trebui să-ţi dai în cele din urmă seama de asta.

Laurie oftă adânc şi apăsat.

— Ce doriţi, de la mine, Vanessa? Nu aţi putea fi puţin mai explicită?

Vanessa îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Nu te mai prefă atât de nevinovată. Poate că nu eşti conştientă, dar te porţi ca o mironosiţă de la ţară.

— Şi asta vă deranjează?

— Sunt sigură că pe Conrad îl deranjează. Atitudinea dumitale insistentă este imposibil să nu-l stânjenească pe un bărbat de factura lui.

— Nu zău? Laurie abia îşi putu reprima râsul.

Dar nu spuneaţi că este obişnuit să fie înconjurat de gâsculiţe prostuţe, care să-l aduleze pline de naivitate?

Când înţelese că nu era luată în serios, Vanessa se întunecă la chip.

— Faci un joc periculos, Laurie. Te previn…

— Ei bine, dacă ţineţi morţiş să credeţi acest lucru, n-aveţi decât, răspunse Laurie indiferentă şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ziarului.

Vanessa suflă fumul în sus cu un gest nerăbdător.

— Ţi-am mai spus şi altă dată că pot deveni un duşman extrem de neplăcut. După câte se pare, sunt obligată să-ţi repet acest lucru.

— Dar asta sună aproape a ameninţare, Vanessa. Aveţi de gând să-mi faceţi vreun rău?

— Nu vezi cât de ridicolă eşti? îi întoarse Vanessa vorba, după care se scula şi începu să se dezbrace.

Şi cu asta s-a pus punct discuţiei, îşi zise Laurie uşurată. Puse ziarul deoparte, stinse veioza şi îşi căută culcuş sub pătură.

Avertismentele sumbre ale Vanessei începuseră să o calce pe nervi. Venise timpul să i se opună.

Şi, cu toate că era conştientă că prin asta avea să pună paie pe foc, luă hotărârea să se scoale dimineaţă la prima oră şi să meargă să înoate împreună cu Conrad…

Laurie se trezi odată cu primele raze de soare care luminau orizontul. O privire grăbită asupra

ceasului îi spuse că era încă foarte devreme. Însă îşi aminti de hotărârea pe care o luase în ziua anterioară şi se sculă imediat. Se uită la Vanessa, care continua să doarmă profund.

Mergând în vârful picioarelor, Laurie se strecură spre dulap şi scoase costumul de baie cu un model în negru şi verde, împreună cu un halat de baie în aceleaşi culori.

Pentru a nu o trezi cumva pe Vanessa, intră în baie ca să se schimbe. Se întoarse în dormitor doar câteva minute mai târziu, îşi încălţă sandalele, îşi luă un prosop şi casca de baie, după care deschise încetişor uşa. Apoi păşi în aerul răcoros al dimineţii.

Laurie găsi piscina destul de uşor. Se opri pe marginea ei timp de câteva clipe, privind fix la apa care, în lumina dimineţii, arunca reflexe verzui.

Nu se vedea ţipenie de om. Doar ciripitul păsărilor răzbătea din copaci, şi pe unul din şezlonguri dormea o pisică roşcată, făcută covrig.

Laurie se apropie de ea şi începu s-o mângâie. Însetat de afecţiune, animalul se rezemă de braţul ei şi începu să toarcă. Laurie scărpină pisica sub bărbie, apoi se întoarse, pentru că auzise paşi pe cărarea mărginită de platani care ducea la piscină.

— Mă bucur că totuşi aţi venit, o salută Conrad. Se apropie de ea, bine dispus, înalt şi suplu în halatul său de baie albastru, cu un prosop aruncat peste umăr.

Laurie uită de îndată de pisică. Îşi ridică

privirile spre el şi întâlni privirea ochilor lui de culoarea chihlimbarului.

— M-am răzgândit totuşi, fiindcă m-am trezit iarăşi devreme.

Conrad continua să o privească. Când simţi că nu mai poate suporta sclipirea ironică din ochii lui, Laurie întoarse capul şi se îndreptă spre un şezlong aflat în apropiere.

De îndată ce-şi scoase halatul de baie începu să nu se mai simtă la fel de sigură ca până atunci. Pur şi simplu nu se simţea în stare să se mişte firesc în prezenţa lui Conrad.

Îşi trase pe cap casca de baie cu un model cu flori verzi, se îndreptă grăbită spre trambulină şi se scufundă în apă cu un plonjon elegant. Ieşi la suprafaţă de-abia la mijlocul piscinei, pe care o parcurse papă la capăt înotând un craul viguros, pentru ca la întoarcere să treacă într-un bras leneş.

Conrad o urmă puţin mai târziu. Săritura lui în apă stropi pisicul, care se refugie în salturi în tufele de azalee. Laurie observă acest amănunt cu un zâmbet, apoi întreaga ei atenţie se concentră asupra lui Conrad.

Acesta traversă bazinul cu mişcări viguroase. Lăsa impresia unui înotător foarte rezistent. Ajuns la capătul piscinei, se întoarse după ea. Razele dimineţii se reflectau strălucitoare în părul său.

— Sunteţi un înotător de zile mari, îl lăudă Laurie, ţinându-se de frânghia atârnată de marginea bazinului. Se prefăcea că se odihneşte,

pentru ca el să nu-şi dea seama că se oprise într-adins ca să-l urmărească.

— Nici dumneavoastră nu înotaţi mai prejos. Sunteţi ca o nimfă a apelor, îi răspunse el.

— Ăsta, cel puţin, este un compliment, râse Laurie şi îşi săltă trupul din apă sprijinindu-se de marginea piscinei.

— Credeam că aţi primit destule până acum. Dinţii lui albi contrastau puternic cu tenul ars de soare. Dar vă mai dăruiesc încă un alt compliment, Laurie. Îmi place teribil casca dumneavoastră de baie. Cu ea arătaţi ca o zână, sau mai degrabă ca un boboc de floare. Nu sunt în stare să mă hotărăsc.

— Ambele comparaţii mă fac să mă simt ca o şcolăriţă, răspunse Laurie. Îşi scoase casca de pe cap şi-şi scutură pletele lungi şi blonde.

— Ei, acum sunteţi şi mai frumoasă, declară el mulţumit, de parcă ar fi văzut-o astfel pentru prima oară.

Laurie se lăsă să cadă într-unul din şezlonguri, închise ochii şi-şi întoarse chipul în bătaia razelor de soare.

Simţea căldura plăcută pe piele şi asculta cu urechile ciulite zgomotul făcut de Conrad în timp ce înota. Apoi ieşi şi el din bazin, se usca cu prosopul şi se aşeză alături de ea.

— Vanessa mai doarme încă? vru el să ştie.

Laurie încuviinţă dând din cap.

— Recunosc că m-am străduit să nu o trezesc.

— Dormitul până mai târziu o să-i facă bine.

Ultimele ei săptămâni au fost destul de încărcate şi prezentările de modă nu sunt totuşi chiar floare la ureche.

— Îmi închipui, replică Laurie, care nu înţelegea de ce îşi dădea atâta osteneală să scuze incalificabilul comportament al Vanessei din ziua precedentă.

— Dumneavoastră cum v-a mers în aceste săptămâni?

— Michael nu mi-a dat o clipă de răgaz. Acum cunosc foarte bine atât Johannesburgul, cât şi împrejurimile sale.

— Şi Steven? Aţi mai auzit ceva de el?

— M-a sunat de câteva ori, răspunse Laurie cu privirea pierdută pe suprafaţa verzuie a apei. Dar cred că totul s-a terminat.

— Îmi pare rău.

Laurie se întoarse brusc, privindu-l uimită, iar Conrad se grăbi să continue cu un zâmbet de dezvinovăţire.

— …pentru, el, fireşte.

— Nici eu nu îmi pot schimba sentimentele.

— Nu aveţi niciun motiv să vă justificaţi. Nu v-am făcut niciun fel de reproşuri. Şi cum e, v-aţi mai gândit la problema aia a noastră?

— Nicio secundă măcar! exclamă ea.

Conrad o privi amuzat.

— Văd că vă trebuie cam multişor, dar cred că până la urmă tot o s-o scoatem la capăt. Apropo, când e ziua dumneavoastră de naştere?

Laurie se încruntă, nedumerită.

— De ce?

— Faceţi douăzeci şi patru de ani, nu-i aşa? În acest caz nu voi mai putea fi acuzat că seduc o minoră…

— Dar ce… ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

— Încă nu m-am hotărât definitiv. Dar fiţi fără grijă, până atunci am să ştiu.

— În orice caz, eu nu voi fi aici. Prietena mea, Sandra, şi-a fixat nunta chiar în ziua respectivă. Şi mi-a cerut să-i fiu domnişoară de onoare.

— Sunt sigur că veţi fi fermecătoare, deşi nu pot să mă laud că am prea multă experienţă în materie de căsătorii.

— Sunt convinsă că există o mulţime de femei care ar da orice să vă ajute să căpătaţi experienţă şi în acest domeniu.

El surâse cu viclenie.

— Nu cred. Dar, probabil că mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să mă hotărăsc.

— Aşadar, nu intenţionaţi s-o luaţi pe Vanessa?

— Ce să spun, sunt sigur că ar fi o mireasă foarte reuşită. Poate că aţi avea chef să-i fiţi şi ei domnişoară de onoare?

Laurie zâmbi şi îşi întoarse privirile. Conrad continua să o examineze, şi Laurie se simţi uşurată văzând-o pe Vanessa, care se apropia din direcţia colibelor.

Nu-i de loc uşor să fii spiritual când conversezi cu Conrad, gândi ea, cu atât mai puţin,

când replicile lui, expediate parcă într-o doară, te nimeresc unde te doare mai tare.

8

— BLYDE RIVER CANYON, le explică Conrad, este mic, dacă îl compari cu Grand Canyon din Statele Unite.

În timp ce privea în jos, spre hăul unde se zăreau câteva petice de iarbă, Laurie trebui să admită că era totuşi un peisaj impresionant. Făcu câteva fotografii ale canionului, cu o Vanessa destul de morocănoasă în prim plan.

Continuară călătoria de-a lungul canionului, în adâncul căruia Blyde River îşi croia calea la aproape şapte sute de metri adâncime. Stâncile spălate de ape de cele două versante ale prăpastiei aveau diverse culori, mergând de la verde până la vineţiu şi roşu.

Apoi străbătură pe o întindere de mai mulţi kilometri un teren mănos, acoperit cu vegetaţie plină de sevă, care se transformă apoi treptat într-un peisaj în tonuri predominant verzi-albăstrui, caracteristice zonelor montane.

Din când în când dădeau peste câte un sătuc uitat de lume, format din colibe primitive de lut, acoperite cu brazde de iarbă, în care băştinaşii trăiau în acelaşi fel ca şi strămoşii lor cu sute de ani înainte.

Pentru Laurie erau lucruri total noi, astfel că-l rugă în repetate rânduri pe Conrad să oprească pentru a face fotografii.

— Nu credeţi că ar trebui să vă păstraţi ceva peliculă şi pentru când vom ajunge la Parcul

Naţional Krüger? o întrebă el la un moment dat, dând semne de nerăbdare.

Cu toată apostrofarea, Laurie reuşi să şadă la locul ei numai până descoperi un alt subiect care parcă cerea să fie fotografiat.

Într-un târziu părăsiră şoseaua principală şi opriră într-o parcare amenajată pe marginea drumului. Admirară cu răsuflarea tăiată impresionanta privelişte pe care băştinaşii o botezaseră *Fereastra lui Dumnezeu*.

Jos, în abis, râul şerpuia prin vale. Conrad îi arătă cu mâna întinderea Parcului Naţional Krüger, explicându-i că munţii care se ghiceau prin pâcla de la orizont în spatele acestuia formau deja teritoriul mozambican. Până şi Vanessa păru impresionată de ceea ce vedea, cu toate că, de dimineaţă, când dăduse peste Conrad şi Laurie la piscină, manifestase o stare de spirit neobişnuit de calmă şi năzuroasă.

După ce Laurie făcu câteva fotografii, se întoarseră cu maşina în Sabie pentru a lua prânzul. În jurul orei trei se aflau deja din nou pe drum, rulând spre vest spre Rezervaţia Krüger. Şoseaua se întindea de-a lungul râului Sabie, care apoi se despărţea în mai mulţi afluenţi la limita de unde începea rezervaţia.

Traversară podişul înverzit şi şesul uscat şi inospitalier care-i urmă, în care predomina vegetaţia de stepă. Totuşi, întâlniră din loc în loc şi arbori de cauciuc, salcâmi şi mărăcinişuri.

În câteva rânduri Laurie descoperi şi câte un

baobab cu frunziş des şi întunecat şi rădăcini împletite.

Intrarea în rezervaţie se făcea prin poarta Paul Krüger. Nu după mult timp întâlniră şi prima capră africană, care îi privi curioasă. Apoi se îndepărtă fără grabă, păşind rar şi ţeapăn cu picioarele sale lungi, păscând imperturbabilă mai departe.

Conrad reduse viteza şi Laurie se repezi cu aparatul la fereastră, fără să ţină cont de observaţia zeflemitoare că astfel de animale se întâlneau cu zecile în rezervaţie şi că aveau să mai vadă o mulţime din ele şi în ziua următoare.

Într-adevăr, nu după mult timp întâlniră o întreagă turmă de capre, chiar dacă după aceea, pe distanţa scurtă pe care o mai avură de parcurs până la Skukuza nu mai văzură niciun alt animal.

Ajunşi la motel, Laurie studie cu atenţie împrejurimile. Micile vilişoare şi colibe fuseseră înghesuite una-ntr-alta. Îşi aminti că citise pe undeva că acesta era cel mai mare motel din întreaga rezervaţie şi că putea adăposti până la cinci sute de vizitatori.

Însă nu o miră deloc când o auzi pe Vanessa lamentându-se nemulţumită.

— Măcar restaurant or fi având pe-aici?

— Nu. Ne vom aşeza în jurul unui foc de tabără şi vom mânca din aceeaşi oală fiertură din carne de leu, spuse Michael sec. Laurie se forţă să nu zâmbească.

— Restaurantul şi un magazin sunt acolo,

vizavi, îi explică Conrad imperturbabil, arătând spre o construcţie veche cu un acoperiş foarte înclinat. Apoi coborî din maşină ca să se intereseze de camere.

— Poate ar fi mai bine să ne facem rost de ceva carne pentru focul de tabără de diseară, aruncă Michael o vorbă într-o doară, dorind să o tachineze pe Vanessa.

— O idee minunată, se entuziasmă Laurie, fără să-i pese că Vanessa nu părea să agreeze deloc această propunere.

Când Conrad se întoarse peste câteva clipe, Michael repetă propunerea. Conrad dădu afirmativ din cap.

— Nu-i o idee rea, cu condiţia ca toată lumea să fie de acord.

Vanessa nu spuse nimic. Se părea că nu se mai simţea nici măcar în stare să facă celorlalţi în ciudă. Laurie o privi pe furiş, gândindu-se la modul în care aveau să doarmă în noaptea aceea. Nu prea o entuziasma gândul să împartă o cameră cu Vanessa. Însă era puţin probabil să găsească aici camere cu un singur pat.

Când Conrad opri în faţa unei vilişoare, Laurie se simţi uşurată când află că aveau să şi-o împartă toţi patru Vilişoara avea două camere duble, o baie şi o bucătărioară.

De îndată ce se instalară, Michael porni să strângă date referitoare la rezervaţie. Laurie folosi timpul pentru o plimbare în incinta motelului, unde făcu şi câteva fotografii.

O oră mai târziu îl întâlni pe Michael în magazinul pe care îl părăsiră încărcaţi cu două uriaşe pungi cu cumpărături.

Ajunşi la vilişoară îl găsiră pe Conrad ocupat cu pregătirea focului. Vanessa îl urmărea din şezlongul în care se lăfăia, ţinând nelipsita ţigaretă între degetele ei fine şi îngrijite.

— Daţi impresia că ar urma să hrănim pe puţin douăzeci de persoane, spuse Conrad când îi văzu pe cei doi apropiindu-se.

Laurie aşează punga ei pe una din mesele de picnic şi-i zâmbi radioasă.

— Michael are astăzi o dispoziţie din cale-afară de darnică.

Michael aruncă după ea cu o pungă cu chifle, rânjind.

— Vreau ca totul să fie uns cu unt, înainte să mă răzgândesc.

Laurie izbucni şi ea în râs. Luă câteva pacheţele din pungă şi dispăru cu ele în direcţia bucătăriei. În scurt timp apăru purtând un platou cu chifle unse cu unt şi roşii învelite în foaie de aluminiu, care urmau să fie coapte în spuză. Apoi se mai duse o dată la bucătărie, de unde reveni cu farfurii şi pahare.

Friptul cărnii îl lăsă pe seama bărbaţilor, ea aşezându-se alături de Vanessa.

Era o seară minunată. Cerul* la început de o nuanţă de albastru palid, se întunecă odată cu lăsarea înserării. Undeva, departe, la orizont, soarele asfinţi, trimiţându-şi ultimele raze aurite

spre ei.

— O seară minunată, şopti Laurie, însă Vanessa se mulţumi să salte plictisită din umeri, trăgând din ţigaretă.

Laurie renunţă la încercarea de a înfiripa o conversaţie şi îşi roti privirile în jur. Peste tot se vedeau grupuri mai mici sau mai mari de oameni, care se strânseseră în jurul focurilor, şi mirosul ademenitor al cărnii la grătar plutea peste tot în noaptea călduţă.

Cete de copii alergau gălăgioşi printre adulţi. Laurie zâmbi, amintindu-şi de propriile ei vacanţe de elevă.

Privirile îi rămaseră aţintite asupra lui Conrad, fără să-i pese dacă Vanessa observa sau nu acest lucru. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă bleu, căreia îi suflecase mânecile. Laurie nu-l mai văzuse încă niciodată până atunci într-o astfel de ţinută. Dar chiar şi aşa, lăsa aceeaşi impresie de om de lume de parcă ar fi purtat un costum croit pe comandă. Stătea lângă grătar, cu o furculiţă în mână. Era o latură complet nouă care i se dezvăluia acum, despre care nici nu bănuise că ar putea exista.

Mai târziu, pe când şedeau la masa de picnic, Conrad se purtă cu aceeaşi suveranitate şi în timp ce îşi mânca cotletul de pe farfuria de carton. Acelaşi lucru nu se putea afirma însă şi despre Vanessa, care îşi ştergea întruna degetele de un şerveţel, vizibil stresată de posibilitatea de a-şi păta costumul cu pantaloni. *Bine măcar că, astfel*

preocupată, nu mai are timp să ne spioneze, pe Conrad şi pe mine, gândi Laurie.

Rămaseră în jurul focului şi după ce terminară de mâncat. Ţârâitul strident al greierilor umplea văzduhul nopţii, întrerupt din când în când de răgetul fiarelor din pădure.

Noaptea africană, gândi Laurie, cuprinsă dintr-odată de o dispoziţie plină de romantism. Însă, în clipa următoare tresări speriată când, din imediata ei apropiere, răsună un urlet lugubru urmat de un înfiorător hohot de râs.

— A fost o hienă? întrebă ea cu ochii măriţi de groază.

Conrad încuviinţă din cap.

— De obicei vânează noaptea.

— Şi eu care credeam că se hrănesc cu hoituri!

— Aşa şi este. Doar că mai atacă şi alte animale mici sau puii unor specii mai mari.

Laurie se cutremură. Uitasp cu desăvârşire că legea junglei rămânea în continuare valabilă, chiar şi într-o rezervaţie.

Conrad, care îi observase spaima, ridică din umeri.

— Este modul în care natura se autoreglează.

— Şi cu puii de leu cum rămâne? Cad şi ei victime duşmanilor lor?

— Bineînţeles, cu atât mai mult cu cât leoaicele sunt mame foarte puţin grijulii. Mulţi dintre puii de leu ajung chiar să piară de foame. Leii trăiesc după o ordine socială destul de

ciudată: cu toate că, de obicei, leoaica este cea care doboară vânatul, leul este cel care începe să se ospăteze primul. După el urmează leoaica, iar puilor le rămân resturile. Dar se întâmplă adesea ca acest rest să nu însemne mare lucru.

— Leii atacă şi ei puii unor animale mai mari, pe cei de elefant, spre exemplu? vru să mai afle Laurie.

— Uneori. Deşi în general se poate spune că turma de elefanţi ştie să se apere eficient de atacurile oricărui duşman.

Laurie îl asculta fascinata.

— Şi sunt mulţi elefanţi în partea asta a rezervaţiei?

— Majoritatea trăiesc ceva mai la nord, o lămuri el. V-am spus deja dinainte că anotimpul ăsta nu e cel mai potrivit pentru observarea animalelor, fie că este vorba despre elefanţi sau de antilope. Aşa că nu vă pot da speranţe prea mari.

Conrad tăcu câteva clipe, apoi continuă.

— Cel mai nimerit este să se plece încă înainte de ivirea zorilor şi să se meargă de-a lungul cursului inferior al râului Sabie. Şoseaua se întinde chiar pe malul râului. Este posibil să se nimerească peste unele sălbăticiuni care se întorc de la adăpat. Nu contează dacă nu veţi reuşi să faceţi decât două-trei fotografii. Dispunem în arhivă de suficiente poze cu animale, surprinse în expediţii anterioare. De fapt, aş dori să nu mai pierdem prea mult timp în rezervaţie. Cel mai târziu la ora şapte ar trebui să pornim spre

Johannesburg. După-amiază am acolo o întâlnire de afaceri.

Privirile sale se plimbară de la Michael la Vanessa.

— Doreşte careva din voi doi să o însoţească mâine pe Laurie în rezervaţie?

„Michael rânji şi-şi dădu ochii peste cap.

— Înainte de ivirea zorilor? Zeii să mă aibă în pază!

— Vanessa? întrebă Conrad. Cu tine cum rămâne?

— Aş putea s-o însoţesc eu pe Laurie, răspunse ea după ce rămase câteva clipe, pe gânduri.

— Eşti sigură că vrei cu adevărat să te trezeşti atât de devreme? se asigură el.

Vanessa ridică din umeri cu indiferentă.

— Nu am fost încă niciodată în rezervaţia Krüger. Cred că şi pentru mine ar fi o ocazie foarte bună să văd animalele sălbatice trăind în sălbăticie, spuse ea susţinând cu un zâmbet candid privirile mirate ale lui Laurie.

— Perfect, deci totul este aranjat, constată Conrad cu satisfacţie; Dar vă rog să nu uitaţi ce v-am rugat în privinţa timpului. O oră petrecută în rezervaţie ar trebui să vă fie de ajuns.

— Am să mă străduiesc să fiu punctuală, răspunse Vanessa plină de amabilitate. Dar ştii şi tu, când o apucă fotografiatul pe Laurie, uită de tot şi de toate.

Conrad îi aruncă lui Laurie o privire amuzată.

— Sper că mai aveţi suficiente filme la dumneavoastră.

— Am pus deoparte o jumătate de peliculă, răspunse ea. Dar prefer să iau aparatul foto cel mic, care a rămas în portbagaj. Să văd, poate că pentru el mai am câteva filme în geanta fotografică.

Conrad căută în buzunarul pantalonilor şi-i întinse cheile maşinii cu care Laurie se îndreptă spre locul de parcare.

Deschise portbagajul şi oftă încetişor. Ce îngrozitoare putea fi gelozia Vanessei. Îşi aminti cât de mult se bucurase că avea să aibă prilejul să cutreiere rezervaţia însoţită numai de Conrad, şi asta nu numai pentru că-şi dorea să fie singură cu el, ci şi pentru că ştia să povestească atât de minunat. Tot ce-i mai rămăsese acum să spere era ca Vanessa să nu-i facă cine ştie ce dificultăţi în timpul excursiei.

Pentru moment îi era imposibil să spună dacă Vanessa nu dorea decât să o împiedice să rămână singură cu Conrad, sau dacă nu urmărea cumva vreun alt scop ascuns. Oricum ar fi, Laurie nu se mai bucura ca până atunci să vadă rezervaţia.

Scoase geanta foto din portbagaj, după care îl încuie la loc. Pentru că la masa de picnic era mai multă lumină, se alătură celorlalţi care rămăseseră aşezaţi roată în jurul focului şi începu să scotocească după filme.

— Văd că mai am încă un film, spuse ea absentă după ce răscoli în geantă timp de câteva

minute bune.

— E-n regulă, înseamnă că primele cinci minute sunt acoperite, glumi Michael. Laurie îi zâmbi chinuit. Însă tocmai în clipa aceea mai dădu peste o altă rolă de film pe care o pusese într-unul din buzunarele laterale. Nu observă însă că, odată cu filmul, scosese şi altceva ce căzu pe jos.

— Ai pierdut ceva! exclamă Vanessa, mereu atentă când era vorba de nimicuri.

Laurie privi pe jos şi se pregătea să se aplece când Conrad i-o luă înainte. Ochii lui ageri recunoscuseră floarea, acum uscată şi devenită fărâmicioasă. Era floarea pe care i-o dăruise în acea după-amiază petrecută împreună la Capul Bunei Speranţe.

— O, murmură ea încurcată, roşind până la urechi. Ce ciudat că am păstrat-o.

— Da, ciudat, într-adevăr, fu Conrad de acord, restituindu-i floarea. În acest timp o privi adânc în ochi, aşa că Laurie nu avu încotro şi trebui să-i susţină privirea.

Toate simţurile îi erau încordate la maximum. Din acest moment nu mai avea cum să se pretindă indiferentă fată de el. Ştia exact ce era în sufletul ei. Putea s-o citească în ochii lui luminoşi.

— Veniţi cu mine, Laurie! îi propuse el cu un zâmbet încrezător. Haideţi să dăm o raită împreună!

Ea se holbă la el, cuprinsă de o panică subită.

— Dar asta… adică… de ce? Unde… vreţi să mă…? se bâlbâi ea din ce în ce mai rău.

El nu părea să aibă niciun chef să-i asculte lamentările protestatare. Îi luă filmul din mână, i-l aruncă în geanta foto pe care apoi şi-o atârnă cu indiferenţă peste umăr. Cu braţul rămas liber o cuprinse pe Laurie de după umeri.

Fără să-i pese de opoziţia ei, Conrad se adresă celorlalţi doi.

— Noi doi mai avem ceva de discutat, le spuse el pe un ton amabil, fără să acorde nici cea mai mică atenţie faptului că Vanessa pălise de gelozie şi furie.

Michael îi privi pe rând, cu multă luare-aminte. Apoi strânse cutiile goale de bere de pe masă şi se ridică la rândul lui.

— Vino, ar trebui să mergi la culcare! îi spuse el Vanessei. Doar spuneai că ai de gând să te scoli mâine înainte de revărsatul zorilor.

Laurie nu mai apucă să audă ce-i răspunse Vanessa. Conrad o împingea uşor, fără să spună niciun cuvânt, în direcţia maşinii. Aşteptă până îşi căută ea cheile în buzunarul pantalonilor, după care îi descuie portiera şi o ajută să urce.

Laurie se lăsă să cadă în pernele moi cu un oftat resemnat, palidă expresie a furtunii de sentimente care vuia în adâncul sufletului ei.

— Cum puteţi să plecaţi pur şi simplu cu mine şi să o lăsaţi pe Vanessa singură? îi reproşă ea de îndată ce el se aşeză în spatele volanului şi trânti portiera.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu Vanessa?

— Doar sunteţi… încercă Laurie să spună. Însă Con – rad o întrerupse cu un gest care îi trăda nerăbdarea.

— Nu există nimic ce ar putea să mi-apese pe conştiinţă, spuse el calm.

— Şi încotro mergem? întrebă ea când ajunseră la sosea.

— La râu. Am un chef teribil să vă arunc pradă crocodililor! îi răspunse el cu încrâncenare.

Laurie îi aruncă o privire furioasă.

— Sper că sunteţi conştient de faptul că trageţi concluzii pripite, îl repezi ea aprinsă.

El se mulţumi însă să-i arunce doar o privire amuzată, după care-şi concentră întreaga atenţie asupra drumului. Laurie îi studie profilul. În acel moment Conrad îi lăsă impresia că ar fi fost în stare de orice. *Pare aproape periculos*, îşi zise în sinea ei.

Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii şi făcu un efort de voinţă ca să rămână calmă. Încerca să evite să se gândească la ce putea să se întâmple în numai câteva minute.

După scurt timp, Conrad frână. Opri motorul şi se întoarse spre Laurie. Ea însă se încăpăţână să rămână cu privirea aţintită înainte.

— Aşadar, vreţi să luptaţi până la capăt? întrebă el pe neaşteptate pe un ton plin de ironie.

— V-am mai spus: trageţi concluzii greşite. Pur şi simplu nu mă interesează şi cu asta am spus totul.

Conrad râse încetişor şi o studie cu detaşare.

— Nu vă cred, Laurie. Aş putea chiar afirma că depuneţi eforturi fantastice ca să reuşiţi să nu căderi pradă farmecului meu.

Această ultimă remarcă a lui o făcu să se întoarcă brusc şi să-i înfrunte zâmbetul amuzat.

— Înfumurarea şi aroganţa dumneavoastră sunt intolerabile! şuieră ea, înţelegând prea târziu că intrase în capcană.

Conrad întinse braţul, trăgând-o spre el. La gestul ei de respingere o certă cu prefăcută severitate:

— De fapt, acum ar fi cazul să vă cereţi scuze, Laurie… Mâna îi luneca în joacă prin plete, iar chipul lui se afla la mai puţin de-o palmă de al ei.

— …însă avem lucruri mai importante de făcut şi de discutat, continuă el cu o voce acum plină de gingăşie.

— Refuz categoric să discut indiferent ce cu dumneavoastră, atâta timp cât vă aflaţi în această dispoziţie sufletească, replică ea cu răceală. Reuşea doar cu cele mai mari eforturi să reziste dorinţei de-a dreptul chinuitoare de a se arunca în braţele lui. Fiecare fibră a trupului ei tânjea după bărbatul de lângă ea.

Sunt pierdută, dacă mă sărută acum sunt pierdută!

strigă vocea ei interioară, în timp ce, ca şi paralizată, nu mai ştia ce era mai bine să facă.

Ochii lui sclipiră în penumbra din maşină.

— Mă bucur că măcar îţi dai seama de dispoziţia – sufletească în care mă aflu. Înseamnă

că ştii în acelaşi timp că nu am de gând să mă mai port cu mănuşi faţă de tine, Laurie, continuă el cu o voce acum răguşită.

— Dar ce, aţi făcut-o vreodată? îl repezi ea.

— Te-ai mira dacă ai afla, cât de mult am fost nevoit să mă reţin, uneori, spuse el. Dar la ce bun aceste subterfugii ale tale, de-acum încolo? Nu ne ajută cu nimic, iar răbdarea mea a început să se epuizeze.

— Daţi-mi drumul, Conrad… îl imploră ea, pentru că dintr-odată simţi că nu mai are forţa să lupte.

— Nu e greu deloc să scăpaţi de mine, o povăţui el batjocoritor, în timp ce se apleca deasupra ei. Şi, în secunda următoare, buzele sale se lipiră cu brutalitate, fierbinţi şi provocatoare, de gura ei.

Laurie fu luată complet prin surprindere de acest sărut neaşteptat. Limba lui începu să se împingă pentru a pătrunde între buzele ei.

Se simţi dintr-odată purtată pe sus, de un val neaşteptat de pasiune. Orice urmă de forţă de apărare dispăruse.

Niciunul din săruturile lui de până acum nu fusese ca acesta, care o făcea să simtă că trupul îi este străbătut nu de sânge, ci de un şuvoi de foc. Mâinile lui care o dezmierdau nu mai erau nici pe departe grijulii, ca mai înainte. Ele dezlănţuiau în ea o dorinţă unică, mistuitoare, care făcea corpul să se unduiască fără voia lui.

Începu să gâfâie când Conrad îi descheie

nasturii rochiei la piept şi îi trase jos bretelele sutienului. Însă nici atunci nu-i opuse niciun fel de rezistenţă. Se simţea expusă fără niciun fel de apărare dezmierdărilor acestui bărbat experimentat, ale cărui buze şi mâini îi topiseră şi ultima fărâmă de voinţă.

— Ce dulci sunt buzele tale, Laurie, şopti el la urechea ei. Şi trupul tău, cât de moale.

Apoi, în voce îi apăru din nou tonul acela uşor zeflemitor.

— Ei? Acum ai priceput, în sfârşit, că dragostea nu e o joacă? îi dădu drumul şi o privi iscoditor.

Dar Laurie se mulţumi să încuviinţeze cuminte, dând din cap. Nu se simţea în stare nici să vorbească, nici să-l privească. Îşi culcă capul pe pieptul lui şi-i ascultă cu luare-aminte bătăile inimii. Privirile visătoare îi rămaseră îndreptate la secera lunii care strălucea pe cerul înstelat al Africii.

Capitulase, pentru că nu mai avea posibilitatea să îi opună rezistenţă. Şi nici nu voia. Voia să-şi savureze înfrângerea, pentru că îl iubea ca o nebună.

9

SOARELE ABIA SE ridicase deasupra orizontului. Cu toate acestea, în dreptul intrării în rezervaţia Parcul Naţional Krüger se formase deja un şir lung de maşini care stăteau la coadă.

Laurie îşi privi ceasul de mână şi oftă, trăgând nădejde că avea să reuşească să treacă cât mai curând de intrare. Nu se îndoia că o aştepta o plimbare destul de obositoare.

Nici nu avu nevoie să-şi arunce ochii spre Vanessa ca să-şi dea seama că se afla într-o dispoziţie din cele mai proaste. Nu-şi spuseseră niciun cuvinţel despre cele petrecute în seara precedentă. Însă, sub liniştea ei aparentă Vanessa ascundea o ostilitate care o neliniştea pe Laurie. În fine, poarta se deschise şi maşinile pătrunseră abia târându-se în rezervaţie.

După câtva timp cărarea le duse la o intersecţie care avea un marcaj. De acolo drumul se bifurca: o parte din maşini o luă spre Satara în timp ce celelalte virară spre apus, îndreptându-se spre Pretoriuskop.

Aşa cum o sfătuise Conrad, Vanessa, care era la volan, viră spre drumul care urma cursul inferior al râului Sabie, luându-se după alte câteva maşini aflate mai în faţă.

Laurie aruncă o privire spre râu. Sub razele soarelui strălucitor, apa arunca sclipiri şi fulgere ca de argint topit. Din când în când vedea câte o capră africană sau câte un impala, iţindu-şi capul

din mărăcinişul de pe mal.

Apoi atenţia îi fu atrasă de maşina din faţa lor care opri. Spre nespusa bucurie a copiilor, care şedeau pe locurile din spate, un cârd de maimuţe se năpusti asupra maşinii, cătărându-se pe ea. Una dintre ele stătea spânzurată de coadă în dreptul geamului din spate, o alta şedea pe capotă şi se juca cu ştergătorul.

— Nu-i aşa că sunt scumpe? exclamă Laurie, râzând de isprăvile buclucaşelor maimuţe. O scurtă privire laterală o făcu să îngheţe, când văzu chipul neclintit ca o mască al Vanessei.

Laurie făcu mai multe fotografii cu maimuţele care se jucau pe maşină. Dacă era după ea, ar fi aşteptat cu plăcere ca maimuţele să vină şi la maşina lor. Dar de îndată ce maşina din faţă porni, Vanessa demară la rândul ei.

Jungla devenea din ce în ce mai deasă, astfel că acum râul abia dacă se mai putea zări. Într-un târziu, Laurie descoperi o turmă de impala care păştea în apropierea unui drum secundar ce cobora spre râu. Erau patru sau cinci animale mature însoţite de câţiva pui.

— Mare păcat că sunt aşa departe, murmură ea de una singură, ştiind prea bine că era interzis să te abaţi cu maşina de pe cărarea principală.

— Ce s-a întâmplat? tresări Vanessa dintr-odată. Laurie se întoarse uimită spre ea.

— Acolo, pe drumul acela secundar pe care nu au voie să meargă decât paznicii rezervaţiei, am descoperit câteva impala. Ştiţi, specia aia rară

de antilope. Însă sunt prea departe ca să le pot fotografia.

Vanessa reduse imediat viteza şi opri.

— Rezolvăm imediat, spuse ea, întorcând.

Laurie se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Dar Vanessa! Este un drum rezervat numai pentru paznici! Doar aţi citit panourile. Nu avem voie să ne abatem de la drumul principal!

— Cine să ne vadă? întrebă Vanessa nepăsătoare şi viră pe drumeagul cel îngust.

— Aţi uitat că sunt permanent patrule care străbat zona? Nu merită, zău aşa, Vanessa…

Însă Vanessa părea că surzise. Îşi continua imperturbabilă drumul, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de obiecţiile lui Laurie.

— Vanessa! mai încercă Laurie o ultimă oară. De-acum începuse să-şi piardă răbdarea.

— Mai ţine-ţi gura aia odată! se răsti Vanessa la ea. Doar dumneata ai vrut să ajungi mai aproape de impala alea, aşa că ce faci acum atâta caz?

Laurie îşi privi furioasă însoţitoarea, dar apoi se lăsă oftând înapoi în pernele scaunului ei. Îşi dăduse seama că nu avea niciun fel de sorţi de izbândă împotriva încăpăţânării Vanessei. Spera doar să ajungă înapoi pe drumul principal, înainte de a da peste ele vreo patrulă.

Când se apropiară de ele, antilopele impala îşi ridicară capetele, încordate, gata în orice clipă să o rupă la fugă. Erau nişte animale splendide, cu ochi mari şi negri şi o blăniţă brun-roşcată,

lucioasă, cu pete albe pe flancuri.

Laurie spera din tot sufletul să nu o ia la goană. Dar, după ce studiară maşina cu atenţie câteva minute, animalele îşi coborâră capetele şi reîncepură să pască.

În fond, ar fi o prostie să nu mă folosesc de acest prilej, îŞi zise Laurie. Lăsă jos geamul lateral şi făcu mai multe fotografii animalelor, dintre care unele începuseră să dea semne de nervozitate.

Foarte mulţumită de fotografiile realizate, Laurie, închise geamul maşinii, după care se întoarse zâmbitoare spre Vanessa.

— Mulţumesc pentru traseul suplimentar! Dar am face mai bine să ne întoarcem cât mai repede pe drumul principal. În fond, adăugă ea privindu-şi ceasul de la mână, am putea de fapt să ne întoarcem direct la hotel. A trecut mai mult de-o oră de când suntem deja în rezervaţie, şi Conrad spunea că vrea să pornească la drum cel târziu la şapte.

Însă Vanessa părea să nu audă nimic. Rămase nemişcată în spatele volanului cu privirile aţintite asupra râului şi nu arăta nici cea mai mică intenţie de a porni motorul.

— Vanessa! strigă Laurie indignată. Abia acum însoţitoarea ei binevoi să se întoarcă spre ea.

— Nu vom merge absolut nicăieri, domnişoară Laurie Giles. Rămânem aici, pe loc, şi stăm de vorbă! şuieră ea cu duşmănie.

Laurie se holbă la ea. Ameninţarea pe care o

simţise în vocea, Vanessei o făcu să înţeleagă că vorbea serios.

— Dar nu se poate, Vanessa, mai făcu ea totuşi o încercare. Nu este momentul potrivit să stăm de vorbă. Şi nu uitaţi că ne aşteaptă Conrad.

— Şi crezi că mă interesează asta? mârâi Vanessa.

Laurie se încruntă supărată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, porniţi o dată! Ce faceţi este pur şi simplu ridicol.

Ochii întunecaţi ai Vanessei aruncau fulgere de mânie.

— Vom rămâne aici, pe loc, repetă ea. Şi o să-mi povesteşti acum, în amănunt, ce este între dumneata şi Conrad.

— Asta nu vă priveşte nici cât negru sub unghie, replică Laurie cu buzele strânse.

— Eşti… eşti doar o curviştină! şuieră Vanessa cu răutate…

În clipa în care Laurie întâlni privirea întunecată de furie a însoţitoarei sale, Laurie simţi că o străbate un fior de gheaţă.

— Îmi pare rău, Vanessa, dar zău că n-am chef să discutăm acum despre Conrad, se sili ea să rămână calmă.

— Cum de îndrăzneşti? îşi ieşi cealaltă din fire. Doar ştii că eu şi Conrad urmează să ne căsătorim cât de curând! Şi totuşi nu încetezi să i te arunci de gât!

— Chiar credeţi asta? întrebă Laurie, care nu fu în stare să-şi mai disimuleze ironia. Eu aş zice,

mai degrabă, că Conrad ştie mai bine ca oricine altul ce are de făcut. Şi acum ar fi cazul să ne întoarcem. Ştiţi doar că ne aşteaptă.

— Va fi vina dumitale dacă nu vom fi punctuale. Şi habar nu ai cât de urât poate să reacţioneze Conrad când nu-şi poate respecta programul stabilit. Chestia astă poate să te coste postul!

— Şi probabil că tocmai asta şi urmăriţi. Laurie se mira cum (de mai era în stare să se stăpânească.

— Bineînţeles, recunoscu Vanessa de-a dreptul. Există mai multe posibilităţi să scap de dumneata. Şi asta e una dintre ele.

— Nu prea aş crede că o să mă zboare Conrad doar pentru că aţi provocat această întârziere, răspunse Laurie care îşi privise ceasul pe furiş.

— Asta depinde de cât timp o să-l lăsăm să aştepte.

— Păreţi să uitaţi că dumneavoastră sunteţi cea care vă aflaţi la volan, Vanessa, se chinui Laurie să zâmbească.

— Şi cine ne împiedică să facem schimb de locuri?

Laurie strânse din dinţi şi privi spre drumul principal.

Acum îşi dorea din tot sufletul să fie descoperite de unul din paznicii rezervaţiei.

— Pe jos nu poţi merge, ştii prea bine, ricană Vanessa cu răutate şi îşi aprinse o altă ţigaretă.

Laurie privi din nou înainte. Nu avea niciun sens să se certe cu Vanessa. Era clar că era pusă pe scandal şi mai mult ca sigur că nu avea să renunţe. Aşa că Laurie se hotărî să aştepte.

În habitaclul maşinii, aerul deveni din ce în ce mai irespirabil din cauza fumului, şi Laurie tocmai se pregătea să coboare geamul lateral când Vanessa i-o luă înainte.

Între timp, soarele se înălţase pe cer şi învăluia jungla într-o lumină caldă şi aurie. Câteva impala traversaseră drumul şi păşteau acum de cealaltă parte a acestuia.

Laurie chibzui dacă mai era cazul să încerce să mai facă un alt clişeu. Însă animalele se aflau acum de partea unde şedea Vanessa.

Aceasta îşi aprindea ţigară de la ţigară. S-ar fi zis că-şi propusese să prindă rădăcini în locul acela.

Laurie începu să se impacienteze. Îşi închipuia fără dificultate cam care trebuia să fie starea de spirit ajut Conrad. Probabil că era nebun de furie, având în vedere că se aflau deja de peste două ore în rezervaţie.

Pentru a nu ştiu câta oară, îşi aruncă privirile spre drumul principal. Dacă la început se minunase că încă nu le descoperise nimeni, mai apoi îşi zise că, probabil, dinspre drumul principal maşina lor, vopsită într-un verde oliv, nu se putea repera prea uşor.

Neavând încotro, Laurie îşi concentră din nou atenţia asupra însoţitoarei sale. Însă Vanessa fuma

cât se poate de calmă, suflând vălătucii de fum pe geam afară. Privirile lui Laurie se plimbară peste cheile aflate în contact, şi atunci îi veni o idee.

Chiar se miră cum de nu se gândise mai devreme la asta, dar probabil că fusese mult prea agitată. Se aplecă uşor înainte şi, cu o smucitură, încercă să apese pe claxon, însă Vanessa se trezi instantaneu din letargie şi o lovi peste mână.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Laurie! gâfâi ea isterică, râzând răguşit.

Cu un gest lent şi calculat, Vanessa aruncă cheile de contact pe geam. Laurie le văzu căzând în iarbă, undeva, la aproximativ cinci metri în faţa antilopelor. Câteva din impala ridicară capetele, adulmecând îngrijorate, după care continuară să pască.

— Pentru Dumnezeu, Vanessa! strigă Laurie. Era deopotrivă înspăimântată şi furioasă din cauza comportării copilăreşti a celeilalte.

Vanessa însă îşi trecu calmă degetele prin părul ei negru, trăgând din ţigaretă.

— Doar dumneata eşti de vină că s-a întâmplat aşa, spuse ea triumfătoare.

— Nu veţi reuşi nimic prin ce-aţi făcut. Vom rămâne blocate aici până când va trimite Conrad să ne caute.

— Sunt de părere că chiar el va fi cel care o să pornească în căutarea noastră, replică Vanessa. De aceea propun să facem schimb de locuri, asta, ca să fie cu adevărat convins de mica poveste pe care i-o voi îndruga.

Spunând acestea, Vanessa coborî din maşină. Aruncă o scurtă privire în direcţia antilopelor, apoi înconjură maşina şi-şi făcu apariţia de partea lui Laurie. Aceasta cumpăni câteva clipe dacă nu era cazul să încuie portiera pe dinăuntru. Apoi însă hotărî că era mai bine să coboare şi să încerce să găsească cheile de contact.

Animalele păşteau paşnic în continuare. Se găseau la o distanţă de cel mult zece metri. Deşi era conştientă că din junglă o putea oricând pândi un pericol, Laurie nu se gândea decât să recupereze cheile şi, după aceea, să pună stăpânire pe maşină, cu forţa dacă avea să fie necesar.

Fără să stea prea mult pe gânduri, înhăţă aparatul foto de pe bancheta din spate şi şi-l atârnă de gât. Ar fi fost mare păcat, dacă tot avea să ajungă în imediata apropiere a antilopelor, să piardă ocazia să le fotografieze.

— Mă duc să caut cheile, îi spuse ea Vanessei. Aceasta se încruntă.

— Ai înnebunit? strigă ea speriată. Suntem în junglă şi nu la grădina zoologică.

— În acest caz aţi face mai bine să urcaţi mai repede în maşină, spuse Laurie imperturbabilă şi traversă drumul.

— Mi s-a părut adineauri că am văzut ceva mişcând în spatele antilopelor, strigă Vanessa în urma ei. Ar putea fi un leu!

Ferm convinsă că Vanessa încerca doar să blufeze, Laurie nu ezită nici măcar o secundă. Se

îndreptă spre locul unde presupunea că se găseau cheile, le descoperi şi se aplecă ca să le ridice.

Tocmai în clipa în care avu impresia că aude un motor care se apropia, atenţia îi fu atrasă de o mişcare în mărăcinişul din fata ei.

Timp de o fracţiune de secundă sângele îi îngheţă în vine. Se simţi cuprinsă de panică. Un nod i se puse în gâtlej. În faţa ei se afla o leoaică, ghemuindu-se gata să atace.

Laurie avu impresia că trecuse o veşnicie înainte ca fiara să se arunce asupra unei impala. Celelalte antilope o rupseră speriate la fugă, însă Laurie rămase locului ca paralizată. Instinctiv, ridică aparatul la ochi şi începu să tragă cadru după cadru, fotografiind lupta celor două animale.

Făcuse deja o serie întreagă de poze când auzi paşi în spatele ei. În secunda următoare o mână i se încleştă pe umăr, strângând-o aşa de tare încât îi dădură lacrimile. Aparatul îi scăpă din mână în clipa în care se simţi smucită înapoi cu forţă, rămânând spânzurat de cureaua pe care o avea în jurul gâtului.

— Ai înnebunit? zbieră Conrad la ea şi ochii îi aruncau fulgere de mânie.

— Conrad, şopti Laurie fără să priceapă de unde apăruse aşa, pe neaşteptate. Fără niciun cuvânt, bărbatul o târî după el, spre maşină.

Ca prin ceaţă Laurie mai văzu şi chipul îngrozit al unuia dintre paznicii rezervaţiei, care strângea o armă în mâini.

Laurie se simţi aruncată în maşină şi nici nu

apucă să se aşeze ca lumea că Conrad se şi avântă pe locul şoferului şi întrebă:

— Unde sunt cheile?

— Cred că sunt la Laurie, spuse Vanessa cu nevinovăţie.

Laurie scoase aparatul foto de după gât, după care băgă mâna în buzunar, căutând cheile. Şocul începuse să-i treacă. Însă, dintr-odată, un tremur nervos îi scutură întregul trup. Conrad abia dacă îi aruncă o privire când i le luă din mână.

Porni motorul şi demară, oprind însă din nou când ajunse în dreptul paznicului.

— Trebuie să informăm administraţia parcului? întrebă el prin geamul lateral.

Bărbatul clătină din cap.

— Având în vedere situaţia dată, cred că nu este cazul să aplicăm o pedeapsă. Însă vă rog să-i explicaţi tinerei doamne că, în general, nu sunt tolerate astfel de încălcări ale regulamentului.

Apoi se adresă încruntat lui Laurie.

— A fost o mare prostie din partea dumneavoastră, domnişoară. Sper că aţi tras învăţămintele de rigoare. Regulamentul nostru strict nu are decât un singur scop: protecţia vizitatorilor.

Laurie reuşi să murmure câteva cuvinte de scuză. Se simţea atât de umilită, încât aproape că nu era în stare să scoată o vorbă.

Conrad îi mulţumi încă o dată paznicului, apoi întoarse maşina. În timp ce automobilul rula hurducăind, Laurie se lăsă pe spate, încercând să-

şi vină în fire.

— Totul e în ordine? întrebă Conrad cu voce răguşită, aruncându-i o privire prin retrovizor.

Laurie încuviinţă din cap. Era incapabilă să scoată cel mai mic sunet. Închise ochii şi încercă să lupte împotriva sfârşelii care o cuprinsese. În niciun caz nu voia să cedeze nervos şi să izbucnească în plâns în prezenţa Vanessei şi a lui Conrad.

— Ce aţi căutat, de fapt, acolo? întrebă Conrad.

— A fost ideea lui Laurie, îl lămuri Vanessa. N-am întâlnit niciun fel de animale pe drum. Când am propus să ne întoarcem, Laurie mi-a cerut să o las la volan. Apoi, când a descoperit pe drumeagul acela o turmă de impala, a luat-o spre ele înainte să apuc să o împiedic.

— Dar nu putea fotografia fără să se dea jos din maşină?

— Aşa a şi făcut. Însă, la un moment dat i-am zis că am observat mişcându-se ceva în mărăcinişul din spatele antilopelor. Am spus că ar putea fi un leu. Era atât de dornică să realizeze un prim plan, încât a coborât din maşină până să apuc să o opresc. Cred că nici nu-şi dădea seamă la ce pericol se expunea.

— Şi ce s-a aplecat să ridice de jos?

Dar şi la această întrebare Vanessa avea deja răspunsul pregătit.

— Probabil că, din cauza agitaţiei, scăpase cheile de contact. Nici nu pot să-mi explic de ce le-

a luat cu ea.

Poate se temea că o să preiau din nou volanul. Dar, spre norocul nostru, ne-ai găsit la timp, iubitule. Tu l-ai trimis pe paznicul ăla să ne caute?

— A fost o pură întâmplare, răspunse el. Michael îi ceruse ieri tipului câteva informaţii. În timp ce vă aşteptam stăteam de vorbă cu el. În acel moment a primit un apel prin radiotelefon de la un alt paznic, care îl informa despre un Mercedes verde, oprit pe un drum lateral. Restul poţi să ţi-l imaginezi fără prea multă greutate.

— Cât sunt de fericită că Laurie n-a păţit nimic, oftă Vanessa. N-ar mai fi lipsit mult să i se întâmple ceva, nu-i aşa?

— De asta poţi fi sigură, mormăi Conrad.

În acel moment, Laurie deschise iar ochii şi băgă de seamă că Conrad o studia în retrovizor. Evită privirile sale încărcate de reproşuri. Ar fi putut să-şi susţină nevinovăţia, dar era sigură că Conrad nu ar fi fost capabil să înţeleagă în momentul acela jocul perfid pe care îl făcea Vanessa.

Îşi coborî privirile asupra aparatului de fotografiat, simţind o satisfacţie nemăsurată pentru clişeele pe care le realizase. Acum, cel puţin, toată povestea avea un sens!

De cum ajunseră la motel Michael se repezi spre ei.

— Bună! le strigă el din fugă, zâmbind până la urechi.

Ce bine că le aduci pe amândouă tefere şi nevătămate înapoi! apoi se întoarse îngrijorat spre Laurie. Aţi păţit ceva? Sunteţi atât de palidă…

Ea zâmbi timid şi-şi scutură pletele blonde. Dar, înainte să apuce să zică ceva, Conrad se şi înfiinţase alături de ea, luând-o de braţ.

— Am ceva de discutat cu Laurie, Michael, se scuză el faţă de prietenul său. Poate îi oferi între timp Vanessei un pahar la barul restaurantului.

— Cu plăcere, răspunse el prietenos însă totuşi uşor contrariat de atmosfera ciudată care plutea în aer.

Laurie se lăsă condusă de Conrad în vila în care locuiseră. Simţea mare nevoie de un pahar de băutură, însă nu îndrăznea să zică nimic. Ajunşi în bucătărie, Conrad îi dădu drumul şi se aşeză pe marginea mesei.

— Ei bine? începu el, privind-o de sus. Să auzim şi versiunea ta!

Laurie se mulţumi să salte din umeri, evitându-i privirile. Încetul cu încetul începu să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Doar aţi auzit ce-a zis Vanessa. Ce mai vreţi să auziţi în plus?

— Ce-ai zice să-mi spui adevărul?

— Doar v-a povestit că nu am ţinut cont de avertismentul ei şi am coborât din maşină ca să fotografiez de aproape o luptă pe viaţă şi pe moarte. Laurie îl privi cu ostilitate. Sper să am noroc şi să vă pot pune la dispoziţie nişte clişee demne de coperta întâi.

Privirile lui se întunecară.

— Mă doare-n cot de clişeele alea. Ar trebui să te dau afară pe loc!

— Şi de ce n-o faceţi? îi replică ea furioasă. Oricum aveam intenţia să plec de la dumneavoastră.

— Chiar aşa? Şi eu care aş fi jurat că am auzit chiar din guriţa ta că intenţionezi să rămâi pentru totdeauna în Africa de Sud, o luă Conrad peste picior.

Laurie ridică doar din umeri, chinuindu-se să zâmbească. Simţi că inima i se chirceşte de durere când i spuse:

— Cu toţii mai greşim, câteodată, nu-i aşa?

— Greşeala dumitale este mai mare decât îţi închipui. Când ai de gând să pleci?

Laurie îşi duse mâna la cap cu un gest obosit. Evenimentele prin care trecuse o secătuiseră. Se simţea la capătul puterilor şi al rezistenţei nervoase.

— N-am putea discuta asta prin telefon? abia reuşi ea să mai îngaime.

Câteva secunde se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care Conrado privi cu încordare. Apoi, pe neaşteptate, îl auzi vorbind cu o voce pe care nu i-o recunoştea.

— Fie, dacă aşa doreşti. Dar te rog să nu uiţi că aştept să-mi transmiţi decizia ta exact peste o săptămână. Cu aceste cuvinte se ridică şi părăsi bucătăria.

Laurie rămase aşezată fără să se mişte,

privind prin geam. Totul se petrecuse atât de repede încât, nici nu apucase să sesizeze ce direcţie luase discuţia.

Din nou, de vină fuseseră doar mândria şi stupida ei dorinţă de independenţă. Dar poate că era mai bine că se întâmplase aşa. Ştia că nu era făcută să se mulţumească cu un rol secundar în viaţa lui Conrad Steyn.

10

— O SĂ-MI FIE DOR DE tine, Sandra, aşa să ştii! Laurie se agăţă cu lacrimi în ochi de umerii prietenei ei.

Sandra îi zâmbi.

— Dacă nu încetezi o să încep şi eu să plâng.

— Hai, mai terminaţi amândouă o dată! Lewis zâmbi şi-şi cuprinse soţia drăgăstos pe după umeri. Doar nu plecăm în Siberia, ce naiba. O să vă revedeţi curând.

Laurie acceptă batista pe care i-o întinse Steven şi-şi şterse lacrimile. Apoi încercă să zâmbească vitejeşte.

— De obicei nu sunt aşa de sentimentală. Lewis. Cred că vinul e de vină.

În timp ce privea perechea tinerilor căsătoriţi, sufletul îi era răvăşit de sentimente, dintre cele mai contradictorii. Sandra şi Lewis erau cei mai buni prieteni pe care-i avea. Pe de-o parte era nespus de fericită pentru, fericirea lor, pe de altă parte trebuia să se obişnuiască cu schimbările pe care această căsătorie le aducea cu sine. De-acum încolo avea să locuiască singură.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lewis se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Şi să nu cumva să cutezi s-o ştergi la Miami cât timp stăm noi în Grecia, auzi?

— N-am s-o fac, promit! Laurie se simţi din nou în stare să zâmbească.

Apoi Lewis se întoarse spre Steven.

— Ai mare grijă de ea, da?

Laurie şi Steven priviră în urma proaspeţilor însurăţei care ieşiră să-şi ia rămas bun şi de la ceilalţi oaspeţi care participaseră la nunta lor.

Dacă lucrurile ar fi stat doar puţin mai altfel, îi trecu ei prin minte, astăzi aş fi putut fi măritată cu Steven. Până acum n-am regretat niciodată că nu a fost să fie aşa. Ce ridicol de sentimentală pot să fiu!

Scurt timp după aceea ieşi împreună cu Steven ca să-şi ia un ultim rămas bun de la tânăra pereche. Rămaseră laolaltă, făcând semne cu mâna în urma maşinii care se îndepărta şi pe portbagajul căreia o mână anonimă scrisese cu litere mari: *Proaspăt căsătoriţi*.

Majoritatea oaspeţilor plecaseră deja, aşa că Laurie nu mai avu să-şi ia rămas bun decât de la părinţii lui Steven.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, zâmbi doamna Hunter. Era la fel de fermecătoare ca întotdeauna, însă Laurie sesiză totuşi o uşoară stânjeneală în comportamentul ei. Probabil că nu-i putea ierta faptul că îi respinsese fiul.

Julian Hunter îi scutură plin de căldură mâna cu un gest energic, făcându-i cu ochiul.

— Pot să ştiu de ce nu v-aţi înghesuit laolaltă cu celelalte tinere domnişoare să prindeţi buchetul de mireasă al Sandrei?

Laurie ridică nepăsătoare din umeri.

— Presupun că nu sunt făcută să fiu o soţie bună…

— Ei bine, permiteţi-mi să văd lucrurile puţin mai altfel. Ştiu foarte bine că nu întotdeauna se potriveşte vorba din popor care zice că cea care prinde buchetul va fi următoarea mireasă. Apropo, l-am întâlnit ieri pe Conrad Steyn. M-a întrebat de dumneavoastră.

— Zău? Şi el ce mai face? întrebă Laurie, sperând din tot sufletul să nu se observe că numai la pomenirea numelui lui Conrad inima începuse să-i bată nebuneşte.

— Bine, presupun – chiar foarte bine. Domnul Hunter o privea cu un amestec de afecţiune şi îngăduinţă. Când băgă de seamă că soţia sa dădea semne de nerăbdare, se aplecă spre Laurie şi o sărută pe obraz. Vă doresc numai bine, draga mea. Şi convingeţi-l pe fiul meu să vă mai invite din când în când la noi la masă.

— Da, domnule Hunter, murmură Laurie, zâmbindu-i. Şi mulţumesc mult pentru tot.

El îi mai făcu odată cu ochiul, ca şi cum voia să-i arate că înţelesese ce intenţionase să zică şi apoi îşi luă soţia de braţ.

— I-ai povestit ceva despre mine şi Conrad tatălui tău? îl întrebă Laurie pe Steven în timp ce o conducea spre casă.

— Nu, absolut niciun cuvânt, Laurie, răspunse el, aruncându-i o scurtă privire. Apoi se concentră iarăşi asupra circulaţiei. După un timp însă mai adăugă: mi-a trecut odată prin gând să o fac. Dar mă îndoiesc că tatăl meu ar fi consimţit să ia în considerare posibilitatea să renunţe la relaţia

de afaceri cu Conrad doar din cauza unor probleme personale. Ciudat este însă că, în urmă cu o săptămână, m-a întrebat dacă voi doi, adică tu şi Conrad, v-aţi lămurit neînţelegerile.

— Şi eu m-am mirat când am vorbit astă-seară cu el, spuse Laurie gânditoare.

— Ştiu că nu mai lucrezi pentru Conrad, dar, spune-mi, te rog, de întâlnit, vă mai întâlniţi?

— Nu! Laurie trase adânc aer în piept înainte să reuşească să continue. Nu, n-ar avea niciun sens.

— Îmi pare rău, Laurie.

Ea îl privi lung, dintr-o parte.

— Vorbeşti serios, Steven?

— Nu, ai dreptate. Pur şi simplu însă nu pot să uit. Dacă nu ar fi fost el, probabil că am fi fost acum împreună.

— Ce-a fost între noi nu a fost aşa cum trebuia, Steven.

— Întotdeauna am trăit cu sentimentul că am avea o şansă reală, ca după aceea să apară el şi…

Laurie ridică din umeri, urmărind mişcarea de du-te-vino a ştergătoarelor de parbriz.

— Lucrurile nu evoluează întotdeauna aşa cum ne dorim, continuă ea cu voce tristă.

— În ceea ce mă priveşte nu s-a schimbat nimic, Laurie, aşa să ştii. Am putea da oricând acele ceasornicului înapoi, dacă vrei. Ţineam să-ţi spun ăsta.

— Aş face-o cu plăcere, Steven, zău. Dar nu cred că, dacă m-ai întreba o a doua oară, ţi-aş

putea da un alt răspuns.

— Sunt dispus să-mi asum şi acest risc.

Laurie îl privi din nou lung.

— Şi cum rămâne cu fata cu care te-ai întâlnit în ultima vreme?

— Îmi face plăcere să mă văd cu ea. Sharon este o fată cu adevărat fermecătoare. Ne înţelegem foarte bine şi ne distrăm de minune când suntem împreună. Dar asta nu are nicio legătură cu sentimentele pe care le am pentru tine.

Acum, totul între ei fusese spus. Continuară tăcuţi drumul în maşină prin noaptea ploioasă. Laurie privea ţintă la stopurile maşinilor dinainte, fără a reuşi însă să vadă ceva. Îşi dorea cu adevărat să poată accepta oferta lui Steven. Dar ştia la fel de bine că era imposibil.

Inima îi era scormonită de o durere ascuţită, o durere pe care cele trei săptămâni care trecuseră nu reuşiseră deloc să o domolească. De câte ori se gândea la Conrad, era la un pas să izbucnească în hohote de plâns. Şi zi şi noapte doar la el îi era gândul!

— Te-ai gândit la ce ai să faci pe viitor? întrebă Steven când opri în faţa locuinţei ei. Vreau să spun, în ceea ce priveşte locuinţa.

Laurie îl privi lung şi oftă.

— Contractul de închiriere expiră la sfârşitul lunii. Până atunci va trebui să mă hotărăsc.

— Ai găsit o altă slujbă?

— Sinceră să fiu, nici nu m-am interesat de

aşa ceva până acum.

— Parcă Sandra spunea ceva că ai vrea, eventual, să te reîntorci în Miami.

— Da, răspunse Laurie, privindu-şi mâinile pe care le ţinea în poală. Dar de la moartea părinţilor mei nici la Miami nu mă mai simt acasă în adevăratul înţeles al cuvântului.

Steven o privi lung, mai degrabă tandru decât pătimaş. Apoi întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Azi e ziua ta de naştere, aşa-i?

Laurie îi zâmbi tristă.

— Da. Dar sper că nu mi-ai cumpărat vreun cadou!

— Ştii… am cumpănit mult dacă să o fac sau nu, spuse el. Dar până la urmă mi-am zis că e mai bine să n-o fac.

— Mă bucur că n-ai făcut-o.

— Vino, te conduc până sus!

Laurie depuse un sărut pe obrazul lui.

— Nu te supăra, Steven, dar prefer să urc singură. Şi aşa nu mai am decât un pic până să izbucnesc în plâns.

Coborî grăbită, înainte ca el să apuce să-i dea o mână de ajutor. Când închise portiera după ea, o mai privi o dată prin geamul lăsat şi făcu un efort să nu bage de seamă cât de dezamăgit arăta.

— Mulţumesc, pentru tot, mai spuse ea la despărţire.

Ochii albaştri ai lui Steven o implorau din priviri.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Laurie, o mai

rugă el înainte de a porni.

Era şi ea conştientă că venise vremea să încerce să-şi pună ordine în viaţă, în ciuda existenţei acestui Conrad Steyn.

Dintr-odată se auzi strigată. Se întoarse şi văzu un Mercedes parcat lângă trotuar. În portiera deschisă stătea Conrad, înalt şi elegant, cu părul udat de ploaie.

— Bună, o salută el, şi ochii săi de culoarea chihlimbarului păreau că scânteiază în întunericul străzii. Te-am aşteptat.

— Am fost la o nuntă, murmură Laurie. Rămăsese pironită locului, incapabilă să-şi dezlipească privirile de la el, fără să-i pese de ploaie.

Privirea lui Conrad coborî la rochia ei de gală.

— Ai să te uzi toată. Pot să intru?

Laurie încuviinţă din cap.

— Da, fireşte.

Încercă să-i zâmbească, însă trupul îi fu scuturat de un tremur spasmodic. Aşteptă până când Conrad încuie maşina şi apoi o luă înaintea lui. Traversară holul şi aşteptară liftul.

— Aşteptaţi de mult?

— Cam de-o oră.

— Aşa de mult? se minună Laurie. Dar, înainte să mai apuce să spună ceva, se deschise uşa liftului şi intrară în cabină. În timp ce lunecau în sus, Laurie se sprijini de peretele ascensorului şi urmări defilarea beculeţelor care indicau etajele şi care se aprindeau pe rând.

Conrad nu o slăbea din ochi, însă ea evită cu grijă să-i întâlnească privirile. Inima îi bubuia în piept, nu alta. Nu crezuse că progresase atât de puţin în strădania de a-l uita.

În timp ce îl conducea spre uşa apartamentului mintea îi lucra febrilă, încercând să înţeleagă în ce scop venise. Poate ca s-o roage să accepte să lucreze mai departe pentru el. În fond, cine putea şti la ce se referise Julian Hunter, atunci când îşi întrebase fiul dacă ea şi Conrad *îşi lămuriseră neînţelegerile*.

— Luaţi loc, vă rog! îl invită ea politicos, când văzu că Conrad se oprise în mijlocul camerei. Doriţi ceva de băut?

— Mulţumesc, nu. Îmi permiţi să-ţi prepar eu ceva de băut?

Laurie clătină din cap.

Cu toate că Conrad părea că prefera să rămână în picioare, Laurie se lăsă să lunece, epuizată, în cel mai apropiat fotoliu.

— Şi cum vă merge? întrebă ea.

— Treabă multă, răspunse el scurt. Şi ţie?

— Tocmai pe dos, presupun. Am petrecut câteva zile la ferma părinţilor Sandrei, în Natal. Şi de când m-am întors de acolo, nu fac decât să lenevesc. Nici măcar de o nouă slujbă nu m-am interesat.

— De ce, asta aveai de gând? Conrad o privea scormonitor.

— Nici nu ştiu, încă. S-ar putea să mă întorc şi acasă, în Miami.

— Şi eu care credeam că nu vrei decât să blufezi.

Iar avu impresia că citeşte o uşoară ironie în ochii lui.

— În fond, de unde ştiai că mă mai găseşti aici?

— Pari să uiţi faptul că avem o cunoştinţă comună. Julian Hunter a fost cel care mi-a spus când se mărită prietena ta. Steven te-a condus acasă?

— Da. un băiat de zahăr, încuviinţă Laurie.

— Şi care e fără îndoială entuziasmat că ai fost domnişoară de onoare. Ai ţie gând să-l mai vezi şi de acum încolo?

— El ar dori mult… însă…

— Nu asta am întrebat.

Laurie îşi descălţă pantofii cu un gest neglijent şi-şi trase picioarele sub ea.

— Asta ce vrea să fie, un interogatoriu? întrebă ea, schimbând vorba.

— Aş vrea mult să cunosc toate datele problemei înainte să-ţi înmânez cadoul pentru ziua ta de naştere, răspunse el imperturbabil.

Laurie întoarse capul spre el. Chipul lui frumos părea o mască de nepătruns.

— Şi de ce să-mi faceţi tocmai mie un cadou?

— Încep şi eu să mă mir, spuse el. Nu pari să te bucuri deloc că mă revezi.

Laurie întoarse capul, privind în altă parte.

— Ultima oară, când ne-am despărţit, nu am făcut-o în relaţii tocmai prieteneşti.

— Nu prea înţeleg ce legătură ar putea avea ăsta cu ziua de azi. Dacă vei încerca şi pe viitor să mergi înarmată cu aparatul de fotografiat la vânătoare de lei, nu te mira dacă mă voi înfuria din nou. Ar fi putut să te atace chiar pe tine.

— Presupun că asta ar fi făcut o vâlvă de pomină, constată Laurie. Pentru o fracţiune de secundă, în ochii lui Conrad trecu un fulger scurt.

— Asta aşa e. Iar Vanessa ar fi avut şi mai mult de suferit! şuieră el cu încrâncenare.

— Ce tot spuneţi acolo?

— Ei bine, n-oi fi eu cel mai mare expert în descifrarea trucurilor femeieşti, însă părerea mea este că Vanessa a fost cea care a luat-o pe drumul acela interzis. Şi probabil că tot ea a fost cea care a aruncat cheile de contact pe geam.

— A spus ea asta?

— Nu. Dar nu ştie să mintă convingător…

Laurie ridică indiferentă din umeri.

— În acest caz, totul s-a lămurit, nu-i aşa?

— Nu chiar! o contrazise el. Mai avem unele chestii de lămurit!

— Nu înţeleg, şopti Laurie. Privirile li se încrucişară, şi o roşeaţă demascatoare îi înflăcără obrajii.

— Uite, îţi propun să facem un armistiţiu până terminăm tot ce avem de discutat, propuse Conrad.

— Ce mai doriţi să ştiţi?

— Multe, răspunse el, privind-o cu căldură. Ai putea să începi prin a-mi spune dacă ţi-a fost dor

de mine.

Laurie săltă din umeri.

— Cred că da, deşi nu ştiu de ce.

— Ei, uite că avem şi o mărturisire, după tot acest timp.

— Dar dumneavoastră, ce aveţi să-mi spuneţi? întrebă ea la rândul ei, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească tremurul vocii. Sau dumneavoastră nu faceţi niciodată mărturisiri?

— Foarte rar. Zâmbetul lui Conrad deveni mai cald. Dar de astă dată o să fac o excepţie. Vino-ncoa'!

Laurie rămase pe loc, nefiind încă dispusă să renunţe la luptă.

— Va trebui să faceţi mai mult de-atât.

— Mda, aşa s-ar zice, spuse el, îndreptându-se spre sofa. Hai, aşază-te lângă mine, să-ţi arăt cadoul pentru ziua ta.

Laurie îl văzu băgând mâna în buzunar, de unde scoase o cutiuţă mică. Conrad o privi şi-i făcu semn cu degetul să se apropie.

— Hai, vino! Dacă nu-ţi place avem tot timpul să-l dăm înapoi.

Laurie mai ezită câteva clipe. Apoi se ridică din fotoliu şi se aşeză în colţul cel mai îndepărtat al canapelei, astfel încât distanta dintre ea şi Conrad să fie cât mai mare cu putinţă. Conrad deschise capacul cutiuţei albastre şi scoase un inel cu un diamant mare, de o strălucire neobişnuită.

— Atunci când te vei întoarce acasă, la Miami, vreau să rămâi cu o amintire mai trainică

despre Africa de Sud decât acea firavă floare de primăvară.

Se întinse şi luă mâna ei stângă, aşezându-i inelul în deget cu un zâmbet plin de fericire.

Laurie era incapabilă să spună ceva. Rămase nemişcată, privindu-l mută. În acele clipe nu se mai simţea în stare să gândească limpede.

— Vrea să fie un… un inel de logodnă? reuşi ea să se bâlbâie într-un târziu, roşindu-se toată.

— Cam la asta m-am gândit când l-am cumpărat, răspunse el cu uşoară ironie. Mă bucur că ţi se potriveşte atât de bine, cu toate că, la nevoie, putea fi transformat oricând.

— Asta vrea să însemne că doreşti să devin soţia ta? şopti ea abia auzit.

— Da. Însă în acest caz nu vei mai putea să te întorci în Statele Unite. Însă, presupun că Seven Oaks reprezintă un schimb avantajos şi, dacă ţii neapărat, putem să ne petrecem luna de miere în Miami.

— De ce? începu ea cu o voce nesigură, aproape plângăcioasă. De ce vrei să te însori cu mine?

— Păi ce să fac, nu mi-ai lăsat nicio altă alternativă. Şi în afară de asta, mama s-a hotărât cu adevărat să se mărite cu colonelul.

Laurie întâlni privirea veselă a ochilor lui de culoarea chihlimbarului, iar buzele ei se destinseră într-un zâmbet fericit.

— Tot nu ajunge. Asta n-a fost o cerere în căsătorie.

Trebuie să mai încerci o dată.

— În acest caz, cred că cel mai potrivit ar fi să vii puţin mai aproape. Conrad vârî cutia acum goală în buzunar şi o trase pe Laurie spre el.

O sărută pentru început pe tâmple, apoi pe buzele întredeschise. Sărutul lui fu atât de tandru, încât Laurie se lipi fericită de pieptul său.

— Te iubesc, Laurie Giles, mică vrăjitoare îndărătnică ce eşti. Ştiu că asta poate că nu sună foarte romantic. Însă îţi jur că nu voi înceta niciodată să te sărut.

Buzele lor se găsiră şi Laurie se cufundă într-o mare de fericire.

SFÂRŞIT

Coperta IV

Pentru frumoasa şi atât de mândra Laurie Giles necazurile au început din ziua în care l-a cunoscut pe irezistibilul Conrad Steyn. Laurie va fi până la urmă nevoită să admită că s-a îndrăgostit până peste cap de bogatul editor sud-african. Dar ea nu a ţinut cont de ambiţioasa şi seducătoarea Vanessa, care, în dorinţa de a nu-l pierde pe Conrad ar fi în stare de orice mârşăvie, chiar să încerce să-şi suprime rivala…

„— Era momentul ca cineva să-ţi dea lecţia pe care o meriţi; pentru că nu faci decât să fii tot timpul contra, Laurie.

În clipa următoare buzele lui îi striviră gura într-un sărut plin de patimă. Laurie făcu o ultimă încercare să-şi întoarcă faţa, să scape de această situaţie umilitoare, însă Conrad nu îi dădu drumul. Îi ţinu capul strâns şi o sărută din nou.

Laurie închise ochii cu ruşinea arzătoare a acestei umilinţe de-a dreptul insuportabile. Îl ura cu patimă şi totuşi era irezistibil şi copleşitor atrasă de el…”